オーディション

Rju Murakami

AUDICIJA

村上龍

ISTOČNO OD RAJA

Rju Murakami

Audicija

1

„Što ne nađeš sebi novu ženu, ćale?”

To pitanje, koje mu je postavio njegov sin Šige, ubrzalo je Aojaminu odluku da se ponovo oženi.

Šigeova majka, Rjoko, umrla je od raka pre nekih sedam godina, kada je njemu bilo osam a Aojami trideset pet. Zbog njene relativne mladosti, bolest se brzo proširila. Operisali su je jednom, ali se bolest gotovo odmah vratila, i u roku od mesec dana sve je bilo gotovo.

„Nije imala *vremena* da pati, a čak ni da tuguje”, poverio se tada Aojama jednom bliskom prijatelju.

Rjokin otac je bio vlasnik vrlo poštovane male firme koja je generacijama proizvodila kvalitetne muzičke instrumente. On i njegova žena, ljubitelji džeza i klasične muzike, svoju su kćer odgajili u strogom ali ipak toplom domaćinstvu. Rjoko je bila prefinjena, inteligentna i zapanjujuće privlačna. Takođe, bila je žena ogromne unutrašnje snage i, kao supruga, Aojamina tiha podrška u svim aspektima njegovog života i karijere. Nikada on neće zaboraviti da je isključivo zahvaljujući njenoj pomoći i razumevanju uspeo u svojoj Velikoj Avanturi: da napusti ogromnu marketinšku agenciju u kojoj je radio više od deset godina i osnuje firmu za video produkciju.

Iako se to dešavalo u vreme ekspanzije internet kompanija, kada se činilo da novac pada s neba, sam broj mladih produkcijskih kuća značio je žestoku konkurenciju, i tokom mnogih meseci Aojamina avantura ljuljala se na ivici bankrota. Rjokin otac je bio taj koji će ga spasti. Njegova firma je osmislila i proizvela orgulje za katoličke crkve širom Jugoistočne Azije u vreme kada je na tim prostorima počela ekspanzija video-rikordera, i Aojama se dosetio da proizvede jednostavnu video prezentaciju scena iz Novog zaveta. Sinhronizovani na razne jezike, ti su snimci prodavani bukvalno u stotinama hiljada kopija - gotovo u potpunosti zahvaljujući tastovim vezama.

Mnoge žene bi, možda, takvim stvarima mahale mužu ispred nosa, ali ne i skromna i smerna Rjoko. Prirodno, Aojama je prema svojoj ženi osećao samo ljubav, poštovanje i zahvalnost, ali je isto tako istina

da joj je, još od svojih agencijskih dana, bio preterano neveran. Najkritičniji slučaj desio se odmah nakon što je film o Isusu postao popularan, kada se, na krilima novostečenog bogatstva, spetljao s hostesom noćnog kluba. Ali čak je i tada Rjoko zadržala svoju mirnoću i dostojanstvo, i u kući nikada nije došlo do ozbiljnije svađe. Njeni glavni prioriteti - iznad svega - bili su Šigeovo blagostanje i obrazovanje.

Koji to muž nikada nije razmatrao kako bi mogao da bude slobodan kad bi njegova žena odjednom nestala? I koliko njih odbrojava dane do njenog odlaska s decom na nedelju dana kod svojih? Kada bi ti muškarci stvarno ostali bez svojih žena, samo nekolicina bi uspela da skupi dovoljno volje ili energije da podivlja; tek tada bi postali svesni moralne podrške koju su uzimali zdravo za gotovo. Kada je ostao bez Rjoko, Aojamu je ophrvalo osećanje potpune nemoći. Konačno, obratio se prijatelju lekaru, koji ga je upozorio da je samo na korak od kliničke depresije. „Ako ne postaviš neke pozitivne ciljeve u životu, stvarno ćeš se razboleti", rekao mu je prijatelj, i Aojama je postavio dva cilja.

Jedan je bio da sa sinom provodi što je moguće više vremena. Šige je bio u sličnom stanju šoka, razoren majčinom smrću, i Aojama je predano radio na tome da pronađe stvari koje bi njih dvojica mogli zajedno da rade. Kupio je lopticu za bejzbol i rukavice, izbrusio svoju veštinu u video igrama, i gledao više filmova nego ikada pre. Ali budući da je posao podizanja dečaka oduvek prepuštao Rjoko, prošle su nedelje pre nego što je stvarno osetio da počinju da se zbližavaju. Plivanje je bilo jedna od aktivnosti koja im je pružila mnogo dobro provedenog vremena. Aojama se učlanio u lokalni sportski klub, i njih dvojica su skoro svako veče plivali. Šige je imao strah od vode ali mu je otac strpljivo pomagao da ga prevaziđe, učeći ga prsnom, a kasnije i slobodnom stilu plivanja.

Nekih šest meseci nakon Rjokine smrti, u vreme kada je Šige uspevao da slobodnim stilom prepliva sto metara, Aojama je shvatio da su obojica konačno na putu oporavka. Rjoko je umrla usred zime, a sada je bila sezona kiša. Hodajući po parkiralištu sportskog kluba, Šige je pokazao ka bokoru hortenzija i rekao: „Lepe su, zar ne, tata?" Stvarno su bile lepe, pomislio je Aojama bosnaunited. Živa ljubičasta boja cvetova bila je nešto što je mogao gotovo da oseti u prijatnom

umoru tela posle plivanja. Prošlo je mnogo vremena otkad su on ili Šige bili u stanju da se dive stvarima kao što je cveće.

Njegov drugi cilj bio je da u Japan dovede legendarnu orguljašicu. Ta vremešna muzičarka, koja je čitav svoj vek provela u Istočnoj Nemačkoj, bila je poznata zaljubljenicima širom sveta iako skoro nikada nije imala neki veći javni nastup. Aojama je svoju nameru započeo pažljivo sročenim dugim pismom, a nastavio istraživanjem hrišćanstva, Bahovog života i kulture srednjovekovne Evrope. Dao je da se pismo prevede na nemački, počeo i sam da uči taj jezik, i čak počeo da istražuje koja bi dvorana bila najbolja za njen nastup. Promoteri su ga ismevali čim bi spomenuo ime čuvene orguljašice, ali Aojama je bio odlučan da uspe - i to isključivo sopstvenim trudom. Nije zatražio pomoć od Rjokinog oca, niti je dozvolio da starac sazna za njegovu nameru. A kada je, nakon dve godine slanja pisama bez ikakvih naznaka da ih ona čita, konačno dobio odgovor - i mada je odgovor bio jednostavno i ljubazno odbijanje da nastupi - Aojami su bukvalno potekle suze radosnice. Nastavio je da joj piše - desetine pisama o tome kako je njihova dužnost - kao vernika - da najsofisticiranijom tehnologijom snime i sačuvaju njen nastup na tom predivnom instrumentu cvv,bu. Aojama zapravo nije verovao u boga, ali mu je iskustvo s filmom o Isusu dobro poslužilo, i pet godina nakon što je poslao prvo pismo, uspeo je da legendarnu umetnicu dovede u Japan. Održala je jedan besplatni koncert u dvorani muzičke škole u Medžiru, a Aojama je napravio i video zapis događaja i snimio ga filmskom trakom. Niko nije bio zadovoljniji ovim događajem od Rjokinog oca, koji je dobro razumeo šta to simbolizuje za njegovog zeta: rekvijem za Rjoko i početak novog života.

S petnaest, Šige je već premašio Aojaminih 174 centimetra visine i bio mnogo brži plivač i prsnim i slobodnim stilom. Godinu dana nakon Rjokine smrti obojica su počela da igraju tenis, ali je Šige, koji je od majke nasledio i izgled i karakter, mnogo brže napredovao. Živeli su u kući u Suginami-Ku, prostranom domu na posedu površine osam stotina kvadratnih metara, koju je Aojama iznajmio od poznanika Rjokinog oca. Vlasnik je bio jedan stari gospodin koji je nekada davno komponovao popularne melodije, a sada je živeo u podnožju planine Fudži, u staračkom domu sa sopstvenim izvorištima tople vode. Stanarina - otprilike pola miliona jena mesečno - nije bila problem za

Aojamu sa uspešnom kompanijom iza sebe. U svojim kancelarijama, u zgradi na Bulevaru Meidži u Šibuji, zapošljavao je četrnaest ljudi.

Šige je pohađao privatnu školu u zapadnom Tokiju. Isticao se u engleskom i posebno u biologiji, i imao je mnogo prijatelja. Bilo je nedeljno popodne usred leta, i njih dvojica su sedeli u dnevnoj sobi i gledali ženski maraton kad je Šige postavio to pitanje od kojeg je sve počelo.

Dnevna soba je zauzimala veći deo prvog sprata. U njoj se nalazila ogromna ugaona garnitura; veliki kvadratni klupski sto, televizor s ekranom od dvadeset sedam inča, muzički uređaji i ogroman bar od mahagonija. Aojama se izležavao na kauču pijuckajući pivo iz limenke. S mesta na kom je ležao pružao mu se pogled na vrt koji se prostirao iza kliznih staklenih vrata, uokvirenih čipkastim zavesama koje je, još davno, Rjoko porubila i okačila. Kućna pomoćnica, gospođa Rie, bila je napolju sa Gangstom, biglom koji je lajao i trčkarao oko nje. Gospođa Rie, četrdesetdevetogodišnja krupna, dobroćudna žena volela je šansone, putovanja i Furutu, hvatača *Svolousa*. Aojama ju je prvobitno zaposlio pre četiri godine preko neke agencije, ali budući da je živela u blizini i izgradila prisan odnos sa Šigeom - potpisali su dugoročni ugovor.

Nekih dvadeset minuta nakon početka maratona, došao je Šige, zavalio se u kauč preko puta i rekao: „Šta to gledaš, ćale?”

Počeo je da ga zove „ćale” pre nekih šest meseci. Aojama se pridigao i dohvatio cigarete.

„Hoćeš li ovu nedelju konačno provesti kod kuće?”, upitao ga je.

„Kasnije idem napolje. Sad je vrelo kao u paklu. Šta je ovo?”

„Šta?”

„Nisam znao da voliš maratone.”

„Ne volim.”

„Pa?”

„Žene su.”

„Ali ne baš lepe. Kost i koža.”

„Predviđam”, rekao je Aojama, „da će u maratonu žene biti bolje od muškaraca.”

„Jer...?”

„Psihologija. Procenat masnog tkiva, takve stvari. Nadam se da ću biti svedok istorijskog trenutka kada će žena postati najbrži svetski

maratonac. To se, verovatno, neće desiti baš tako skoro, ali…"

Šige je odmahnuo glavom i rekao: „Neko bi trebalo da živne."

„Živahan sam ja. Ali čoveku je s vremena na vreme potreban slobodan dan, a tada vegetiram. Odmaram mozak."

„Trči li neka iz Uzbekistana?", upitao je Šige.

„Iz Uzbekistana?"

„Povremeno viđam jednu devojku u vozu, otprilike svaki drugi dan. Stvarno je lepa. Kada sam konačno skupio hrabrost da joj se obratim, ispostavilo se da je iz Uzbekistana. Radi u poslastičarnici u Tačikavi i uporedo pohađa školu za negovateljice. Stvarno, stvarno lepa, znaš? Nije čak ni smešno koliko su devojke iz moje škole ružne. U osnovnoj je još i bilo nekoliko njih koje su bile kao *vau*, ali ne znam šta im se desilo. Gde su nestale sve lepe cure?"

Kamere su snimale dve japanske trkačice u predvodničkoj grupi. U najboljem slučaju, obe su bile tek prosečnog izgleda. Pre nekoliko godina bila je jedna japanska maratonka koju je Aojama smatrao privlačnom. Gledao ju je na olimpijskim igrama. Da li u Barseloni, ili u Seulu?

„Lepe žene su poput jelenka", rekao je. „Poput skoro izumrlog crnog pantera, ili poput one praistorijske ribe koju su pronašli kod Madagaskara - celekant. Nije baš da ćeš nasred ulice naleteti na jelenka, zar ne? Moraš zaći duboko u šumu, pod neko drvo."

„Ili u prodavnicu kućnih ljubimaca."

„Preskupi su."

„Pa gde su onda sve te lepe žene?"

„Pa, jata lepih žena naći ćeš po čekaonicama televizije Fudži, ili kako vise u zadimljenim podrumima klubova u Ropongiju, ali…", zaustavio se pre nego što je dodao: „i one su *preskupe*." Šige je od majke nasledio fini osećaj za to šta je prikladno.

Neko vreme su u tišini gledali trku. Aojama je uhvatio sebe u razmišljanju kako se njegovo shvatanje maratona izmenilo. Kada je kao dete gledao Abebea Bikilu na Olimpijskim igrama u Tokiju, imao je nedvosmislen osećaj da maraton nešto simboliše. Bilo je lako poistovetiti se s trkačima, s njihovim snovima i nadanjima. Japan je tada, kao nacija, težio nečemu u šta je, činilo se, svaki pojedinac investirao. A to „nešto" nije bio samo ekonomski rast, ili transformacija jena u konvertibilnu valutu. Više se radilo o

dostupnosti informacija. Informacija je bila neophodna, i to ne samo kao sredstvo za sticanje osnovnih potrepština poput hrane, odeće i zdravstvene zaštite. Nakon samo dve ili tri godine od završetka Drugog svetskog rata, glad je u Japanu praktično iskorenjena, a ipak su Japanci nastavili da rintaju kao da im život visi o koncu. Zašto? Da bi stvorili izobilje? Ako je tako, gde je to izobilje? Gde su luksuzne vile? Beton, staklo i čelik su na svakom koraku, a ljudi se svakog jutra i dalje nabijaju u dupke pune vozove, izlažući se uslovima koji bi za bilo kog drugog sisara bili kobni. Čini se da Japanci nisu želeli bolji život, već više *stvari*. A stvari su, naravno, bile vid informacije. Međutim, kada su stvari postale lako dostupne a informacije počele da kruže bez poteškoća, prvobitne težnje su se izgubile u gužvi. Ljude je zarazio koncept da je sreća nešto izvan njih, i rođen je nov i moćan oblik usamljenosti. Pomešajte usamljenost sa stresom i iscrpljenošću, i dobićete razne vrste ludila. Povećava se anksioznost, a kako bi je neutralisali, ljudi se okreću ekstremnom seksu, nasilju, pa čak i ubistvu. Kada biste u dobra stara vremena gledali maraton na televiziji, imali ste osećaj da svi dele određene fundamentalne težnje, ali sada su stvari bile drugačije: bez dodatnog objašnjenja shvaćeno je da svaka osoba trči iz svojih ličnih razloga. Za Japance Aojamine generacije to je bila gorka pilula, ali...

Šige je prekinuo ove misli.

„Što ne nađeš sebi novu ženu, ćale?", upitao je.

Te noći je Šige otišao kod prijatelja, a Aojama je večerao sam. Gospođa Rie je ostavila lonac kuvanog pirinča, a on je odšetao do obližnje prodavnice delikatesa, specijalizovane za uvoznu hranu, i kupio pečenu patku iz Francuske, malo dimljenog lososa i pečurke. Nije baš preterano voleo da kuva, ali mu nije bio problem da nešto pripremi za sebe. Skuvao je pečurke i stavio ih na *đinori* tanjir, preko njih je položio lososa, sve posuo kaparima iz tegle, začinio biberom, dodao sok od limuna i malo soja sosa. U frižideru je bilo više od deset vrsta piva - nešto što je bilo nezamislivo u stara vremena, razmišljao je Aojama dok je vadio i otvarao belgijsko pivo.

Kada je otišao da se sretne s orguljašicom, proveo je tri nedelje u

gradiću Vitenberg, u bivšoj Istočnoj Nemačkoj, otprilike na pola puta između Lajpciga i Berlina. Tamo je vladala oskudica, ali se gradić nalazio na reci Elbi i pejzaž je bio nestvarno divan. Za razliku od većih gradova, Vitenberg nije imao pijacu za strance i svakog jutra bi Aojama stao u red s lokalnim stanovništvom kako bi kupio hleb i cenjkao se sa seljacima oko povrća, mesa ili domaćeg piva. Bile su to tri sedmice neuobičajene monotonije, lišene bilo kakvih uzbuđenja i iznenađenja, pa ipak nijednog trenutka nije osetio dosadu. Svako popodne, u isto vreme, pozvao bi orguljašicu, koja je živela na rubu grada u jednostavnoj kući od kamena na vrhu brda, i ćaskao s njom na svom skromnom nemačkom o stvarima koje nisu imale nikakve veze s predloženim koncertom. Ostatak dana provodio bi u šetnji kamenitim ulicama pored nabujale, spore Elbe, ili bi sakupljao čaure koje su zaostale od sovjetske vojske iz Drugog svetskog rata, i svake večeri je sebi pripremao večeru. Šporet na gas, koji se nalazio u kući koju je iznajmljivao, bio je muzejski primerak, i samo njegovo paljenje bilo je veliki poduhvat, ali je proizvodio misteriozan, bledoplavi plamen u koji je satima mogao da gleda. Tih dana je Aojama doživeo stvaran osećaj ispunjenosti. I taj osećaj ga je istinski izmenio. Zadovoljstvo koje mu je donelo planiranje i organizovanje koncerta postalo je standard, mera za sve što je od tada u svom životu radio. Čak ni kada je pravio TV reklame ili PR spotove više se nije zadovoljavao osrednjošću.

Delom zbog te pedantnosti, posao mu je cvetao ali je, istovremeno, razvratan život koji je vodio dok je Rjoko bila zdrava za njega izgubio privlačnost. Što ne znači da je živeo bez seksa. Uvek su tu bili barovi i klubovi u kojima se moglo pronaći žensko društvo, a i na poslu je imao silne mogućnosti za susrete sa ženama; ipak, nije se upustio ni u šta što bi se moglo nazvati vezom, pa čak ni zaljubljenošću. U jednom trenutku su ga prijatelji i poznanici napali da se ponovo oženi. Čak je i Rjokin otac jednog dana došao do njega noseći sa sobom fotografiju elegantne žene u ranim tridesetim i govoreći mu: „Znam da je krajnje neprikladno da ti, od svih ljudi, ja predložim ovo…” Ali Aojama je odbijao sve slične ponude i one su, konačno, prestale. Smatrali su ga žestoko odanim uspomeni na svoju ženu, i mada se nije protivio toj oceni, istina je bila da jednostavno nije imao volje. Možda bi i razmislio o novom braku da je bio previše neprivlačan ili previše

siromašan da bi zadovoljio svoje seksualne potrebe, ali to nije bio slučaj. Dva cilja koja je postavio sebi nakon Rjokine smrti oduzela su mu više vremena nego što je mogao da zamisli. Naposletku, oba cilja je ostvario učvrstivši reputaciju i status svoje kompanije iznad svih očekivanja, ali nije imao želju da tu vrstu energije i vremena troši na žene.

Barem dok mu Šige nije postavio čuveno pitanje, i dodao: „U poslednje vreme izgledaš kao da si u žešćem bedaku. Stvarno, ćale. Šta kažeš na to da razmisliš o tome da se ponovo oženiš?"

Jošikava, stari prijatelj i kolega iz reklamne agencije, nekih dvadeset godina je radio za televiziju, ali sada se prebacio na film. Iako su im se poslovne karijere razišle, i dalje su bili bliski. Gajili su određeno, duboko ukorenjeno uzajamno poštovanje, koje je sprečavalo kalkulantske oscilacije koja neka prijateljstva učine zamornim.

To što je čovek poput Jošikave s televizije prešao na film nije bilo zato što su filmovi povratili i delić moći i uticaja koje su nekada imali. U pitanju je bio napredak digitalne tehnologije. Kućni, digitalni video uređaji zahtevali su softver filmskog kvaliteta. Televizijski aparati visoke definicije bili su pristupačni, ali je tehnologija kamera zaostajala, i nije se isplatilo praviti visokobudžetne filmove samo za prateća tržišta. Pregovori sa studijima i sponzorima bili su složeni, i tu je čovek Jošikavine veštine i iskustva bio nužan.

Obično su se nalazili u baru nekog hotela. Jošikava je za večeras odabrao jedan u Akasaki, prilično pretenciozno mesto sa ženom koja svira harfu.

„Šta se desilo s pravim barovima?", upitao je Jošikava. Zakasnio je pet minuta i dok je naginjao šeri posmatrao je prostoriju. „Mesta u kojima bi se dva prava muškarca opustila uz pravo piće. Pogledaj oko sebe - ovde nema nikoga osim potpuno neshvatljivih parova. Pogledaj onaj par koji srče bladi meri. Jebote. Ne bi bili u stanju da prepoznaju pravi bladi meri ni kad bi upali u njega. Ma, nema veze. Vidi one dve službenice kako se keze okolo dok ih razgaljuje šta-li-već-piju. Gimlete? Kažem ti, za pet godina će svi barovi u zemlji postati obične pivnice."

„Ne znam”, rekao je Aojama. „Nisam od onih koji misle da su u stara vremena barovi bili mnogo bolji. Za početak, bilo je više diskriminacije, a to je uvek loše. A uverenje da su kokteli na tim snobovskim mestima bili zlatni standard verovatno je još jedna obmana.”

„Ipak se nešto promenilo. Sve je zbrkano. A to nije samo zbog toga što su bogati siromašniji a siromašni bogatiji.”

„A nije li u pitanju samo to što starimo?”

„Jednu stvar sa sigurnošću mogu da kažem”, rekao je. „Svi pretpostavljaju da će svet za deset godina biti manje-više isti, zar ne? Svi mislimo: Pa, biću deset godina stariji. Ali svi pretpostavljamo da ćemo biti živi i da ćemo živeti kao i dosad. Uprkos činjenici da jedan zemljotres ili teroristički napad, ili bilo šta drugo, u sekundi može da nas zbriše s lica zemlje.”

„Pa?”

„Pa, nastavljamo da se ponašamo kao da nema žurbe da se stvari poprave ili da uradimo ono što želimo da uradimo. I kada kažem ’mi’ mislim na sve - od prosečnog tinejdžera koji se lomi oko toga da li da pita curu da izađe s njim, do političara koji razmišlja o podizanju PDV-a. Nema razloga da to bude baš *sad*.”

Aojama je primetio da ovaj setan ton u razgovorima s Jošikavom postaje sve više uobičajen. Obojica su bila u ranim četrdesetim, ali ponekad su zvučali baš penzionerski. Pre koju godinu još bi se i našalili oko nerazumevanja „današnje mladeži”, ali ovo je bilo drugačije.

Razgovor je prešao na muziku. Jošikava je rekao da on i njegov sin, koji je bio Šigeovih godina, ponekad zajedno slušaju *Bitlse.*

„Čovek bi pomislio da neko ko sluša *Bitlse* ne mari za današnje usrane japanske bendove”, rekao je, „ali mislim da to nije nužno istina.”

Ispričao je Aojami o videu koji je snimio jedan od mlađih članova njegove ekipe, koji je dokumentovao stadionski koncert pop pevačice u nekom provincijskom mestu. Jošikava je imao prilike da vidi neke njegove delove, bez zvuka, tokom grube montaže.

„Isprva sam, kunem ti se, pomislio da se radi o ceremoniji neke nove sekte. Desetine hiljada dece, potpuno isto obučene i doterane, ispunilo je stadion u urednim redovima, i svi su se istovremeno

propinjali, ili vrištali, ili plakali. Ali niko od te dece - ni jedno jedino - nije izgledalo kao da uživa. Svi su imali taj izraz usamljenosti koji ledi krv u žilama, kao da su zarobljeni na najturobnijoj planeti u univerzumu. Šta se, dođavola, desilo toj deci?"

Kao na šlagvort, harfistkinja je počela da svira „Eleanor Rigby". „Sjajna pesma", promrmljao je Jošikava, a Aojama je potvrdno klimnuo glavom. Neko vreme u tišini su slušali pesmu. Aojama je svojevremeno kupio taj singl, i pokušavao je da se seti koja je pesma bila na strani B. Mislio je da je u pitanju bila ili „Taxman" ili „Yellow Submarine", kad se Jošikava nasmejao i pljesnuo ga po ramenu.

„I napokon si spreman, a?"

Aojama mu je preko telefona spomenuo ideju da se ponovo oženi.

„To je sjajno", nastavio je Jošikava. „Svima će biti drago da to čuju. Možda ću se ja malo iznervirati ako bude previše mlada i lepa, ali... Pričaj mi o njoj."

„Nisam je još našao."

Jošikava ga je mrko pogledao, a zatim mahnuo konobarici u prolazu i naručio još jedan šeri, rekavši joj da bude dupli. Bilo je četiri konobarice, sve odevene u duge suknje od crvenog pliša, i sve mlade i zapanjujuće privlačne. Verovatno studentkinje koje su ovde radile honorarno, što im je davalo dvadeset ili dvadeset jednu godinu. U svakom slučaju - premlade, mislio je Aojama dok je gledao kako se plišani bokovi njišu ka šanku.

„Još je nisi našao? O čemu pričaš - o ugovorenom braku? Nije da na taj način ne možeš naći neku finu osobu, ali..."

„Ne *omiai*, ne. Jošikava, jesi li ikada pokušao *omiai*?"

„Ne daj bože."

„Ni ja, ali znamo kako to ide. Preko posrednika se nađeš sa ženom na večeri, i ako se svidite jedno drugom, nastavite da se viđate. Što je u redu, ali kada počneš da se viđaš s jednom ženom ne možeš ponovo da ugovoriš *omiai* s nekom drugom, zar ne?"

Jošikava je slegnuo ramenima. „Biće da je tako."

„Prilično sam siguran da se očekuje da se stalno viđaš samo s jednom ženom. Ali ko ima vremena za tako nešto? Ja sam zauzet čovek."

„Kakvu ženu tražiš? Mlađu, pretpostavljam."

„Nisu mi toliko bitne godine, ali ne tražim previše mladu osobu. Po

mogućstvu neku koja ima karijeru i koja je obučena u nekoj disciplini."

„Disciplini? Misliš na vezivanje i ta sranja?"

Aojama se nasmejao.

„Kretenu. Pričam o, znaš, klasičnoj muzici, ili baletu, takvim stvarima."

„A, nijanse Rjoko."

„Ne baš. Razmišljao sam o tome da ništa ne pruža toliko samopouzdanja kao neka klasična veština. Osoba bez samopouzdanja je nesposobna da bude nezavisna, a ljudi koji zavise od svojih partnera uvek stvaraju nezadovoljstvo. Uvek."

„Da nisi malko probirljiv?"

„Misliš?"

„Klasično obrazovana muzičarka ili balerina? Ne zanima me kakav si ti ulov, ali ovo je previše. Nisi baš Onazis, znaš?"

„Ne mora da bude uspešna, pa čak ni profesionalac. Samo neko ko je nešto ozbiljno učio."

„Znači da bi mogla da bude i glumica, ili pop pevačica?"

„Ne bih želeo nekoga ko je bio zaražen industrijom zabave."

„Za to ne mogu da te krivim. To je industrija u kojoj se ljudi kupuju i prodaju poput stoke. Ali ipak, standardi su ti prilično visoki."

„Bilo bi lepo kada bih imao priliku da je proverim pre nego što se upustim u sve."

„Šta, da unajmiš detektiva?"

„Uozbilji se. Mislio sam da porazgovaram s njom, da joj postavim gomilu pitanja. Naravno, idealna situacija bila bi kada bih mogao da upoznam i intervjuišem što je moguće više žena za relativno kratko vreme. A što se tiče godina, recimo od srednjih dvadesetih do ranih tridesetih. Mislim da..."

„Čekaj malo", rekao je Jošikava. Gucnuo je malo svog novog šerija, a zatim naslonio obraz na šaku, razmišljajući. „Postoji samo jedan način", konačno je izustio i gucnuo još malo. „Hajde da organizujemo audiciju."

2

„Veruj mi u vezi s ovim. Da li sam te ikada izneverio? A kada se radi o organizovanju audicija, tu sam profi. Samo sve prepusti meni."

Jošikava se neuobičajeno zagrejao te večeri. Nezadovoljan pićencima u tihom hotelskom baru, strpao je Aojamu u taksi i odveo u ono što je nazvao „posebnim mestom", klub u Ropongiju. Hostese su bile obučene u providne večernje haljine, a klub je bio uređen u italijanskom stilu, s kožnim sofama i reljefnim mlečnim staklom koje je razdvajalo stolove. Retke, napadne biljke u saksijama bile su strateški postavljene širom prostorije, a sa zvučnika je cureo bezlični evro-džez. Iako je Aojama znao da ovakva mesta znaju da budu papreno skupa, nije mogao da shvati šta je u vezi s njima bilo tako posebno. Bila je gužva, i ljudi su sedeli čak i za šankom, ali osoblje je pozdravljalo Jošikavu kao da je neka slavna ličnost. Konobar, kakav se retko viđa u ovakvim *fensi* baruštinama - lik u kasnim dvadesetim, grubih crta lica, s pirsinzima u ušima, nosu i usni, obučen u zelenkastosmeđe odelo - odveo ih je do ugaone sofe u uglu prostorije. Na okrugli sto je stavio bocu trideset godina starog *balantajns* viskija, posudu s ledom, sifon sode i čaše, izrazivši nadu da im neće biti problem da sačekaju deset-petnaest minuta. Što je, naravno, značilo da su sve hostese trenutno zauzete.

„Nedvosmisleno fina, opuštena atmosfera", rekao je Aojama kada se konobar povukao, „a zasigurno i dovoljno otmena. Ali šta je tačno toliko posebno?"

„Vrlo jednostavno. Nema sponzoruša. Još otkad je pukao biznis na netu, jedine žene koje si mogao da nađeš u propalim klubovima u Ginzi bile su glupače koje su izgledale kao da su se skinule sa šipke neke diskoteke, zar ne? Kao što si spomenuo ranije večeras: žene koje su odlučne da od svog života nešto naprave imaju manje šanse da ostanu praznoglave. Ove cure nisu samo prelepe, sve one pokušavaju da uspeju kao pevačice ili plesačice ili glumice. Posao na ovakvom mestu zapravo je zdrav način da se umetnica u proboju izdržava. Iznenadilo bi te koliko je teško opstati u izvođačkom poslu a ne

završiti u porno industriji ili u erotskim časopisima. Imaš li uopšte predstavu koliko žena danas sebe naziva glumicama? To je epidemija. Glumice na sve strane, a teško da ćeš među svima njima pronaći poznato lice. Broj glumica se povećao hiljadu puta, mada ne pravimo mnogo više filmova nego pre. Stvarno bizaran fenomen, ako mene pitaš. Ali, radiće u tvoju korist."

Mislio je na ideju o audiciji. Audicije nisu bile nepoznanica za Aojamu, budući da je ih je i sam organizovao za razne TV reklame i korporativne filmove. Dok bi sedeo u studiju i odmeravao špalir od petnaest ili dvadeset golišavih kandidatkinja, na pamet su mu padali izrazi poput „trgovina robljem" ili „licitacija" bojana. Naravno da nisu bile robinje, ali nije bilo sumnje da devojke u bikinijima postrojene na maloj bini zapravo pokušavaju da se prodaju. Kupovina i prodaja osnov su takvog društvenog odnosa, a roba koju su glumice ili modeli nudile nije bila ništa drugo do one same. Da li je stvarno ispravno, pitao se Aojama, iskoristiti takav sistem u pronalaženju nove žene?

„Šta ti je?", upitao je Jošikava. „I ne piješ. Šta je, ne sviđa ti se moja uzvišena i briljantna ideja?"

„Neću da kažem da mi se ne sviđa." Aojama je podigao čašu i uzeo gutljaj. „Ipak, imam određenih ograda."

„Ali to je jedini mogući put koji zadovoljava tvoje zahteve! Brine te novac?"

„Novac je jedno pitanje. Šta je sa sukobom interesa?"

Jošikava je klimnuo glavom.

„U pravu si. Ali nisam toliko glup da organizujem audiciju samo za tebe. To bi, ustvari, bila prevara."

„Prevara?"

„Vidi, ti uvek možeš da daš oglas: uspešan četrdesetdvogodišnji udovac traži drugu ženu. Ali zar misliš da ćeš onda imati priliku da biraš među desetinama lepih i talentovanih žena?"

„Ne."

„S druge strane, ne možemo da organizujemo audiciju za film koji ne nameravamo da snimimo. To bi bila prevara po svačijim merilima. Moja ideja je da izađemo sa stvarnim filmskim projektom. Ljubavnom pričom, naravno. Potrebna nam je glavna junakinja, a ona mora da bude novo lice, nepoznato. Između ranih dvadesetih i ranih tridesetih, recimo. Moći će da se prijave samo kandidatkinje s dobrom

pozadinom i nekom klasičnom veštinom. To će biti sastavni deo priče koju ćemo smisliti - da je protagonistkinja posvećena svojoj umetnosti. Tako da su svi tvoji zahtevi uključeni u poziv za audiciju."

„Snimićemo film?"

„Nisam to rekao. Svake godine propadne na desetine filmskih projekata zbog nedostatka sponzora."

„Pa, nije li to isto prevara?"

„Nikako. Velika je razlika između organizovanja audicije za film koji nikada nisi nameravao da snimiš i audicije za zvaničan projekat za koji aktivno tražiš finansijere, glavnu junakinju i scenario."

„Ali onda je moguće da ćemo taj film i da snimimo."

„Izgledi nisu dobri, ali s filmom se nikad ne zna. Zapravo, s filmovima imaš bolje šanse ako improvizuješ."

„Stvarno?"

„Ne. Ali ne pomaže ni biti preterano uporan. Dok se u ovoj zemlji nešto ne promeni u industriji zabave, stvari poput upornosti ili brižljivog planiranja same po sebi nikada neće proizvesti film."

„I šta, oženiću se glavnom junakinjom?"

„Zašto da ne?"

„Pa… ako je u pitanju ljubavna priča, to znači da će ona na filmu biti spetljana s nekim glumcem. Iskreno, ne bih rekao da mi se to dopada. Uostalom, ako snimimo film, ona će postati prava glumica, a ja sumnjam da se s glumicom može mirno živeti. Možda imam predrasude, ali one mi se uvek čine kao potpuno vanzemaljski soj."

„To nije samo predrasuda, to je istina. Ne postoji takva pojava kao glumica uravnotežene ličnosti. Pokaži mi jednu i obrijaću glavu, nabiti krastavac u dupe i hodati na rukama po atolu Mururoa. Dakle, ne - u pravu si. Bila bi greška oženiti se onom koja dobije ulogu. Uostalom, izgledi da se film snimi inače su slabi, i kako bi joj onda bilo šta objasnio kad ceo projekat padne u vodu? Kako bi svojoj budućoj nevesti, koja je sva zagrejana za film, rekao da od cele stvari nema ništa? Bez obzira na to koliko je njena ljubav jaka, garantujem ti da bi to bio kraj svega crowarez. Ne glavnu junakinju, nikako. Čak ni neku od finalistkinja. Tebi je potrebna žena koja će proći prve krugove, filtriranje biografija, ona koja se ne čini kao rođena glumica ali je dovoljno zanimljiva da bismo je pozvali na razgovor. Možda nisi svestan toga, ali skrivena blaga su na sve strane. Ako malo zakuvamo

priču, pa nam se prijavi, recimo, hiljadu žena, nema šanse da ne nađemo barem desetak koje će odgovarati tvojim zahtevima. Onakve za kojima će devedeset posto muškaraca iskriviti vratove kako bi ih odmerili - ali koje u sebi kriju mnogo više od lepe spoljašnosti. Neki od tih skrivenih dragulja diplomirali su na najboljim univerzitetima. Nije da ti je to presudno, ali pričam ti o uistinu inteligentnim ženama, uspešnim balerinama ili talentovanim pijanistkinjama, elegantnim i prefinjenim, lišenim svake drskosti ili izveštačenosti. Žene koje će te naterati da pomisliš: da sam samo dvadeset godina mlađi. Mada, kada sam bio dvadeset godina mlađi nisam imao novca ni položaj kojim bih ih osvojio, ali svejedno. Žene kakve bih poželeo svom sinu, recimo."

O, sjajno, prećutao je Aojama dok je Jošikava mešao novo piće. *Dakle, nasamarićemo samo najbolje žene.* Ali uprkos svojim ogradama, nije mogao da se uzdrži od toga da zamišlja sebe okruženog s deset ili dvanaest lepih, inteligentnih i prefinjenih devojaka. Koji čovek, a da nije homoseksualac ili mentalni bolesnik, ne bi uživao u takvoj maštariji? Muška mašta je moćna stvar, i bila je dovoljna da prevagne. I da mu zapečati sudbinu. Nije mogao da zna kakvi ga neopisivi užasi čekaju.

„Uostalom", rekao je Jošikava, „verovatno želiš da čuješ nešto više o tome kako ćemo organizovati samu audiciju?"

Aojama je klimnuo. Ispio je pola čaše viskija sa sodom i na trenutak pogledao oko sebe. Nije bilo mnogo hostesa, ali čak i pod prigušenim svetlom bilo je jasno da su vrhunske. Nije bilo ničega kitnjastog u njihovoj šminci ili odeći, a ni u šanel kostimima koja su danas standardna uniforma za hostese. Nije bilo ni mušterija iz vremena pre buma internet biznisa - direktorčina ili trgovaca nekretninama u *armani* odelima s kamiondžijskim frizurama. Ovi su muškarci izgledali kao da rade u muzičkoj industriji ili na polju visokih tehnologija. Imali su novca na bacanje, ali su ipak bili sputani - ne jer su se držali pristojnosti i umerenosti, nego prosto jer nisu umeli da uživaju. Hostese su, elegantne ali i brižne, sedele kraj tih tihih muškaraca, a Aojama je shvatio da se usredsredio na one prve na način koji je, nakon Rjokine smrti, potpunosti zaboravio. Mužjak koji pilji.

„U zavisnosti od toga kako pristupiš celoj stvari", rekao je Jošikava, „ne postoji granica koliko novca možeš da potrošiš na jednu audiciju.

Zakupljivanje reklamnog prostora u *Asahi ivning njuzu* ili *Pii* ili *Tokio vokeru* može iz džepa da ti istera milione jena. A stvarno efikasni mediji na tom polju zakupljeni su šest meseci unapred. Dakle, to zaboravi. Novine i časopisi su moćni alati, ali oni ionako ne bi zadovoljili naše potrebe. Šta kažeš na nove medije, upitaćeš me, poput interneta? Pa, ni to nije dobro. Misliš li da će ženu koju sto od sto muškaraca želi za svoju ljubavnicu ili nevestu stvarno interesovati medij nastanjen štreberima s viškom vremena na raspolaganju?"

„Tako da... ovo će možda zvučati malo staromodno, na pamet mi pada radio. Ne tinejdžerski programi - *Džej vejv* ili tako nešto - nego *Tokio FM1*. Prilično sam dobar s jednim njihovim direktorom koji se zove Jokota. On je imbecil do daske, ali mi je dozlaboga dužan - bio je na korak da izgubi posao kad sam mu spasao dupe pronašavši mu čitavu listu sponzora. Radio je mnogo jeftiniji od televizije, a lako možeš da prevariš trideset ili četrdeset sponzora govoreći im da se radio vraća na velika vrata. Marketinška odeljenja, kao što i sam znaš, preplavljena su ljudima čiji je mozak toliko nerazvijen da će se, ako im samo malo laskaš, zakleti da je i govno platinasto. Razgovaraću s Jokotom, pa ćemo se ubaciti u jedan od termina kako bismo zakuvali stvar oko audicije. Imam veze u mnogim produkcijskim kućama koje stoje iza Jokotinih programa, tako da, pod pretpostavkom da ću dovući sponzore, ne bi trebalo da bude problema. Veruj mi, Jokota mi neće odbiti molbu da redovnu tromesečnu emisiju posveti temi kao što je, recimo 'gde je naša junakinja?'. Šta kažeš na naslov *Heroina sutrašnjice*? Moji kopirajteri će se pozabaviti scenarijom. Nije važno ko režira, bilo ko će biti dobar, ali voditelj emisije mora da bude žensko. Za muzičke predahe koristićemo poznate filmske teme. Izabraćemo kasni popodnevni termin, jer prvo moramo dopreti do studentkinja, a ionako ti nisu potrebne žene koje rade uobičajene poslove. Službenice? Zaboravi. Nije da nema lepih kancelarijskih službenica, ali teško ćeš prevariti emocionalno uravnoteženu ženu sa stalnim zaposlenjem."

„Čekaj. Nisam tako mislio. Nećemo nikoga da varamo. Kažem samo da motiv za prihvatanje izazova, za iskorak ka snu, kod kancelarijskih službenica neće biti toliko jak. Devojke bez obaveza koje žive kod roditelja, to je naša stvarna meta. Eufemizam je *pomoć u kući*, ali nijedna od njih zapravo ne pomaže oko kuvanja i spremanja.

Popodnevni sati su za njih najdosadniji. Ustale su, istuširale se, i više nemaju šta da rade. Prerano je za bioskop, ili koncert, ili sastanak, na TV-u nema ničega vrednog gledanja, tako da, umesto da se poigraju svojim bradavicama i masturbiraju, počinju da vrte stanice na radiju. Njima dan tek počinje, pa traže nešto neobavezno i smirujuće. Zašto ne bi slušale *Heroinu sutrašnjice*? Žena koja vodi emisiju ima dubok, smirujući glas. *Šta je romantičnije od ružinog pupoljka?*, kaže. Zamislite na trenutak. Šta misliš kako je Odri Hepbern provodila dane pre nego što je postala glumica? Ili Vivijen Li? Ili Džulija Roberts? Bile su baš kao ti. Živele su potpuno nesvesne da će uskoro zasjati na velikom platnu i u srcima miliona. Tako je. Sve su one bile obične devojke pre nego što su postale heroine. A heroine sutrašnjice danas su samo obične devojke, koje žive svoj život baš kao i ti. Zapravo, sutrašnja heroina možda ćeš biti upravo ti."

Šigeov letnji raspust bio je skoro završen. Tog leta je u Tokiju bilo zagušljivo toplo, a zbog putovanja s prijateljima, kampovanja sa školskim skijaškim klubom i duge posete majčinim roditeljima, nije baš mnogo vremena proveo kod kuće. Aojama je, s druge strane, imao nekoliko prezentacija za televizijske reklame tik pred praznik Bon, tako da su tek krajem avgusta ugrabili priliku da zajedno otputuju u mali hotel kraj jezera Jamanaka, u koji su odlazili skoro svake godine. Još dok je radio u agenciji, Aojama je jednom prilikom izabrao taj hotel kao lokaciju za fotografisanje reklamne kampanje za marku uvoznog viskija, i toliko mu se svidela intimna i tiha atmosfera mesta da je počeo da ga posećuje svake godine.

Prvo je tamo odlazio s Rjoko. Kasnije im se pridružio Šige kao novorođenče, pa beba i, konačno - kao dečkić. U poslednjih sedam godina, tokom kojih se činilo da je Šige porastao barem za glavu, njih dvojica su nastavili da odlaze tamo sami.

Hotel se nalazio u gusto pošumljenoj oblasti, na oko petnaest minuta vožnje do jezera. Nije bio posebno luksuzan, hrana nije bila nešto oko čega biste se uzbudili, a stalnim gostima nije pružan nikakav poseban tretman. Ali građevina, od kamena, drveta i gipsanog maltera, savršeno se stapala s okolnom šumom; dva teniska terena

bila su vrlo dobro održavana; a svaka soba - kojih je bilo manje od dvadeset - bila je prostrana i prijatna. Najbolja stvar od svega bila je privatnost, činjenica da uopšte nije bilo prisilne interakcije s ostalim gostima, što je toliko česta pojava u mnogim planinskim odmarališima i prenoćištima. Aojama je imao bezbrojne uspomene na dane koje su on i Rjoko ovde proveli. Njih dvoje su mnogo putovali u periodu uoči i odmah nakon venčanja, ali ovo mesto je bilo jedino na koje su se svake godine vraćali. Prvi put kada su došli, dovezli su se blubirdom 3S koji su pozajmili od prijatelja, a oboje su do te mere uživali u kasnim letnjim vožnjama auto-putem *Čuo* do jezera Jamanaka, da su odlučili da kupe svoj prvi auto, polovni audi na tridesetomesečni kredit. Nakon polovnog audija, kupili su nov, a zatim mercedes 190, mada je, posle Rjokine smrti, Aojama prešao na obične domaće limuzine.

U leto nakon Rjokine smrti, Aojama je, uz malo oklevanja, odlučio da sa Šigeom provede nekoliko dana u tom hotelu. U to vreme, Šige je pohađao treći ili četvrti razred. Upravnik hotela, zaljubljenik u Šumanovu muziku, nije znao da je Rjoko umrla. Izašao je do prilaza kako bi ih pozdravio i kada je otvorio suvozačka vrata ustanovio je da je sedište prazno. „Da li će vam se gospođa pridružiti kasnije?", upitao je, a sa zadnjeg sedišta, čudno vedrim glasom, Šige je uzvratio: „Mama je umrla." Zvuci zrikavaca i ptica presekli su hladan vazduh, i Aojama je pomislio: *nikada više neće stajati na šljunku ovog parkirališta.* Koliko je samo puta izašla iz kola tačno na ovom mestu, u koliko različitih stilova i boja cipela, i rekla, kao što je uvek činila: „Ovde gore stvarno možeš da osetiš kako leto iščezava, zar ne?" Morao je da se suoči s činjenicom da je nikada više neće čuti kako izgovara te reči i da nikada više neće videti njenu vitku nogu kako gazi ovaj šljunak. Smrt bliske osobe, shvatio je u tom trenutku, nešto je s čim se suočavaš postepeno. Sledeća četiri dana, tokom kojih su on i Šige igrali beskrajne partije tenisa, brinuo se da li je jedan osmogodišnjak sposoban za takvu vrstu suočavanja. U to vreme su obojica bili loši igrači, što je značilo da su više vremena provodili jurcajući za lopticama nego udarajući ih, ali se Šige nikada nije požalio da mu je dosadno ili zatražio da prekinu. Čak je i on, osmogodišnjak, shvatao da zapravo ništa drugo nisu mogli da rade.

Sada mu je bilo petnaest.

„Nadam se da će se Gangsta slagati s gospođom Rie”, dobacio je sa suvozačkog mesta. Bio je radni dan kasnog avgusta i trake auto-puta *Čuo* bile su gotovo puste. Nebo je bilo vedro i plavo i, kada su prošli jezero Sagami, ugledali su obrise planine Fudži na kojoj sada nije bilo snega. „Čini se da je on baš i ne voli, iako je ona ta koja ga svakog dana hrani.”

Gangstu su kupili pre pet godina u prodavnici kućnih ljubimaca u susedstvu. Pre njega su imali jazavičara, a dok je Rjoko još bila živa - škotskog terijera. Šige je izabrao psa i dao mu ime, ali kao dete kolebljivog entuzijazma, uskoro je zadovoljstvo hranjenja psa dva puta dnevno prepustio gospođi Rie, a Aojama je bio taj koji je psa izvodio u šetnju. Ipak, Šige je Gangstu i dalje smatrao svojim.

„Kako to misliš?”, upitao ga je Aojama. „Stalno se igraju zajedno u dvorištu.”

Bio je u komplikovanom raspoloženju, ali ipak ushićen. Jošikava je zaslepljujućom brzinom i s gotovo zbunjujućom vatrenošću počeo pripreme za audiciju. Rekao mu je da je radio program smesta odobren i da se već emituje.

„Moj tim je sve isplanirao”, rekao je Jošikava. „Naslov je *Heroina sutrašnjice*, baš kao što sam i prvi put rekao - smejurija, a?”

Nastavio je s opisivanjem voditeljke - džez pevačica od trideset i nešto godina koja tek što se vratila s dužeg boravka u Sjedinjenim Državama, i koja mu je rekla da je ideja da se postepeno otkriva radnja filma apsolutni pogodak te da su procene slušanosti odlične.

„Mislio sam da se zadužujem kod Jokote, ali su izveštaji toliko dobri se sad *on meni* zahvaljuje. Većina mlađih članova mog tima su filmski zagriženici, tako da se projekat razmahao sam od sebe. Svakodnevno pričaju o sastancima s velikim distributerima i mogućim ulagačima, a sadržaji radio emisija pišu se čak i bez mog mešanja. Projekat je zaživeo sopstvenim životom do te mere da bi se ljudi mogli zapitati šta ćeš ti na audiciji. Evo moje ideje. Sećaš li se onog dokumentarca o kom si mi pričao, onog koji si radio u koprodukciji s televizijom Nemačke? O balerini koja ima probleme s kičmom i njenom imućnom pokrovitelju, i o autističnom dečaku, zar ne? Mogli bismo to da iskoristimo kao temelj za našu priču, a onda bi bilo potpuno prirodno da ti budeš jedan od producenata. Uostalom, to je priča s mnogo potencijala. Osim što ćemo ti naći nevestu, moguće je

da na kraju snimimo film i zaradimo vrlo dobar džeparac. Naravno, ako sve prođe baš *tako* dobro, bogovi će verovatno morati da povrate ravnotežu tako što će nas sve spaliti, ali… Svejedno, emisija je išla tek tri puta i, slušaj pažljivo, primili smo preko dve hiljade prijava. Dve hiljade žena među kojima ćeš da biraš nevestu. Širok raspon godišta ne smeta, ali znaš šta? Možda je prikriveni motiv pravi put ako želiš da napraviš film."

„Gangsta možda ne izgleda tako", rekao je Šige, „ali on je prilično nežan i osetljiv. Nekako stidljiv. Neće baš svakome da se prepusti. A gospođa Rie je baš, onako, priprosta, jel' da? Uvek razbije neko skupo posuđe koje je mama kupila."

„To je samo tri dana. Siguran sam da će oboje preživeti."

Pre nego što su krenuli, Šige je iznajmio deset ili dvanaest ratnih filmova i spakovao ih zajedno sa osamnaest-inčnim televizorom s ugrađenim video-rikorderom. Sad je pričao nešto o Vijetkongu, ali ga Aojama nije baš pažljivo slušao. Dve hiljade kandidatkinja bile su jedino o čemu je mogao da razmišlja. Dve hiljade je bila brojka koju nije mogao ni da pojmi, ali mu je pružala euforičan osećaj bezgraničnih mogućnosti. Koliko je ovo bilo drugačije od stanja u kojem je bio onog leta nakon Rjokine smrti! Jedino o čemu je mislio dok su se tog leta vozili u hotel bilo je da ne sme svom osmogodišnjem sinu dopustiti da ga vidi kako plače bosnaunited. Na kraju, čak i najdublje rane zacele, a nove mogućnosti mogu da iskrsnu na sve strane. Bila je to očigledna istina, ali sad ga je zaprepastila kao nešto duboko i oslobađajuće. Nakon što bi se prijavili u hotel, on i Šige bi odigrali tri seta, okupali se jedan za drugim u velikoj drvenoj kadi, izašli u kineski restoran na jezeru, u kojem su supa od ajkulinog peraja i abalon bili izvrsni, a zatim se vratili da gledaju *Hamburger Hil*, ili *Vod*, ili *Rambo*… Sve je bilo tako jednostavno i zdravo i ugodno.

„Nije da znam mnogo o Vijetkongu", rekao je Šige. „Ali, da li su stvarno bili toliko jaki?"

„U džungli?", upitao ga je Aojama. „Nepobedivi."

„Nisu im bile ravne ni Zelene beretke, zar ne? A Specnaz?"

„Specnaz se nikada nije borio protiv Vijetkonga."

„Ali da jeste, Specnaz bi verovatno isto izgubio?"

„Mislim da niko ne bi mogao da pobedi Kong u njihovoj rođenoj džungli."

„Neverovatne zamke i svašta, je li?”

„Mhm. Plitke jame sa zašiljenim kopljima od bambusa skrivenim ispod lišća. Manje rupe u kojima možeš da izgubiš nogu. Daske sa šiljcima koje iskrsavaju iz tame i zabijaju ti se u grudi.”

„A čuo sam i da su te šiljke premazivali otrovom, ili ljudskom kakom.”

„Na kraju krajeva, govna su džabe, za razliku od municije i helikoptera.”

„Prilično zastrašujuće. Kladim se da su koristili najprljaviju moguću kaku. Svi pokažu uzorke, pa se izabere ona s najviše bakterija i svega.”

Dok su se vozili slušali su *Bitlse* iz njihove srednje faze. Bio je to rezultat kompromisa: Aojama je želeo klasiku, a Šige je navijao za ranog Komuro Tetsuju. Upravo se završila „All You Need is Love”. Aojama je pogledao na sat, a zatim isključio CD plejer i prebacio na radio FM1. Mek ženski glas preo je iz zvučnika, i Šige je upitao: „Šta je ovo? Zašto slušamo radio?”

Heroina sutrašnjice. Gde li je ona sad? Snovi se zaista ostvaruju. Potrebno je samo malo hrabrosti...

Prvo pregledanje biografija počeće ubrzo nakon što se vrate s jezera Jamanaka. *Dve hiljade žena*, mislio je Aojama…

3

Te noći, u hotelskoj sobi, pogledali su tri filma *Rambo*. Na pola filma *Prva krv*, Šige ga je proglasio sjajnim, a na kraju je čak i pustio suzu. Ali u drugom i trećem nastavku bivao je sve nezadovoljniji, i kada su stigli do završne scene *Ramba III*, bio je stvarno ogorčen.

„Šta je ovo? Pa ovo je smešno! Kako će tip na konju lukom i strelom da obori borbeni helikopter? Mora da misle da smo svi mi moroni kad gledamo ovo sranje. Šta on treba da bude, Džingis-Kan?"

Kada se treći film završio, već je prošlo dva ujutro. Šige je rekao da će da ide na net i da želi sobu za sebe, jer ne može da se opusti kada mu kompjuterski nepismenjak viri preko ramena.

„Idi negde na piće, zašto da ne?", rekao je ocu.

Aojama je poslušno napustio sobu noseći čašu i flašu konjaka. Hotel je bio potpuno tih, ali su svetla u salonu kraj predvorja bila uključena. Ugodno mesto sa udobnim sofama i lampama za čitanje. Seo je pod meko svetlo razmišljajući o audiciji i o Rjoko, uživajući u tečnoj toplini konjaka koji mu je klizio niz grlo. Rjokina smrt, kao što je pomislio mnogo puta dotad, bila je prekretnica u njegovom životu. Zasigurno nije bila nešto što je slutio, niti mu je na bilo koji način bilo drago što se desila, ali ponekad se dese stvari kojima se niko ne nada. Događaji koji odjednom sruše sve što ste stvarali, čitav život koji ste pažljivo gradili korak po korak. Niko nije kriv, ali ste ostavljeni s ranom koju niste u stanju sami da zalečite, i ne možete da verujete da ćete ikada biti u stanju da prihvatite gubitak, pa nastavljate da se borite kako biste pobegli od bola. Samo vreme može da zaleči tako duboke rane - mnogo vremena - i sve što možete da učinite jeste da mu se prepustite i pokušate da svaki dan koji prođe smatrate pobedom. Izdržavate, trenutak po trenutak, sat po sat, i nakon nekoliko nedelja ili meseci počinjete da primećujete znake oporavka. Polagano, rana postaje ožiljak bu,cw. Ipak, ne možete od dece očekivati da shvate tako nešto. Mesecima nakon Rjokine smrti Šige se ponašao kao da je na nekoj manijačkoj misiji. Počeo je da trenira u dva teniska kluba, igrao je video igre i sedeo za kompjuterom po

čitave noći, čak je počeo da upada u tuče u školi i da ponekad dolazi kući okrvavljenog lica. Izgledalo je kao da se prepustio očaju, ali je u stvari, Aojama je to znao, grozničavo tražio nešto. Nešto što će ga, kada ga pronađe, udaljiti od rane. Staviti se u ruke vremenu znači zatrti se, privremeno prihvatiti neku vrstu smrti. Deca nisu sposobna za takvu vrstu otuđenja. Za Šigea nije bilo pitanje da li će naći to što traži - sam čin traženja pravio je odmak od rane. Očigledno je i Aojamin trud da u Japan dovede legendarnu orguljašicu služio istoj svrsi. Da se Rjokina smrt nije desila, nikada ne bi započeo taj projekat. A da nije bilo projekta, ne bi postao osoba kakva je sad.

Na ispoliranom stočiću od tikovine ležao je primerak *Njusvika*, pa ga je podigao i počeo da lista. Mora da ga je ostavio neki američki gost, pomislio je; ovdašnji upravnik nije bio tip koji bi, atmosfere radi, po hotelu razbacivao strane nedeljnike. Jedna od fotografija u časopisu zapela mu je za oko. Mladi beskućnici u Njujorku. *Šesnaest mu je*, stajalo je u potpisu fotografije, *i nikada ga niko nije zagrlio*. Aojama je neko vreme gledao u dečakovo lice. To je bilo lice ljudskog bića sačinjeno isključivo od rana. Ne od vremena, iskustva, ni ambicije, samo rana.

Lice osobe koja bi bila u stanju da ubije nekoga ne osetivši pri tom apsolutno ništa.

... Kada je posao mog oca propao, naša porodica se preselila iz velike kuće u kojoj smo živeli u jednosoban stan. Imao je ogromne dugove, ali sećam se da sam bila veoma srećna jer je sad provodio mnogo više vremena kod kuće. Te godine, uoči Nove godine, ulice su bile pune ljudi obučenih u najbolju odeću, a mi nismo imali lepu odeću i naša soba je bila mračna i hladna. Sklupčali smo se ispod ćebeta i gledali film na televiziji. Bila je to stara komedija od koje se smejete kao ludi, ali koja na kraju postane malo tužna i rasplače vas. Tako da smo se svi - mama i tata i moj stariji brat i mlađa sestra i ja - smejali i plakali i proveli stvarno predivno veče zajedno. To iskustvo mi je toliko značilo da je u meni probudilo snažnu želju - da jednog dana postanem glumica i da se pojavim na filmu...

„Malo steže grlo, zar ne?”, upitao je Jošikava. Jošikava je sad bio šef odeljenja marketinga u mega-agenciji za koju je Aojama nekada radio, sedeli su u njegovoj kancelariji, jedan naspram drugog za stolom pretrpanim biografijama. „To da se uz biografiju prilože kratko propratno pismo i fotografija bila je sjajna ideja. Pismo, što je potpuno ludo, pruža jasniju sliku o osobi nego sama fotografija. Ali pogledaj samo te prijave - stiglo ih je *četiri hiljade*, prijatelju. Na ovom stolu je možda stotinjak koje najviše obećavaju, a danas bismo želeli da ih svedemo na tridesetak. Koja god da ti se svidi, samo je ubaci u ovu fasciklu. Važi?”

Neko je pokucao na vrata. Ušla je mlada žena sa šoljom zelenog čaja za Aojamu. Kancelarija nije bila prevelika, ali bila je samo Jošikavina. Nasuprot sofi stajao je veliki sto i stakleni zid s pogledom na Ginzu. Aojamine oči pratile su devojku dok je izlazila iz prostorije. Fotograf s kojim je često radio jednom prilikom mu je rekao da, otkad je ušao u četrdesete, više primećuje ženske noge od njihovih lica ili grudi. Zatim je izneo teoriju da noge mladih Japanki utelovljuju najbolje promene koje su se dogodile u decenijama nakon Drugog svetskog rata. Aojama je bio sklon da se složi.

Pogledao je u hrpu biografija ispred sebe i uzdahnuo. Bilo je nepobitno da je ceo taj proces diskriminišući. Jedva stotinjak izabranih od četiri hiljade prijavljenih ležalo je na stolu, dok su biografije ostalih tri hiljade devetsto spakovane u kartonske kutije i složene u ćošak kancelarije. On je sad morao da probere još sedamdeset od tih stotinu. *Da probere*, pomislio je - kakva neprijatna reč da se opiše taj posao.

„Sledećeg ponedeljka počinjemo s intervjuima”, rekao je Jošikava. „To će trajati najmanje dva dana. Rezervisao sam salu za sastanke, i verujem da ćeš biti na raspolaganju.”

„Misliš li da ćemo stvarno na kraju snimiti film?”

„Ne znam. Scenario je gotov, ali ako je suditi po onom deliću koji sam pročitao - ne valja. A ne ide nam ni potraga za finansijerima. U ovoj zemlji, kao što znaš, naći glumačku ekipu i reditelja od drugorazrednog je značaja - jedine stvari koje su zbilja ključne jesu scenario i novac.”

Aojama se namrštio. „Dakle, izgledi nisu baš dobri”, rekao je.

„Vidi, naš glavni cilj je da tebi pronađemo ženu, jel' tako? Nemoj mi reći da počinješ da se osećaš krivim. Sad nema nazad, druže. Uostalom, šta je toliko strašno u ovome što radimo? Tražimo ti nevestu, suprugu, ženu o kojoj ćeš se brinuti do kraja svog života. Hoću reći - da pokušavamo da ti nađemo ljubavnicu ili tako nešto, onda bismo možda morali da brinemo o božanskoj odmazdi, ali…"

Božanska odmazda. Aojama je ponovio reči ispod glasa s kiselim polusmeškom.

„Ne veruj fotografijama", upozorio ga je Jošikava. „Na fotografiji, čak i neobrađenoj, ista žena može izgledati neverovatno lepa ili šokantno ružna. Zato ako osetiš da je u pitanju neko koga bi želeo da upoznaš, ubaci je u fasciklu."

Aojama je klimnuo i počeo da se bavi prijavama. Sudeći po fotografijama, iako je upravo bio upozoren da to ne čini, devojke su uglavnom bile prelepe, ali prednost je davao onima koje su vladale nekom klasičnom veštinom. Pisma su pokrivala širok spektar tema, iako je većina govorila stvari poput „osećam da ću biti dobra glumica", ili „znam da sam rođena za glumu", ili „verujem da će mi gluma pružiti najbolji način da izrazim svoj talenat" i završavala se molbom da im se pruži šansa. Aojama nije mogao da dokuči zašto toliko mnogo devojaka misli da je sposobno za nešto što nikada nisu ni pokušale. To je moglo da znači samo to da nisu zadovoljne trenutnim okolnostima. Umesto da zaista streme glumačkoj profesiji, one su samo želele uzbudljiviji život. Bilo mu je nemoguće da takvu osobu zamisli kao svog životnog partnera. Neke od devojaka bile su zapanjujuće lepe, a mnoge su tvrdile da su obučene muzičarke ili plesačice, ili da govore nekoliko stranih jezika, ali nešto mora da nije u redu s ma kojom ženom koja sanja da bude glumica. Zar ne? U tom slučaju, možda je cela ova ideja bila nepromišljena. O tome je razmišljao Aojama kada je, mehanički listajući prijave, naišao na fotografiju na kojoj se zaustavio

Ime: Jamasaki Asami
Starost: 24
Težina: ? kg
Prsa: 82 cm
Struk: 54 cm

Kukovi: 86 cm

Mesto rođenja: Nakano, Tokio

Dosadašnja zaposlenja: nedavno dala otkaz nakon dve godine u velikoj trgovačkoj kompaniji

Hobi: muzika i ples (dvanaest godina klasičnog baleta)

Posebni talenti: ples, klavir, pekarstvo

... Nakon što sam napustila posao u kompaniji, pomislila sam da je vreme da se sredim i odem da živim u Španiju, o čemu već dugo sanjam. Ali onda sam na radiju čula za ovu audiciju. Ne mogu da kažem da sam ikada pomislila da imam nekog dara za glumu, i zapravo i ne očekujem da moja prijava bude uzeta za ozbiljno. Ipak, priča me je toliko privukla da sam bila gotovo prisiljena da odgovorim. Priča o igračici čija je karijera prekinuta zbog povrede leđa... Desilo se da sam nakon mnogo godina baletske škole morala da prekinem kada sam, s osamnaest, povredila kuk. U svakom slučaju, ne mislim da stvarno posedujem ono što je potrebno da bih bila „primabalerina". Međutim, povreda mi se desila baš kada sam se pripremala za prijemni ispit za baletsku školu u Londonu, i ceo svet mi se srušio. Bile su mi potrebne godine da se oporavim od tog razočaranja. Uz rizik da ću zvučati preterano patetično, bio je to proces koji je ličio na otkrivanje i prihvatanje smrti. Toliko je snažno ta povreda uticala na moj život, i zbog toga se toliko poistovećujem i saosećam s glavnom junakinjom...

Dok je iznova čitao pismo, Aojama se mnogo puta zaustavio kako bi gledao u fotografiju Jamasaki Asami. Bila je to samo obična fotografija za dokumenta, ali je njen direktan pogled odozdo nagore prosto zakivao. Bilo je nečeg moćnog u tim očima, a njen jak nos i senzualne usne naterale su ga da pomisli na Rjoko.

Na kraju je izabrao trideset jednu kandidatkinju za razgovor, premda je Jamasaki Asami bila jedina koja ga je zanimala. Kada se tog dana vratio u svoju kancelariju, nekima od zaposlenih je ispričao za audiciju, izostavljajući, naravno, deo o potrazi za nevestom. Objasnio je da ga je prijatelj i kolega iz agencijskih dana zamolio za dozvolu da

scenario za film bazira na jednom od njihovih dokumentaraca.

„Možda ću i sam završiti kao jedan od producenata", rekao im je, „ali apsolutno bez ikakvog rizika po našu firmu. Ako se film ipak završi, dobićemo novac za ideju za priču, a pokušaću da dobijem i prava za video distribuciju."

Nije očekivao da će bilo ko imati primedbu, i niko je nije ni imao.

I dok je razgovarao sa svojim zaposlenima, u mislima mu je bila Jamasaki Asami, kao i kad se te večeri vratio kući i Gangstu izveo u šetnju. Jedva da je mogao da poveruje sam sebi, ali već je odlučio da je ona ta. Odlučujući faktor nisu bili ni njena lepota, ni vatra u njenim očima, niti njeno poznavanje baleta, nego reči u njenom pismu: *bio je to proces koji je ličio na otkrivanje i prihvatanje smrti*.

Kao lovački pas, Gangsta je imao jednu veliku strast u životu: da istražuje mirise. Činilo se da prilikom njihovih šetnji više vremena provodi njuškajući nešto nego trčkarajući. Uobičajeno je bilo da ga Aojama vuče za povodac, prisiljavajući ga da krene, ali te večeri mu je glava bila puna Jamasaki Asami, i Gangsta je bio taj koji je vukao njega. Aojama je zamišljao čitav scenario…

Šige je večerao i sad je gore u svojoj sobi, za kompjuterom. Dole u dnevnoj sobi, u kojoj sedi i pijucka konjak, Aojama čuje udaljeno kuckanje po tastaturi i tihe elektronske piskutave zvuke. Asami iz kuhinje ulazi u sobu. Nosi čašu. Završila je s pranjem posuđa i sad njih dvoje imaju priliku da se na neko vreme zajedno opuste. Stavlja led u svoju čašu i, smešeći se, seda kraj njega na kauč.

„Mislim da ću probati malo toga", kaže. „Da li je u redu da se pije s ledom? Pretpostavljam da je beznadežno nepristojno ovako skup konjak piti ikako drugačije nego bez ičega?"

„Nikako. Dobra pića su dobra bez obzira na to kako ih piješ. Biće ukusna čak i ako ih pomešaš s koka-kolom."

„Drago mi je što se čini da me Šige prihvata. Kada se setim kako sam se ja osećala s petnaest, verujem da prolazi kroz mnoga konfliktna osećanja. Ali čini se da se ne stidi da me zove *mama*."

„Istinu govoreći, on je bio taj koji mi je predložio da se ponovo oženim."

„Zezaš me."

„Ne, to je istina. Znaš, prilično sam ponosan na tog dečka. Uprkos svemu što je propatio kao dete, odrasta u neverovatno pažljivog i

osećajnog mladića. Sećaš li se šta si napisala u onom pismu, deo o prihvatanju smrti? Pa, sve troje smo prošli kroz nešto veoma slično. Zbog toga mislim da ti i ja možemo da se razumemo u potpunosti, od prvog dana."

Asami klima glavom i smeši se dok podiže čašu konjaka do svojih usana…

Trzaj povoca spustio je Aojamu na zemlju. Ukrstili su put sa ženskom pudlom, i Gangsta je sprečen u pokušaju da je pojuri. Sada je gledao u Aojamu kao da se pita šta li mu je večeras. Tek kada je primetio Gangstin iznenađen pogled, postao je svestan svog blesavog smeška. Sama pomisao na Jamasaki Asami izazivala je da mu se mišići lica razvuku u osmeh.

A još uvek zapravo ništa nije znao o njoj.

„Izvini", Jošikava je rekao devojci koju je izabrao da uvodi kandidatkinje, „možeš li da zamoliš sledeću osobu da malo sačeka? Napravićemo pauzu od pet minuta."

Nalazili su se u bezličnoj sali za sastanke, koje se Aojama vrlo dobro sećao iz dana provedenih u agenciji. Počeli su u jedan popodne i već su razgovarali sa sedam kandidatkinja. Intervjui su bili raspoređeni na svakih deset minuta, ali je većina njih došla nešto ranije, pa su ih zamolili da sednu u hodnik, u koji su postavljene stolice, i sačekaju da ih devojka pozove.

Jošikava, koji je mislio da sve treba učiniti što stresnijim za kandidatkinje, izabrao je „najzgodniju devojku Drugog marketinškog odeljenja" da bude domaćica. Muški član tima operisao je video kamerom i polaroid fotoaparatom, a Jošikava i Aojama su vodili razgovore.

„Jokota je takođe želeo da bude ovde, ali nisam mu dozvolio", još ranije mu je rekao Jošikava, dok mu je dodavao raspored s imenima. „Pretpostavio sam da ne bi želeo da nam se pridruži neko sa strane." Aojama je pogledao raspored, ali su mu oči registrovale samo ime Jamasaki Asami. Ona je bila broj sedamnaest, zakazana za petnaest i pedeset. Njegovo zanimanje za ostale bilo je minimalno što, nakon sedam intervjua, nije promaklo Jošikavi.

„Aojama, slušaj, moraš i ti da postaviš neko pitanje. Makar zbog samog utiska o čitavoj stvari."

Sve kandidatkinje bi se duboko poklonile pre nego što uđu u prostoriju, a većina je bila toliko nervozna da su im vrhovi prstiju, a ponekad i ramena, drhtali. Domaćica ih je odvodila do stolice koja je bila okrenuta ka ispitivačima, i ponovo bi se poklonile pre nego što bi sele. Jošikavin hladan, poslovni manir s kojim se ophodio prema njima verovatno je bio proračunat, a činilo se da pitanja menja po svom nahođenju.

Vaše ime?
Starost?
Visina?
Da li ste ikada dosad radili na filmu ili televiziji?
Šta volite da radite u slobodno vreme?
Da li odlazite u diskoteke i klubove?
Da li ste u poslednje vreme pogledali neki interesantan film?
Koju glumicu volite, ili koju biste voleli da imitirate?
Šta biste uradili da vam daju deset miliona jena?
Ko je dizajnirao tu haljinu?
Šta mislite, koja vas osobina najbolje opisuje?
Da li volite korejski roštilj?
Možete li da nam se nasmešite?
Mogu li da vas zamolim da ustanete i prošetate po prostoriji?
Šta ako dobijete ovu ulogu a vaš momak bude protiv toga da je prihvatite?
Mogu li da vas pitam čime se bavi vaš otac?
Volite li da čitate?
Ko vam je omiljeni pisac?
Da li svakodnevno čitate novine? Koji deo prvo pročitate?
Koju stranu zemlju biste najviše želeli da posetite?
Šta više volite, mačke ili pse?
Koji tip muškarca posebno mrzite?
Koju vrstu muzike slušate?
Da li volite klasičan rok?
Ko vam se više sviđa, Iglsi ili Stonsi?
Slušate li i klasičnu muziku?

Da li znate ko su „tri tenora”?

Koji vam je omiljeni, Kareras, Domingo ili Pavaroti?

Možete li da nam ispričate neki živopisan san koji ste nedavno sanjali?

Da li ste ikada iskusili paralizu sna?

Da li vas zanimaju NLO-i?

Smatrate li sebe lepom?

Šta ste, kao dete, želeli da budete kad odrastete?

Kakvi su vaši pogledi na brak? I na preljubu?

Šta je prvo što naručite u suši baru?

Da li ste ikada razmišljali o tome da radite u seks industriji? Ili kao hostesa u baru?

Jeste li ikada došli u iskušenje da eksperimentišete s drogama?

„Što me teraš da postavljam sva ova pitanja?”, pitao ga je Jošikava. „Nemoj mi reći da si izgubio interesovanje sad kad smo stigli nadomak cilja?”

Jošikava je izgledao kao da je stvarno iznerviran, i Aojama je shvatio da bi bilo najbolje sve priznati. Zamolio je fotografa da ih načas ostavi nasamo, kako bi u miru mogli da se konsultuju.

„Gospode”, rekao je Jošikava uz uvrnuti kikot, nakon što je čuo sve o Jamasaki Asami. Pronašao je njenu biografiju i pismo i pročitao ih, a onda se zagledao u fotografiju.

„Iz ovoga ništa ne možeš da otkriješ, znaš”, rekao je. „Opasno je da svoju odluku baziraš samo na prijavi.”

„Znam to. Ali imam taj osećaj u vezi s njom. Uostalom, sve ostale su me ostavile hladnim. Šta ja tu mogu?”

„Intuicija, a? O tome mi pričaš? *Veruj svojoj intuiciji i univerzum će te voditi?*”

„Šta je to?”

„Stara izreka, zar ne?”

„Čija stara izreka?”

„Odkud ja znam?”, uzdahnuo je Jošikava. „Slušaj, potrebno ti je još informacija. Moraš da razgovaraš i sa ostalim ženama, makar zbog poređenja. Zar nismo zbog toga ovde? Priznajem da ima neke čudne

privlačnosti u ovoj tvojoj Asamici, ali…”

Njegova bezazlena upotreba deminutiva bila je dovoljna da uskomeša Aojamin bes.

„Jošikava, mislim da prokleto dobro znaš koliko sam ozbiljan u vezi sa svim ovim.”

„I ja sam ozbiljan, seronjo. Stoga nemoj da očekuješ da budem ushićen što si se odlučio na osnovu fotografije i jednog pisma.”

„Ti si rekao da pisma pružaju najbolji uvid u to kakva je osoba stvarno. Pisana reč ne laže. Uvek možeš da vidiš dolazi li iz srca ili ne.”

Jošikava je na trenutak ćutao.

„To je besmislica”, rekao je meko. „Ali, hajde. Obratiću posebnu pažnju na nju. Samo te molim da i ostalima postaviš nekoliko pitanja. Povukao sam dosta veza kako bih emisiju ubacio na radio, pa čak i da bih obezbedio ovu prostoriju.”

„U redu.”

Kandidatkinje su bile različite. Jedna je bila dvadesetosmogodišnjakinja koja je diplomirala francuski jezik, provela tri godine u Parizu kao član projektnog tima velike trgovačke kompanije, postala modni kreator nakon povratka u Japan, otvorila butik u Los Anđelesu, sledeće tri godine živela u Malibuu, dok joj nije dosadilo, pa je počela da ilustruje dečje slikovnice. Bila je građena kao manekenka i nosila je odeću od pletene konoplje obojene u osnovne boje koju je dizajnirao neki marokanski kreator. Takođe, bila je klasična balerina i rekla je kako oseća da je u stanju da ponese takvu „emotivnu i istančanu” ulogu. Aojama je bio siguran da nema šanse da se nosi s takvom ženom. Sledeća kandidatkinja igrala je u više od trideset porno filmova, dva puta pokušala samoubistvo, tri puta završila u bolnici, a sada je, u trideset prvoj, radila kao instruktor joge bosnaunited. Pokazala im je ožiljke na levom zglobu ruke kao da im pokazuje svoje najvrednije blago. Neke kandidatkinje su došle u pratnji svojih menadžera. Jedan od menadžera se bukvalno spustio na sve četiri i, kao da mu život visi o koncu, kriknuo: „Molim vas da nas uzmete u razmatranje!” Jedna od žena je tvrdila da je vidovita i ponudila im da otkrije koji su zaštitnički duhovi vezani za njih: Aojama je ispao slikar koji je umro mlad, a Jošikava je bio leteća veverica. Mnoge od žena su insistirale da igraju pred njima, a jedna je uz ples počela i da se svlači. Aojama je hteo da je zaustavi, ali ga je

Jošikava sprečio. Završila je potpuno naga, usred bezlične sale za sastanke, i izašla govoreći da se oseća kao nova žena. Tinejdžerka je naširoko raspredala o svom burnom seksualnom životu. Bilo je nekoliko žena od tridesetak godina. Jedna je doletela čak iz Hokaida samo zbog audicije, i ponosno je izjavila da je znaju kao „Kraljicu diskoteka u Saporu". „Muškarci dižu dževu oko mene još otkad sam bila devojčica", rekla je, „tako da je prirodno da se u diskotekama u jatima skupljaju oko mene, ali nikada nikome nisam poklonila svoje srce - ili telo - nikome. Kada me ljudi pitaju zašto, kažem im da je to tako jer sam glumica. Nije da sam zapravo glumila negde, ali duboko u srcu znam da sam rođena da budem zvezda." Druga je objasnila da jedva čeka da počne karijeru glumice jer ju je muž uhvatio kako ga vara i zapretio joj razvodom. Druga je, nakon što je stresla svoj kišni mantil sa sebe i ostala samo u sićušnom bikiniju i cipelama s visokim potpeticama, rekla da se slikala gola za veći broj časopisa ali da je to nikada nije ispunjavalo pa je, kad je čula za audiciju, shvatila da je to sudbina zove. Nekoliko njih je donelo portabl karaoke uređaje i pevalo. Videli su medicinsku sestru, pesnikinju, i pevačicu u bendu, ženu sa sedamnaestogodišnjim podvodačem, vaspitačicu iz jaslica, veoma visoku Afro-Japanku, mažoretkinju i ritmičku gimnastičarku.

A onda, tačno u petnaest i pedeset, pojavila se ona.

4

„Sledeća, molim”, začuo se glas najzgodnije devojke Drugog odeljenja, i u vratima se pojavila Jamasaki Asami.

Njena silueta je klizila ispred belih zidova dok je, skromno pognuta, graciozno hodala ka stolici na koju je sela. To je bilo sve, ali je Aojama imao jasan osećaj da se pred njim dešava nešto nesvakidašnje. Osećao se kao milioniti posetilac luna-parka, odjednom obasjan reflektorima, preplavljen kišom balona i opkoljen mikrofonima i bleskajućim blicevima fotoaparata. Kao da mu je sreća, uobičajeno rasuta u milijarde sićušnih, lebdećih, svetlucavih čestica, odjednom srasla uz dno stomaka, osetio je taj neopisiv, prštući osećaj, i čuo je glas razuma iz sopstvene glave koji je ponavljao: *Ovo ne može da bude istina, ovo nema smisla, ovakve stvari se ne dešavaju.* Ali glas je slabio, a prštanje se prelilo u njegov krvotok i razlilo po čitavom telu.

Bila je još lepša nego što ga je njena fotografija navela da misli. A kada se nasmešila, više za sebe, i stidljivo pogledala u pod, učinilo mu se da su se sve njegove brige istopile i ostavile ga da lebdi u toplom mehuriću blaženstva. Osetio se kao gluv čovek čije su uši izlečene izuzetnom muzikom i gotovo ga je prenerazilo što muzika nije *zapravo* počela da svira: u filmu, ovo bi bilo mesto kad prostoriju ispuni dirljiva ljubavna tema. Bacio je pogled na najzgodniju devojku iz Drugog odeljenja i upitao se kako je u stanju da ostane pribrana. Suočena s takvom lepotom, trebalo bi da se obeznani od sramote i sruči na pod.

Jošikava je počeo s ispitivanjem.

„Vi ste, da vidimo, gospođica Jamasaki Asami?”

„Da. Jamasaki Asami.”

Kakav glas, pomislio je Aojama, a i Jošikava je izgleda isto reagovao sudeći po letimičnom pogledu kojim ga je prostrelio. Bio je to glas koji vam se slivao u uši umirujući vam nerve sve do zatiljka - ni visok ni dubok ni hrapav, već pun i mek i kristalan.

„Za audiciju ste čuli na radiju?”

„Da, na radiju.”

Aojama je, manje-više, bio licem u lice s njom. Njena poluduga, sjajna kosa bila je ležerno povezana pozadi. Bilo je očigledno da se nije posebno trudila, ali u njenoj pojavi nije bilo ničega što bi ni u naznakama, bilo neuredno. Crte lica joj nisu bile preterano naglašene niti dramatične, a ipak je svaki izraz njenog lica ostavljao snažan, nedvosmislen utisak. Aojama je mislio da je to zato što njena duša, ili duh, ili kako god ko želi to da nazove, leži tik ispod njene kože.

Jošikava ju je upitao da li je nekada radila na filmu ili televiziji, a ona je odrečno odmahnula glavom.

„Bilo je nekoliko razgovora, ali nikada se ništa nije desilo."

„Šta mislite da je razlog tome?"

„Mislim da to što nisam u nekoj agenciji..."

„Dakle, nemate agenta?"

„Ne, nemam."

„Neki razlog?"

„Pa, jednom prilikom - prilično davno, još sam pohađala koledž - bila sam... regrutovana? Nije li to izraz koji upotrebljavaju? Neko me je zaustavio na ulici. Pretpostavljam da sam sama kriva što sam radosno pošla za njim, ali ispostavilo se da je u pitanju agencija za porno glumce. Čitavo iskustvo je bilo toliko neprijatno da mislim da sam stekla predrasude u vezi s agencijama uopšte."

„Znači, potpuno ste samostalni?"

„Imam mentora koji radi za produkciju nosača zvuka, ali već neko vreme nismo u kontaktu."

„Koja produkcija je u pitanju?"

„*Viktor*."

„Možete li mi reći njegovo ime?"

„Gospodin Šibata. On je urednik domaćih izdanja."

„Hvala. Dakle, diplomirali ste na koledžu i počeli da radite u trgovačkoj kompaniji. Sad kad ste dali otkaz u kompaniji, mogu li da vas pitam kako se izdržavate? Imate li možda neki honorarni posao?"

„Tri puta nedeljno pomažem u lokalu jedne prijateljice."

„U nekom restoranu?"

„To je mali bar u kvartu, mestašce sa samo jednim šankićem. Gazdaricu sam upoznala još davno, na časovima dikcije."

„Volite li da pijete?"

„Umereno. U društvu."

„I da li je tri dana nedeljno dovoljno da preživite?”

„Ponekad radim i kao model.”

„Model?”

„Prijateljica mi je stilistkinja pa mi povremeno pronalazi poslove. Nisu, naravno, u pitanju najpoznatiji časopisi, već katalozi, oglasi u novinama i slično.”

„Aha, shvatam. Živite u Suginamiju? *Kaza Prima* - zvuči kao neki stambeni kompleks? Znate, ljudi poput mene i Aojame nemaju baš uvid u živote današnjih devojaka. Molim vas, budite slobodni da na ovo ne odgovorite ako mislite da je pitanje previše lično, ali pitam se koliki mesečni prihod je potreban nekome poput vas. Čini se da mnogo današnjih devojaka vodi ekstravagantan život - nose torbice koje koštaju desetine hiljada jena, na primer - i ne mogu a da se ne zapitam kako im to uspeva.”

Jošikava je pogledao Aojamu kao da mu govori: *ovo radim za tvoje dobro, znaš.*

„Iskreno”, rekla je, „to je i za mene misterija.”

Govorila je jasno i sigurno, naizmenično gledajući u obojicu, nije rastezala samoglasnike na kraju reči, što toliko mnogo devojaka čini, niti je punila rečenice besmislenim poštapalicama. Aojama je primetio da je malo nervozna, iako nije mogao da kaže kako je to znao. Osetio je da je na neki način potpuno u saglasju s njenim osećanjima.

„Međutim”, rekla je, „ne volim ovo da kažem, ali pretpostavljam da većina tih devojaka, onih s neverovatno skupim torbicama, nakitom i slično, verovatno radi u seks industriji. Ja živim u garsonjeri koju plaćam nešto malo iznad sedamdeset hiljada jena mesečno. Ne izlazim mnogo i nemam neke skupe hobije i navike, tako da mi sto pedeset hiljada mesečno… možda je to premalo, ali dve stotine hiljada je dovoljno da platim račune i kupim knjige i diskove koje želim.”

Aojama se oglasio prvi put.

„Možete li mi dati primer”, rekao je, „na šta ste mislili pod skupim *hobijima i navikama*?”

Glas mu je malo podrhtavao, i odmah se zabrinuo da je pitanje neverovatno besmisleno. Ali ona se nasmejala, i to je bilo sve što je potrebno da neutrališe njegovu teskobu.

„Na primer”, rekla je, „imam prijateljicu koja odgaja tropske ribice. Uzela je kredit kako bi kupila ogroman akvarijum, i sada radi dva

posla kako bi mogla da ga otplaćuje. Jedna druga poznanica skuplja predivne čaše za vino iz Evrope. Radila je na obradi i ispravkama tekstova kod kuće i primila je toliko posla da je jedva imala vremena da spava, pa se konačno razbolela."

Aojami je to bilo poznato. O tome je i sam često razmišljao. U stara vremena, stvari kao tropske ribice ili uvozne vinske čaše nisu bile dostupne običnom čoveku. Kada danas prođete ulicom, vidite izloge pune najkvalitetnije robe iz celog sveta. Bilo koja od tih stvari može biti vaša ako ste spremni da se malo žrtvujete, a mnogi ljudi završe žrtvujući mnogo. Teško je kontrolisati želju za gomilanjem stvari.

Ipak, uopšte mu nije bilo važno šta je govorila. Aojama je bio srećan i samo zato što je mogao da uživa u njenom glasu. Glasu koji je bio poput prefinjenih prstiju, ili vlažnog jezika, koji su mu golicali kožu.

Jošikava je nastavio s ispitivanjem.

„Koje knjige čitate?"

„Uglavnom strane misterije. Nijednog pisca posebno, ali... Nisam imala prilike da mnogo putujem, pa volim da čitam o stranim gradovima i mestima. U misterijama i špijunskim romanima detaljno su opisane ulice, zgrade i slično, i stvarno uživam u tim opisima."

„Koju biste zemlju najradije posetili?"

„Zapravo, nisam bila nigde osim na Havajima, a Honolulu nije baš neko egzotično mesto, zar ne? Maroko, Turska, neku manju evropsku zemlju... Bilo gde bi bilo divno, stvarno."

Kada je izgovorila reči Maroko i Turska, Jamasaki je neznatno zabacila glavu i odsutan pogled joj blesnu u očima. Aojama se uhvatio u sanjarenju kako njih dvoje šeću popločanim ulicama onog nostalgičnog gradića u Nemačkoj. Bilo bi proleće ili rano leto. Bokori malog cveća cvetali bi pod strehama kuća. Slušali bi pesmu ševa iznad njih dok podruku koračaju po drevnoj kaldrmi i gledaju u meke sunčeve zrake koji bleskaju po zatalasaloj reci. *Da, živeo sam ovde nekoliko meseci, nisam radio apsolutno ništa osim što sam išao u crkvu i posećivao tu orguljašicu u njenoj kući. Svake večeri sam legao rano. Vrlo monotona, istovetna svakodnevna rutina, ali se tog perioda sećam kao veoma lepog dela svog života. Ne znam, možda će ovo zvučati izveštačeno, ali lepota i tišina mesta ispunile su me nekom vrstom uzvišene samoće. Tada sam nešto shvatio. Kada si u Japanu sam,*

nikada zapravo nisi potpuno sam. Ali usamljenost koju osećaš kada živiš među ljudima drugačije boje kože i očiju, čiji jezik jedva poznaješ - takva usamljenost je nešto što osećaš do srži kostiju. Uvek sam mislio da ću se vratiti ovde s nekim koga volim, i da ćemo zagrljeni hodati, baš kao što mi sada hodamo, i da ću joj pričati kako je bilo biti sam ovde. Naravno, nikada nisam mislio da će biti ovako savršeno. Ovo je san koji mi se ostvario, stvarno jeste...

Nije mogao da veruje koliko je ova iznenadna vizija bila slatka. Srce mu je tuklo, i nekoliko puta je tiho i duboko udahnuo kako bi se smirio. Biće bolje da postavi još neko pitanje, pomislio je, ili će samo nastaviti da bulji u nju, gubeći se u sanjarenjima. Uostalom, nameravao je da iznese neke bitne teme koje Jošikava nije dotakao.

„Napisali ste", graknuo je, i pročistio grlo. „Oprostite. Napisali ste da ste nakon odlaska iz kompanije razmišljali o odlasku u Španiju."

„Da."

„Da li ste planirali da tamo živite duže vreme?"

„U Madridu imam prijateljicu, staru poznanicu iz baletske škole, tako da jesam razmišljala o preseljenju. Ipak, uopšte se nisam pripremala za odlazak, zbog čega se pitam da li sam zapravo bila ozbiljna u vezi s tim."

Setno je spustila pogled. Aojama je proučavao taj srceparajući izraz i progutao knedlu.

„Mogu li da vas pitam", rekao je, „o vašem baletskom iskustvu?"

„Naravno." Podigla je glavu i pogledi su im se sreli.

„Rekli ste da ste se povredili."

„Tako je."

„Mora da je bilo strašno teško napustiti nešto čemu ste… posvetili toliko mnogo vremena. Naravno, ako ne želite da pričate o tome…"

„Ne, u redu je. Sada sam u stanju da o celoj stvari pričam prilično objektivno… barem mi se čini."

Dok je izgovarala ove poslednje reči uputila mu je stidljiv smešak, i on je ponovo osetio kao da mu se nešto zariva u srce. Bio je to osmeh pokoravanja, i bio mu je vrlo dobro poznat.

„Zaustavite me ako je ovo previše lično", rekao je, „ali mislim da ste u vašem pismu napisali da je biti iznenada lišen stvari koja vam je najvažnija u životu na neki način otkrivanje i prihvatanje smrti."

„Verovatno sam to napisala."

Radoznalo je piljila u Aojamu, bez sumnje se pitajući kuda je namerio s tim, ali... *Kakav pogled*, pomislio je. Zamislio je da ga ovako gleda izbliza, kad su sami, i kako mu šapuće nešto uzbudljivo. Verovatno bi se istopio u baricu.

„To me je dotaklo", rekao je, a ona je širom otvorila oči i uzdahnula.

„*Molim?*"

„Znam kako je to. Mislim da je svako, manje ili više, doživeo slično iskustvo. Nešto vam se sruši, ili vam bude oteto, nešto što nikada neće biti popravljeno ili nadoknađeno. Borite se, mučite se, šutirate i vrištite, ali zapravo nema ničega što može da vam pomogne. Kako biste nastavili da živite, morate naučiti da prihvatite realnost, da prihvatite gubitak i povredu, i ranu koja ostaje. Iskreno, bio sam iznenađen kada sam video kako mlada žena poput vas bira tako precizno poređenje za opis te vrste prihvatanja i pokoravanja. Kada sam to pročitao, pomislio sam: evo osobe koja svoj život živi iskreno."

Jošikava ga je palcem bocnuo u butinu. Što je značilo, po Aojami, nešto kao „Slušaj ga samo". Jamasaki Asami je duboko udahnula i polako izdahnula.

„Stvarno sam mnogo propatila", rekla je, „i mnogo duže nego što bih želela da se sećam. Bila sam sigurna da nikada neću pronaći nešto što će zameniti balet, i trošila sam svu svoju energiju kako bih pregurala dan. Roditelji i prijatelji su mi rekli da će vreme izlečiti sve, i mislim da sam znala da je to istina, ali poželela sam da samo vegetiram ili tako nešto, i da vreme prođe bez moje patnje. Ali naravno, sat je nastavio polako da otkucava. *Tik, tak, tik, tak* - kao da je otkidao deliće mene, mog života. Pokušaji da se bavim drugim stvarima bili su bolni, ali još gore je bilo sedeti i ne raditi ništa. Ne znam da li je posredi prepuštanje... Smrt je najgora stvar koja može da vam se desi, zar ne? U tom smislu sam na to gledala kao na prihvatanje smrti."

„Šta misliš?", pitao je Aojama nakon što je Jamasaki napustila salu za sastanke i nakon što je Jošikava fotografa ponovo poslao napolje, a domaćici rekao da ode na petnaestominutnu pauzu.

„Šta ti misliš?”, rekao je Jošikava, vadeći iz džepa neotvorenu paklicu lark majldsa. Polako je otvorio paklicu, izvadio cigaretu, i pripalio je. „Ne znam kako da ti odgovorim”, rekao je. „U vezi s njom definitivno postoji nešto što čoveka dovodi do ludila. Ne sećam se kada sam poslednji put zbog razgovora sa ženom poželeo cigaretu.” Pogledao je u Aojamu i uzdahnuo, ispuštajući pramen dima. „Pukao si, zar ne? Mislim, *evo osobe koja svoj život živi iskreno*? Odakle je to došlo? To nije nešto što bi inače rekao na audiciji, to je sigurno. Skoro da sam pao sa stolice.”

Aojama se pobunio rekavši da je govorio samo ono što stvarno oseća. Nije mogao da se seti kada je poslednji put neko na njega ostavio takav utisak.

„Pa, ne mogu poreći da se čini iskrenom”, rekao je Jošikava. „Ali nešto me brine u vezi s njom.”

„Oh?”

„Da. Još ne znam tačno šta, ali… Hm. Nema veze.”

Ostatak audicije bio je mlak. Jošikava je bio umoran i, iznerviran Aojaminim upadljivim dosađivanjem i odsutnošću, spržio je čitavu paklicu larka. Sa svoje strane, Aojama je mislio samo na jedno: kako bi bilo da se sledeći put nasamo sretne s Jamasaki Asami.

Vratio se kući sat vremena ranije nego obično. Sa sobom je doneo osmomilimetarsku traku njenog intervjua i bio je nestrpljiv da je nasamo pogleda. Gospođa Rie je bila u kuhinji, pripremala je večeru i verovatno nije nameravala da ode dok se Šige ne vrati iz škole. Bilo je šest sati, a otkad je pošao u srednju školu Šige je dolazio kući oko sedam. Kada bi došao, večeru bi uništio poput izgladnelog lava, a zatim bi nestao u svojoj sobi. Aojama će morati da čeka do tada kako bi proučio snimak.

Kada stvari jednom uznapreduju, i ako sve bude u redu, pustiće snimak i Šigeu i, naravno, u jednom trenutku će morati da ih upozna.

„Šigica malo kasni, zar ne?”, rekla je gospođa Rie, okrenuvši se od krompira koji je seckala. „Ovih dana se smrkava oko pola šest! Zar ne bi trebalo ranije da dolazi kući?”

Aojama je sedeo za trpezarijskim stolom i čitao večernje novine. Tokom godina, Rjoko je postepeno unapređivala njihovu kuhinju pretvorivši je u vrlo funkcionalno, privlačno i prijatno mesto. Preko dana je bilo lepše sedeti u kuhinji nego u dnevnoj sobi. Vrata koja su

vodila u vrt bila su skoro u potpunosti staklena, a veliki, na jug okrenuti prozori činili su je najsunčanijom prostorijom u kući.

„Biće on dobro. Dečko njegovih godina ima mnogo obaveza - da se druži s prijateljima i tako to."

„Ali u poslednje vreme bilo je tako mnogo napada i pljački! Kada se kasno vraćam kući, dobro pazim da se držim dobro osvetljenih ulica, verujte mi! Kada prođete kroz slabo osvetljen park, vidite tu decu - tinejdžere - kako u gomilama dangube i, kažem vam, to je zastrašujuće!"

„Ne brinite. Naučio sam ga drevnoj veštini bežanja glavom bez obzira ako se ikada oseti ugroženim. Zna on šta treba da radi."

„Znam da on zna šta treba da radi, ali priča se da danas možeš svašta da kupiš na ulici, čak i pištolje iz Rusije ili Kine! To je strašno!"

„I o tome sam razgovarao s njim. Gospođo Rie, ako dečko Šigeovih godina u vozu sretne slatku devojku, na primer, neće mu biti problem da sutradan provede sat vremena na stanici čekajući je da se pojavi."

„Sve dok je u pitanju nešto tako zabavno i bezazleno, u redu, ali..."

Gospođa Rie je spremala gulaš. Često im je kuvala gulaše ili supe, jela koja su mogla da se podgreju i odmah jedu. Povremeno je Aojama sam sebi spremao večeru, ali je gledao da, kad god je moguće, večera zajedno sa Šigeom. Gangsta je stajao iza staklenih vrata, i svaki put kada bi gospođa Rie prošetala od radne površine do frižidera on bi zalajao: *daj mi hrane!*

Aojama je zamislio kako Gangsta laje na Jamasaki Asami dok priprema večeru u ovoj kuhinji. Zamislio je čak i dizajn i boju kecelje koju bi nosila. Gangsta bi isprva bio oprezan prema njoj, kao što je uvek oprezan prema nepoznatima. Ali nakon dva ili tri meseca, lavež nepoverenja pretvorio bi se u ovakav lavež - lavež preklinjanja za hranu. U poređenju s ovih sedam dugih godina, tri meseca je ništa...

Šige je došao kući nešto posle sedam i izjavio da umire od gladi, što nikoga nije iznenadilo. Gledajući vesti i naglas se pitajući kako je japanskim političarima uspelo da se ovoliko izopače, slistio je četiri činije gulaša, a zatim se povukao u sobu, rekavši da želi da isproba neki novi program koji je pozajmio od prijatelja.

Sad se stvorila prilika da Aojama pogleda snimak intervjua Jamasaki Asami, ali se iznenada setio nečega još važnijeg. Morao je da organizuje njihov sastanak, i to što pre. Razmišljao je da li bi trebalo da je jednostavno nazove i kaže joj istinu - da misli da je zaljubljen u nju. Jošikava bi sigurno bio protiv toga. Naravno da ne bi otkrio pravu svrhu audicije, ali zašto da iskreno ne prizna kako se osećao dok je čitao njeno pismo i dok je razgovarao s njom tokom intervjua? Koliko god da su okolnosti problematične, nije se moglo poreći koliko je susret s njom uticao na njega.

Puls mu se ubrzao. Imao je njen broj telefona. Tek je prošlo osam, tako da je imao još sat i nešto pre nego što postane nepristojno zvati mladu ženu koja živi sama. Seo je na kauč u dnevnoj sobi i uzeo bežični telefon, osećajući se kao da je Šigeovih godina i kao da je na železničkoj stanici ugledao devojku koju tajno voli. „Ne mogu", promrmljao je i spustio telefon. Otvorio je ormarić s pićem, izvadio najskuplji konjak koji je imao - *gran šampanj* - i nasuo ga u čašu.

Tačno u pola devet, pre nego što je previše popio, okrenuo je njen broj. Jamasaki Asami je odgovorila posle prvog zvona.

„Da?", rekla je. Glas joj je bio dublji i puniji nego na audiciji. Možda je dremala.

„Hm, ovde Aojama. Jedan od producenata koji su vas danas intervjuisali."

„Oh, zdravo!", rekla je, odmah se prebacivši na kristalan glas koji ga je progonio čitavo veče. Promena je bila toliko iznenadna da bi mu, da nije bio toliko uznemiren, zazvučala čudno. „Hvala još jednom na vremenu koje ste izdvojili za mene."

Pokušao je da sakrije nervozu odmah se ustremivši na svrhu poziva i, koliko je to bilo moguće, zadržavajući službeni ton.

„Nadao sam se da ću imati priliku da malo više porazgovaram s vama, pa me zanima da li ćete imati vremena. Drugi producent, Jošikava, neće nam se pridružiti pa je možda najbolje da se nađemo preko dana. Ne bih želeo da steknete pogrešan utisak."

„Bilo bi mi drago!"

„Kada bi vam bilo zgodno?"

„Kad god želite. Ne radim preko dana, tako da..."

„Šta kažete na prekosutra - to je četvrtak, oko jedan?"

„Savršeno!"

Odabrao je kafe u jednom od hotela-nebodera u Akasaki.

Nakon što je prekinuo vezu, Aojama je utonuo u kauč, osećajući se poput balona na toplom plavom nebu. Nekoliko minuta kasnije, dok je blaženo ispijao četvrtu čašu konjaka, nazvao je Jošikava.

„Izvini što te uznemiravam ovako kasno, ali desilo se nešto što me muči."

„Nema problema", rekao je Aojama. Sam sebi je zvučao sramotno ošamućeno, kao da je udisao helijum.

„Vidi, nije da sam bio sumnjičav ili tako nešto, ali nakon što si otišao pozvao sam *Viktor*. Možda nije ništa - možda je u pitanju neka greška, verovatno - ali u domaćoj produkciji ne postoji urednik koji se zove Šibata."

Aojamin konjakom natopljen mozak isprva nije razlučio o čemu Jošikava govori. *Viktor? Šibata?*

„Ili barem", rekao je Jošikava, „ne postoji više. Urednik koji se zvao Šibata Hiroši radio je tamo, ali umro je pre godinu i po dana."

5

Aojama je u hotel stigao čitavih četrdeset minuta ranije. Kafe se nalazio na prvom spratu, pokraj predvorja. Dan ranije je nazvao i rezervisao sto za jedan sat, kao i sto pored prozora u restoranu na poslednjem spratu za pola dva. Malo je očajavao, razmišljajući o tome da li je izbor restorana na vrhu nebodera pomalo kič. Da li bi bilo bolje da ju je izveo na suši ili sukijaki u japanski restoran u podrumu, ili da su izašli u pomodni bistro u centru grada, na primer, ili u tratoriju, ili u francuski restoran. Ceo jučerašnji i ceo današnji dan u kancelariji ništa pod milim bogom nije radio. Izgledao je toliko ošamućeno i zbunjeno da je nekoliko njegovih saradnika izrazilo zabrinutost, pitajući ga da li se oseća dobro, i da li bi možda otišao lekaru.

U kafeu je bila gužva zbog pauze za ručak, i morao je da stoji na ulazu u gomili i čeka svoj sto. Osmatrao je predvorje kako bi se uverio da Jamasaki Asami nije već stigla. Ili, preciznije, da se uveri da ga ona ne gleda kako stoji u redu kao uzvrpoljeni idiot koji svaki čas gleda na sat.

„Slušaj", rekao mu je Jošikava preksinoć. „Znam da si zabrazdio, ali pokušaj da budeš s obe noge na zemlji. Nemoj joj dozvoliti da diktira ritam, šta god da radite. O toj devojci ne znamo apsolutno ništa, a ja ne mogu da se otresem osećaja da s njom nešto nije u redu. Neću da kažem da je sračunato slagala, ali ima nečeg stvarno čudnog u navođenju godinu i po dana mrtvog tipa kao svog mentora. Navodno je umro od komplikacija sa srcem, ali ako joj je stvarno bio mentor, kako je moguće da nije znala za to?"

Aojama nije mogao da shvati zašto bi Jošikava bio sumnjičav u vezi s nekim samo zato što mu je mentor u kompaniji umro. Šta ga je nateralo da se ustremi na tako nevažan detalj? Zašto je bio toliko zadrt?

Nepristrasan posmatrač bi primetio da je, zapravo, Aojama bio taj koji je zadrt. Ali on već nije bio u stanju da bude nepristrasan, i to nije bilo samo zbog konjaka. Na Jošikavinu zabrinutost odgovorio je

pomalo drsko, insistirajući kako je ona prosto pogrešila čovekovo ime i da je pitanje je li imala mentora ili menadžera ili nije u svakom slučaju beznačajno.

„Pa dobro, nema veze", rekao je Jošikava pre nego što je prekinuo vezu. „Samo pripazi šta radiš, važi?"

Aojamu su odveli do stola pored prozora koji su se pružali od poda do plafona, i on je naručio ledeni čaj. Kafe je bio dobro zagrejan, a sunčeva svetlost koja je dopirala kroz prozore bila je jaka. Možda zbog toga, ali i zbog iščekivanja, uskoro je počeo da se znoji, a grlo mu se potpuno osušilo. Bacio je pogled na ostale stolove, od kojih je većina bila zauzeta grupama sredovečnih žena - starim školskim drugaricama, prijateljicama iz nekog sportskog ili društvenog kluba, turistkinjama iz provincije. Činilo se da sve te žene toroču istovremeno, i buka je bila zaprepašćujuća. Nekoliko stolova zauzeli su menadžeri prodaje, službenici koji su nizali sastanke. Svi do jednog imali su govor tela i odela ljudi za koje je ručak po meniju od dve hiljade jena bio odlična ponuda.

Stigao je ledeni čaj, i Aojama je u dva gutljaja ispio pola čaše misleći:*pričaj o poslu svakog dana uz ručak po meniju od dve hiljade jena i završićeš kao taj ručak od dve hiljade jena - ništa posebno, ali ni preterano loše.* Taj mirni tok misli uskoro je bio raspršen kada se na ulazu u kafe pojavila Jamasaki Asami. Čim ju je ugledao, srce ga je zgrabilo za gušu i shvatio je da mu se čitava lista stvari koje je želeo da joj kaže - lista koju je prešao nekoliko puta - potpuno izbrisala iz sećanja. Šta mi je? Morao je ponovo da se upita. *Četrdesetdvogodišnji muškarci ne ponašaju se ovako.* Jamasaki Asami je pogledom prešla preko prostorije, a kada ga je konačno primetila zasjala je i požurila ka njegovom stolu, probijajući se između konobara i konobarica koji su žurili tamo-amo balansirajući sa svojim poslužavnicima. Kosa joj je bila povezana pozadi, baš kao na audiciji, i bila je odevena u odeću koja nije bila ni napadna a ni dosadna - teget haljina, jarkonarandžast šal, jakna od antilopa, isto takve salonke i crne čarape. Ovo je, pomislio je, žena koja stvarno zna kako da upotpuni sopstvenu lepotu. I naravno, iz njenog osećaja za stil, bilo je jasno da vrlo dobro zna

koliko je njena lepota nesvakidašnja.

„Oprostite! Bojim se da malo kasnim."

Sela je naspram njega. Sunčeva svetlost koja se prelamala kroz čipkane zavese istovremeno joj je osvetljavala i senčila profil. Bila je veličanstvena i pod turobnim neonskim osvetljenjem u sali za sastanke, ali pod ovim svetlom, mislio je Aojama…

Bila je deset puta lepša.

„Nimalo. Ja sam stigao mnogo ranije. Kancelarija mi je u blizini."

Shvatio je, na svoje zaprepašćenje, da nije u stanju da gleda direktno u nju i da ne zna kuda da uopšte gleda. Osećao se poput srednjoškolca, i pomislio je koliko bi mu bilo neprijatno da ga Šige vidi ovakvog. Kada je pokušao da se usredsredi na to njeno lepo i nekako setno lice, učinilo mu se da mu se srce i stomak mrse u čvor. Naposletku se prepustio povremenim kratkotrajnim pogledima. Ako neprestano izbegava njen pogled, mogla bi da se upita kakav je to čovek, pa čak i da pomisli da je neki perverznjak.

Nakon što je naručila limunadu, nagnula je glavu u stranu i nasmešila se.

„Stvarno mi je drago što vas ponovo vidim", rekla je.

Verovatno zato što je žurila misleći da kasni, obrazi su joj bili nekako rumeni, i on se setio kako je na audiciji pomislio da joj se duša nalazi tik ispod kože. Kada bi se nasmejala, bilo je to kao da gledate u srećnu dušu. Aojama je odlučio da joj se, svaki put kad nešto počne da govori, na trenutak zagleda duboko u oči, a zatim da skloni pogled, ali morao je da podseća sebe da mu pogled ne bi lutao. Odmarao je bradu na levoj ruci, pokušavajući da se seti da li je ikada bio ovako ukočen od napetosti. Bilo je iscrpljujuće, ali uzbudljivo.

„Opustite se, molim vas", rekao je, misleći: *ti bi trebalo da se opustiš druže*. „Nije da želim da vas gnjavim o nečemu određenom."

Klimnula je i onim svojim glasom rekla „u redu". Tim toplim, prozirnim, tečnim glasom koji kao da se obmotavao oko njegovih nervnih završetaka.

„Mislio sam da ručamo zajedno i, hm, da malo ćaskamo. Na poslednjem spratu je restoran za koji sam mislio da će odgovarati, ali oni su specijalizovani za odreske i tako to - jedete li meso?"

„Volim sve vrste hrane."

Aojamini dlanovi bili su mokri od znoja. Potajno ih je brisao o

pantalone kada se desilo nešto veoma čudno. U kafe je ušao mladić u invalidskim kolicima, u društvu starije žene koja mu je verovatno bila majka. Smejali su se nečemu. Još uvek se smešeći, mladić je malo okrenuo glavu i, kad je ugledao Jamasaki Asami, oči mu se razrogačiše. Osmeh mu se smrznuo, krv iz lica iščezla, i pokušao je da ustane iz kolica. Primetivši njegovu zabrinutost, žena se nagnula iznad njega i upitala ga, verovatno, šta mu je, ali on je jedva odmahnuo glavom. Sklanjajući pogled i uvlačeći ramena kao da se sakriva, odvezao se na drugi kraj prostorije. Međutim, u izrazu lica Jamasaki Asami, dok je posmatrala čitavu scenu, nije bilo nikakve promene.

„Neko poznat?", odvažio se Aojama.

Odmahnula je glavom i slegla ramenima, navodno isto toliko zbunjena kao i on. Dečko ju je pomešao s nekim, mislio je Aojama, ili je imao neki napad.

Još uvek nije znao ništa o Jamasaki Asami. Ali nije želeo da jedan čudni incident poput ovog - ili poput Jošikavinih paranoičnih izliva - raspr̀si njegov mehurić.

„Nisam ni sanjala da govedina može da bude ovako ukusna!"

U restoranu, Aojama je naručio golubiju paštetu za predjelo, *kobe šatobrijan* odrezak, i pola buteljke crvenog burgunca. Jamasaki Asami je tiho pijuckala svoje vino i osvežavajuće otvoreno i prirodno odgovarala na njegova pitanja. Takođe, pojela je sve do poslednjeg zalogaja. Aojami, koji se od crvenog vina malo opustio, sviđalo se sve u vezi s njom. Način na koji je pričala, stvari o kojima je pričala, način na koji je pila vino i služila se viljuškom i nožem. Činilo mu se da nikada nije upoznao takvu ženu.

„Ovo je bilo divno!", rekla je. „A vi ste stvarno samo želeli da ćaskamo?"

„Naravno."

„Blago meni!"

„Srećan sam ako uživate."

„Kako da ne uživam?", rekla je. „Da li često dolazite ovde?"

„Ne bih rekao često. Povremeno. U poređenju s drugim mestima ovo je... Mislim da je *autentično* dobra reč."

„Autentično?”

„Većinom su ovakvi restorani čuveni po svom pogledu, ili po unutrašnjem uređenju, ili po lokaciji, dok je kvalitet hrane sekundaran. Ali ovo mesto nije takvo. Ovde je atmosfera isplanirana tako da pojača utisak hrane. Ponosni su na sebe zbog toga što služe vrhunska jela od mesa, i želja im je da vam, dok uživate u njima, bude što je moguće ugodnije.”

„Fina je atmosfera”, rekla je. „Pretpostavljam da ovde dolaze samo najkvalitetniji ljudi.”

„Najkvalitetniji?”

„Ljudi sa, hm, statusom.”

„Mislite bogati ljudi?”

„Da, ljudi s novcem, moćni ljudi.”

„Hmm. Pa, ne mislim za sebe da sam nešto posebno jer jedem u ovakvom restoranu. A mnogi bogati ljudi nisu nešto što bih nazvao *kvalitetom*, verujte mi.”

„Verovatno je tako”, rekla je. „Ali, s druge strane, kako bih ja to znala. Otac mi je bio službenik, i mi smo bili uobičajeni pripadnici srednje klase. Vikendom bismo proveli dan u nekom od tržnih centara, i ponekad bismo nekud putovali. Ali kada bismo ručali van kuće, to je uvek bilo u restoranima brze hrane ili porodičnim restoranima. Mislim da sam odrasla verujući da su ovakva mesta - restorani kakve sam viđala po časopisima - rezervisani samo za elitu.”

„Mislim da više nije tako, ako je ikada i bilo. Japan je, zvuči neverovatno, postao bogata zemlja, i u Tokiju gotovo svako može da uživa u najboljoj svetskoj kuhinji, ali… Možda će ovo što ću reći zvučati smešno nakon što sam se napunio ovakvim jelom, ali istina je da nama Japancima više odgovaraju restorani brze hrane. Hrana je ovde izvanredna, u to nema sumnje, ali se u ovakvom okruženju uvek osećam pomalo strano.”

Pogledala je u svoj tanjir i nasmešila se.

„Nadam se da ovo neće zvučati grubo”, rekla je.

„Šta?”

„Nikada nisam srela nikoga poput vas.”

„Ne?”

„Imam, pa, malo iskustva u industriji zabave, ali ljudi koje sam upoznala… Ne mogu baš dobro da objasnim na šta mislim, ali svi su

bili tako… arogantni?”

„Ne znam. Možda sam ja sve pogrešno shvatio. Dozvolite mi samo da kažem ovo, da ni ja nikada nisam upoznao nekoga poput vas, gospođice Jamasaki.”

„Stvarno? U kom smislu?”

„Većina devojaka koje žele uspeh u industriji zabave prilično su blazirane kad je u pitanju obedovanje na ovakvim mestima, na primer. Nakon što nekoliko godina provedu pod etiketom *buduće zvezde*, veliki broj tih devojaka nekako otvrdne a da to i ne primete. Razviju izvesnu izopačenost u vezi sa svim tim. Uzimaju zdravo za gotovo da će muškarci stati u red kako bi ih obasuli poklonima i izlascima na skupa mesta. Ja uglavnom radim dokumentarce i reklamne filmove, ali čak i ja viđam veliki broj takvih otvrdlih, grabežljivih žena.”

„Jasno mi je. Ljudska priroda je zastrašujuća, zar ne?”

„Ali vi uopšte niste takvi”, rekao je. „Vi ste veoma… veoma *stvarni*.”

Stidljivo se osmehnula i pogledala u sto.

„Hvala”, rekla je.

Prošlo je mnogo vremena otkad je Aojama poslednji put ovako duboko uživao u obroku s nekom ženom. Jamasaki Asami je bila još više lišena izveštačenosti nego što se usudio da pretpostavi. A ono što mu je rekla dok su napuštali restoran ostavilo ga je u ekstazi.

„Želela bih da vas zamolim za uslugu”, rekla je. „Možda će zvučati drsko, ali… Dugo vremena se mučim sama, i zapravo nemam nikoga s kim bih mogla da razgovaram ili ga zamolim za savet. Barem ne nekoga zrelog i od poverenja. Imala sam tog mentora u *Viktoru*, ali činjenica je da s njim nisam bila u direktnom kontaktu, već preko prijateljice. Ne mogu ni da zamislim koliko bi bilo divno povremeno porazgovarati s nekim poput vas. Znam da ste verovatno prilično zauzeti, i naravno da bismo se nalazili shodno vašem slobodnom vremenu, u restoranu brze hrane, svejedno gde, pa čak i preko telefona…”

Dok su čekali lift, Aojama joj je pružio posetnicu s telefonskim brojem svoje kancelarije. Nasmešila se i posetnicu prislonila na grudi, kao da ljulja novorođenče. Gledajući kroz prozore hodnika s liftovima, Aojama je osetio kao da bi mogao da raširi ruke i odjedri iznad tokijskih ulica.

„Bio sam zadivljen”, rekao je Jošikavi preko telefona čim se vratio u kancelariju. Bio je svestan kako mu puzeća napetost podiže tonalitet glasa. „U današnje vreme je nemoguće sresti takvu devojku.”

Aojama se prisetio upečatljivih delova razgovora s Jamasaki Asami. Izgledalo je kao da mu je svaka reč urezana u sećanje.

„Ona je tako skromna, i prijatna, i jednostavna. Što, pretpostavljam, znači da nije rođena glumica, ali... U njoj ima nečega veoma stvarnog i pouzdanog.”

„O da?”, prilično hladno je uzvratio Jošikava. „Pa, ne želim da budem kao hladan tuš, ali ti znaš moje stanovište oko toga. Nešto nije u redu u vezi s tom ženom. Nisi joj rekao stvarnu namenu audicije?”

„Naravno da nisam”, oporo je odgovorio Aojama. Jošikava nije razumeo, ali Jošikava nije s njom bio na ručku. Možda mu je prosto zavideo. Konačno, Aojama je premašio očekivanja obojice, pronašavši osobu koja se činila idealnom.

„Saznao sam još nešto o onom Šibati iz *Viktora*”, rekao je Jošikava, a Aojama je zastenjao u sebi. „Sedamdesetih je producirao veliki broj hitova. Bio je prilično poštovan u poslu, ali uvek su ga pratile glasine da je ženskaroš. Znam, nema ničega neobičnog u tome da producent saleće pevačice ili glumice ili štićenice, ili da im privatno upravlja karijerama ili, što da ne, da povremeno traži njihove telesne usluge. Ali čini se da je, nakon što je izgubio glavninu svog uticaja u poslu - pogotovo tokom poslednjih godina svoje karijere - Šibata koristio mentorstvo samo kao alat za zadovoljavanje seksualnih potreba. I to do te mere da je zbog toga imao ozbiljnih problema na poslu. Naravno da u svakoj produkciji nosača zvuka postoje takve nakaze, ali... Jesi li je pitao o tom tipu, uopšte?”

„Naravno da jesam”, ljutito je odgovorio Aojama. „Slušaj Jošikava, ona je sa Šibatom bila u kontaktu preko prijateljice. Nikada se nije srela s njim.”

„Tako znači?”

„Vidi, ako je Šibata bio takav ženskaroš, verovatno je imao spisak svih štićenica ili potencijalnih štićenica, jel’ tako?”

„Verovatno.”

„Tako da ona verovatno prosto nije došla na red da je pozove. Što objašnjava zašto nije znala da je mrtav, i zašto niko u njegovoj

kompaniji ne zna za nju."

Jošikavin „hmpf" bio je nešto između groktaja i prezrivog smeha. Aojama je kipteo. Posebno ga je uvredio deo „povremeno traži njihove telesne usluge". Sama slika nekog arogantnog, podbulog sredovečnog producenta koji prebacuje ruku preko ramena Jamasaki Asami i šapuće joj: „S'vataš?", ili „To je dobra devojka" svezala mu je stomak u čvor.

„Ima još nešto", rekao je Jošikava istim hladnim tonom. „Njena porodica u Suginamiju? Nije više tamo. Odselili su se pre dve godine. Zamolio sam koleginicu da pokuša da s njima stupi u kontakt - što bismo inače učinili sa svim našim finalistkinjama - i nema ih."

„Ljudi se stalno sele", ispljunuo je Aojama. Zašto Jošikava istražuje svaki detalj?

„Istina. Ali stanodavac uopšte nije znao gde su se preselili. Normalno je da se ostavi buduća adresa, zar ne? Za poštu i takve stvari?"

„Mora da su imali razlog da ne ostave adresu."

„Bez sumnje." Izgovoreno s tragom sarkazma.

„Jošikava, cenim tvoju zabrinutost, ali ja sam već odlučio. Istinu govoreći, ostale kandidatkinje me nimalo ne zanimaju, kao ni film."

„Čekaj malo..."

„Ne brini, neću te ostaviti na cedilu. Samo mi reci šta treba da uradim. Prava na priču ću ti prepustiti besplatno, a srediću stvar i s Nemcima. Ali ja sam našao ono što sam tražio, i mnogo više od toga. Želim samo da prihvatiš to i da budeš srećan zbog mene. Što se mene tiče, trenutno nemam motivaciju da nastavim s filmskim projektom, i želim da se oslobodim obaveza u produkciji. Možeš to da razumeš, zar ne?"

Jošikava je na trenutak ćutao. A onda je uzdahnuo i progovorio još hladnijim tonom.

„Ni mene ne zanima film. Smiri se na trenutak i saslušaj me. Pobrinuću se za film, to nije problem. Ono što me brine si ti. Možda si u pravu da nema ničega čudnog u vezi sa Šibatom i nestankom porodice. Verovatno i jesi u pravu oko toga, ali nešto smrdi. Razmisli. Do sada nismo sreli nikoga ko zna bilo šta o toj ženi. Verovatno preterujem, i možda izgleda da gnjavim. I neću se pretvarati da pomalo ne zavidim vršnjaku koji je odvojio takvu ribu. Samo želim da

budem iskren i objektivan koliko god je to moguće. Zar ti to nije jasno?"

„Valjda." Dok je to izgovarao, Aojami pred očima blesnu slika mladića u invalidskim kolicima, ali samo na tren. Njegove unutrašnje barijere bile su opkoljene euforičnim sjajem ručka s Jamasaki Asami. Nije mogao ni da sanja da će iz prostog druženja s nekim izvući toliko zadovoljstva, i nije ga zanimalo da produbljuje bilo kakve sumnje. Slika dečka u invalidskim kolicima gurnuta je u stranu čim se pojavila, i ništa što je Jošikava rekao nije nimalo uticalo na njega.

„Bilo kako bilo, ne tvrdim da je nešto posebno loše, to je samo osećaj. Ti si u oblacima zbog te žene, i to uopšte nije loša stvar. Ozbiljno, nisam sarkastičan. Važno je uživati u životu. Ali, po mom shvatanju, život nije tako lagan. Žena takvog kalibra još uvek sama… Pa, ako mene pitaš, to je čak previše idealno. I brine me što zapravo ništa ne znamo o njoj. Ovo je tačno onakva situacija koja može poći po zlu. Zato me slušaj, učini mi uslugu. Dao si joj svoj broj, jel' tako? Osećaj mi govori da će se ona, ako je ne budeš zvao nedelju dana, javiti tebi. Ako se javi, budi oprezan; ako ne, nazovi je. Ali sačekaj barem nedelju dana. Dobro?"

Prošlo je nedelju dana, a od Jamasaki Asami nije bilo ni glasa. Delom zato što je i sam mislio da čovek ne treba da bude preterano napadan, Aojama je poslušao Jošikavu, a onda otišao još dalje sačekavši još nedelju dana. Ali te dve nedelje nije mislio ni o čemu osim o njoj, do te mere da su ne samo njegovi saradnici nego i Šige i gospođa Rie počeli da ga pitaju je li siguran da je dobro. Izgubio je i na težini - puna tri kilograma.

Petnaestog dana, nakon konsultacije s Jošikavom, nazvao ju je.

„Hvala nebesima", rekla je glasom koji mu je topio kičmenu moždinu. „Počela sam da mislim da mi se više nikada nećete javiti!"

6

„Nadam se da ovo neće zvučati previše patetično, ali svakog dana sam čekala na vaš poziv.”

Svaki slog izgovoren tim glasom bio je kristalna čestica koja se slivala kroz slušalicu, u ušni kanal, i ravno u mozak. Kičma mu je utrnula i slatki osećaj preplavio mu je telo kao da je popio neko vrhunsko vino ili konjak. Zbog čega je bio tolika budala da joj se ne javi čitave dve nedelje? Zamislio ju je kako svako veče sama, grleći kolena, čeka da telefon zazvoni. Slika se poput noža zarila u njegovo srce.

„Ovde je bila ludnica”, rekao je promuklim glasom. Činilo mu se da reči ne proizvodi vibriranjem glasnih žica, već da ih cedi iz grla. Jednostavno nisam imao vremena.”

„Razumem. Mislila sam kako mora da ste užasno zauzeti.”

Aojama nije znao šta da kaže. Želeo je da prosto može da je zagrli.

„Pa, šta se radi!”, rekao je i odmah pomislio: *idiote!*

„Ništa. Izdržava se.”

„Žao mi je što se nisam ranije javio.”

„Nema veze”, rekla je. „Lepo je čuti vaš glas.”

Na trenutak, oboje su zaćutali. Aojama ju je čuo kako meko diše.

„Nadam se da ćete uvek biti slobodni da pozovete”, rekla je. „Mislim, kad god niste zauzeti.”

„Dao sam vam svoju posetnicu, zar ne? Mogli ste i vi da se javite.”

„Je li to stvarno u redu?”

„Naravno da jeste. Nego čujte, zašto ne bismo izašli na večeru?”

„Stvarno?”

„Kojim večerima ste slobodni?”

„Radim samo utorkom, četvrtkom i petkom.”

„Šta onda kažete na sredu?”

‚Jedva čekam!”

Nakon što je utanačio vreme i mesto, Aojama je prekinuo vezu i nekoliko puta duboko udahnuo. Primetio je kako mu se licem razliva osmeh. Čuo joj je glas, njene reči su mu iznova i iznova odjekivale u

glavi: *jedva čekam, jedva čekam, jedva čekam...*

„Šta je s tobom u poslednje vreme, ćale?”

Bilo je veče pre njegovog drugog sastanka s Jamasaki Asami. On i Šige su večerali i gledali utakmicu NBA lige na televiziji. Gospođa Rie im je spremila knedle od škampa, paprikaš i supu od povrća. Utakmica je bila derbi: *Čikago Bulsi* protiv *Orlando Medžika*.

„Šta je sa mnom? Što pitaš?”

Aojama je u levoj ruci držao čašu piva, a u desnoj štapiće s knedlom od škampa. Ali tako ih je držao već minut-dva, a da nije okvasio usne ni uzeo zalogaj, a knedla se već ohladila i pretila da će ispasti na tepih. Oči su mu bile uprte u televizijski ekran, ali nije se činilo da prati pokrete Majkla Džordana ili Penija Hardaveja. Sanjario je o Jamasaki Asami.

„Ma daj. Čak ni na utakmicu ne obraćaš pažnju. Kao da si u transu.”

Ups , pomislio je Aojama ubacujući knedlu u usta. Ali sve što je rekao bilo je: „O?”

„Da. Stvarno se čudno ponašaš. Držiš tu knedlu u vazduhu, zagledan u ništa. Zašto ne odeš na pregled?”

„Ništa mi ne fali. Ne brini.”

„Ljudi često i ne znaju da su bolesni. Da li si nekad pogledao *Buđenja* s Robertom De Nirom, ili Dastina Hofmana u *Kišnom čoveku*? Podsećaš me na te tipove. Možda si navukao alchajmera, ili onu bolest koja ti mozak pretvori u sunđer.”

„Sunđer?”

„Postoji stvarčica koja se zove prion i koja ti proždire mozak sve dok ne postane protkan rupicama, kao sunđer, ili plovućac.”

„Baš si stručnjak, jel’?”

„Rekao sam ti da volim biologiju, ali ne brini za mene. Nego idi u bolnicu.”

„Ta bolest može da se izleči u bolnici?”

„Nikako.”

„Pa zašto onda da idem?”

„Pa, zato što moraš i na mene da misliš. Tek sam pošao u srednju školu. Ne možeš sad da se pretvoriš u ’kišnog čovu’. Previše sam

zauzet da bih matorom izigravao medicinsku sestru."

Šige se nasmešio dok je to izgovarao. Aojama se nasmejao i uzeo gutljaj piva. Razmišljao je da li da mu kaže o Jamasaki Asami. Pre ili kasnije, moraće. Na televiziji, *Bulsi* su produbljivali vođstvo. Denis Rodman, kose ofarbane u zeleno, primio je povratnu loptu i ispalio je ka Džordanu, koji ju je, prešavši trojicu odbrambenih igrača, doveo do koša, i dodao Skotiju Pipenu na zakucavanje. Činilo se verovatnim da im se Jamasaki Asami uskoro pridruži na ovakvim večerama. Šige je imao prava da s tim bude upoznat, podsetio se Aojama, a možda je baš sad bila dobra prilika za to. Uostalom, to će ga poštedeti laganja o sutrašnjem sastanku.

„Moram nešto da ti kažem", rekao je. Šige je shvatio ton i odložio štapiće.

Aojama je ispričao da je preko posla upoznao ženu, i objasnio čitavu situaciju izbegavši da spomene audiciju.

„Koliko joj je godina?", upitao je Šige kad je završio.

„Dvadeset četiri, mislim."

„Prilično je mlada."

„Da."

„Bliža je mojim godinama nego tvojim. Nadam se da znaš šta radiš, ćale. Dobro parče, a?"

„Ti se nadaš da ja znam šta radim?"

„Siguran si da te ne zavitlava?"

„Vidi, tek sam je upoznao. Sutra ćemo zajedno večerati, ali to će biti tek treći put da je vidim."

„Danas moraš biti oprezan sa ženama, ćale. Mogla bi da bude povezana s jakuzama ili tako nečim. Čak i neke devojke iz mog razreda - trebalo bi da čuješ o čemu razgovaraju. Petnaestogodišnjakinje, a nema šta ne znaju. Više ne živimo u vremenu Mira i Ljubavi."

„Ti samo ne možeš da zamisliš da se ja dopadam mladoj ženi, zar ne?"

„Nije o tome reč. Samo kažem da si trenutno malo otupeo. Gledam devojke u svom odeljenju, i deluju mi nekako koristoljubivo. Mislim, neke stvari koje ih zanimaju ja čak i ne razumem. Jedna devojka koja je samo godinu dana starija od mene izbačena je iz škole jer je radila u sado-mazo klubu. Možeš li da poveruješ u to? Počeo sam da

razmišljam o tome da ću sebi da nađem neku finu devojku iz Kazahstana ili tako neke države. Jezik će možda biti problem, ali…"

„Kazahstana?"

„Tamošnje devojke bi trebalo da su lepe i da su stvarno divne ličnosti."

„Zvuči kao da si o tome baš razmišljao."

„Već smo razgovarali o tome, sećaš se? Rekao sam da u mom razredu jedva da ima neka lepa devojka, a ti si rekao da je lepa žena retka poput jelenka."

„Tako je."

„Ali lepa žena s dobrim osobinama, s dobrim karakterom, sto puta je ređa od jelenka. Možda kao japanska divlja mačka, ili džinovski salamander, ili krasnonogi ibis."

Na TV-u, *Medžiksi* su počeli da se oporavljaju. Hardavej je ubacio tri trojke zaredom.

„Upoznaću te s njom."

„Važi, proveriću je za tebe", rekao je Šige, ne skidajući izraz ozbiljnosti s lica. „Mislim da ću je bolje pročitati od tebe, ćale. Ne samo zato jer je po godinama bliža meni, već si ti, kao što sam već rekao, trenutno otupeo."

Dogovorili su se da se nađu u šest popodne u istom hotelskom kafeu. Došao je dvadeset minuta ranije, i u pet do šest ju je ugledao kako ulazi. Kosa joj je bila čvrsto povezana pozadi, i bila je obučena u meku rolku, komotne pantalone, a kožnu jaknu je držala prebačenu preko leve ruke - stil besprekoran za vreme i mesto. Aojama je osećao kako u njemu ponovo raste uzbuđenje, ali se podsetio na odluku koju je doneo nakon razgovora sa Šigeom. Nameravao je da Jamasaki Asami pita o njenom privatnom životu, i želeo je da to učini pre večere i prateće akumulacije alkohola. Ipak, nije mogao da zamisli da je povezana s jakuzama ili bilo čim sličnim - a čak i da možda jeste, imao je dovoljno poznanika, počevši od Jošikave, koji su znali kako da se ponašaju u takvim situacijama cw,bu. Ali razgovor sa Šigeom ga je podsetio da više nije mlad, čak iako se osećao tako. Znao je - i svako ko ima oči mogao je to da vidi - da je zaljubljen u ovu ženu. Ona je, sa

svoje strane, bila oduševljena kad ju je nazvao, a sad se pojavila savršeno odevena, zračeći neodoljivim osmehom. Bilo je nezamislivo da ona sve ovo glumi, ali je bilo moguće da su se njene namere razlikovale od njegovih - da ga ne posmatra toliko kao muškarca koliko kao pouzdanu stariju osobu kojoj može da se poveri. Prošle noći uspeo je da izvuče toliko objektivnosti da i to uvaži kao mogućnost.

„Ja pijem pivo. Šta biste vi želeli?"

Sela je naspram njega i neznatno se poklonila, još uvek se smešeći na način koji je jasno otkrivao da je izvan sebe od radosti ali u isto vreme nekako posramljena zbog tog osećaja. Ako je ovo bila gluma, pomislio je, ta devojka je genije.

„I ja ću pivo", tiho je rekla, a zatim zabacila glavu i nasmejala se.

„Šta je smešno?", upitao ju je, smešeći se nevoljno.

„Oprostite. Stvarno nisam verovala da ćemo se ponovo sresti, pa sam… prosto srećna."

Konobar je doneo pivo i natočio joj.

„Rezervisao sam sto u italijanskom restoranu koji volim", rekao je. „Ali tek u pola osam. Možete li da izdržite dotad?"

„Naravno."

Kucnuli su se, i Aojama je odlučio da odmah pređe na stvar.

„Gospođice Jamasaki", rekao je, „nisam vas ništa pitao o vašoj porodici. Da li su dobro?"

Osmeh je nestao kao isključen prekidačem. Prebledela je i stisnula usne. Jošikavine reči odjekivale su u Aojaminoj glavi: *o toj devojci ne znamo apsolutno ništa*. Da li će je uhvatiti u laži pre nego što ju je i poljubio ili držao za ruku? Možda i *jeste* nešto krila. Možda je ipak u pitanju neka prevara.

„Ne želim ništa da krijem od vas", rekla je, „pa ću vam reći istinu - celu istinu."

Aojama se pripremio. Srce mu je tuklo tako snažno da se pitao da li mu reveri sakoa odskaču gore-dole. Pažnja mu je bila prikovana za nju, i sve oko njih prestalo je da postoji.

„Moji roditelji su se razveli dok sam još bila mala - čak ih se i ne sećam - i poslata sam da živim kod mlađeg brata moje majke. Sve čega se sećam iz tog perioda je da su me užasno maltretirali, uglavnom ujakova žena. Ona je, izgleda, bila takva osoba. Ona… Ovo nije lepa

priča, i možda će vam biti neugodno da je čujete, ali je istinita…”

Aojama je klimnuo i pomerio se u stolici.

„Ujakova žena me je jednom prilikom kupala u hladnoj vodi - usred zime - i završila sam s upalom pluća. Drugom prilikom me je gurnula, pa sam glavom razbila prozor i zaradila veliku posekotinu na čelu koja je toliko krvarila da sam pomislila da ću umreti. A jednom me je gurnula niz stepenice. Mislim da sam mogla da poginem, ali samo sam iščašila rame. Kao devojčica, uvek sam imala neku ranu ili modricu ili slomljenu kost, ali kad sam pošla u osnovnu školu doktor se zabrinuo i intervenisao, pa su me poslali nazad kod majke. Majka se preudala, a njen novi muž… hm, naravno on je bio moj očuh, ali čak ni sad o njemu ne mogu da mislim kao o bilo kakvoj očinskoj figuri. Ne volim što govorim ovo, ali to je istina.”

Na trenutak je zaćutala, kao da skuplja snagu da nastavi. Aojamino srce lupalo je još jače nego pre. Nije očekivao da će čuti ovakve stvari, i krv mu se mrzla na pomisao da je prošla kroz pakao koji je opisivala.

„Novi muž moje majke nije me tukao svaki dan, kao što je to činila žena mog ujaka, ali je govorio stvari poput: *Muka mi je od tebe. Sam pogled na tebe ostavlja mi odvratan ukus u ustima.* Takve stvari. *Mrzim te. Ubio bih te čim te pogledam. Smrdiš.* Govorio bi to. Nije mi dozvoljavao da budem u istoj prostoriji s njima, čak ni za vreme večere. Čim bih se vratila iz škole, rekao bi mi da odem u drugu sobu. Osećala sam se loše, naravno, ali nisam znala za bolje, i mislim da sam mislila da je život takav. Majka nikad nije pokušala da me zaštiti, niti je ikada rekla da joj je žao zbog toga što se dešava. To… zbunjuje me da danas razmišljam o tome. Ipak, činjenica da nikada nije tražila oproštaj od mene bila je, na neki način, blagoslov jer mi je pomogla, ili me je primorala, da budem jaka. Da je ikada rekla *žao mi je, dušo*, mislim da bi mi bilo još teže, iako ne mogu tačno da odredim zbog čega. Još uvek se ponekad vidim s majkom, odemo na čaj, ali jednom prilikom, prilično davno, pile smo - majka voli da popije - i rekla mi je nešto što nikada neću zaboraviti. Njena majka, moja baka, takođe je bila alkoholičarka, i navodno se udavala i razvodila nekoliko puta. Majka mi je rekla kako je oduvek želela da živi potpuno drugačije od bake. Ali da ipak, na kraju, nije bila sposobna za to.”

Kada je primetio kako joj se oči pune suzama, steglo ga je u grudima. Ne samo figurativno - bilo je kao da mu se nevidljivi steznik

stiska oko rebara. Ugrizla se za usnu i zadržala suze, i trenutak kasnije nastavila priču.

„Rekla mi je da, uprkos tome što je bila u stanju da zamisli drugačiji život, nije bila dovoljno jaka da ga sprovede u delo. Rekla mi je da je prava snaga u sposobnosti da se bude dobar prema drugima, i da uradim sve što je u mojoj moći da pronađem takvu snagu. Rekla mi je da mi u vezi s tim ne može pomoći, jer ni sebi nije mogla, ali da ljudi koji su dovoljno snažni da budu dobri prema drugima dobro prolaze u ovom svetu. Muž moje majke bio je hendikepiran - nepokretan od struka nadole - a iz nekog razloga ja sam oduvek brzo trčala. Majka mi je rekla da me je možda zato toliko mrzeo, ali..."

Aojama je nekoliko puta tiho udahnuo. Njena ispovest je objašnjavala mnogo toga, i osetio je izvesno olakšanje, između svih ostalih osećanja. Nesumnjivo je bilo da su njena majka i „novi muž" živeli u stanu u Suginamiju. Iako su joj verovatno bili zakonski roditelji, nije bila u stalnom kontaktu s njima, što je objašnjavalo zašto nije znala da su se odselili. Zašto bi je to interesovalo?

„Kada ste prošli put bili dovoljno ljubazni da se nađete sa mnom", rekla je, „bojim se da sam vas slagala. Rekla sam vam da smo ponekad zajedno odlazili u restorane brze hrane ili u porodične restorane, ali istina je da nikuda nismo odlazili zajedno. Mužu moje majke nije bilo lako da se kreće, to je jedno, a meni čak ni kod kuće nije bilo dozvoljeno da obedujem s njima. Povremeno bih s majkom jela, ali... Vi ste bili tako ljubazni prema meni, a šta sam ja uradila kad smo prvi put dobili priliku da razgovaramo? Lagala sam. Znam da za to nema opravdanja. Ako želite da sad odem, molim vas recite."

Aojama ju je pogledao u oči. Bilo je očigledno da čistom snagom volje zadržava suze. Tražio je prave reči, i konačno odlučio da jednostavno izrazi svoja osećanja, bez ulepšavanja.

„Ne znam šta bih radio da sad odete", rekao je. „Nemate predstavu koliko sam se radovao našem susretu. A ovo što ste mi ispričali ne menja ništa."

Duboko je klimnula glavom, i tiho zajecala.

Kasnije, u taksiju, na putu u restoran u Niši-Azabi, Aojama joj je rekao da samo jednu stvar ne razume.

„Pitajte me bilo šta", rekla je. „Radije ću umreti nego da ponovo nešto sakrijem od vas."

Izgledalo je kao da joj je priznanje skinulo teret sa srca. Sedela je opušteno, blago se naslanjajući na njega. I Aojama je, što je bilo prilično čudno, bio mnogo opušteniji. Mislio je da je to zbog toga što su podelili nešto tako intimno, i tako snažno.

„Nisam stručnjak", rekao je, „ali očigledno je da ste kao dete proživeli ozbiljno zlostavljanje, i fizičko i emocionalno. A koliko ja znam, ljudi s takvim iskustvima uglavnom imaju problema u odnosima s drugim ljudima. Većinom su previše iskompleksirani i prosto neugodni za društvo. Jednom sam pročitao da žrtve porodičnog nasilja, kad odrastu, podsvesno rade na tome da ih okolina ne prihvati, jer se zapravo osećaju bolje kada su nevoljeni što, na neki način, ima nekog uvrnutog smisla. Ali vi uopšte niste takvi. Ne činite se kao neko ko je bio - kako da kažem - uplašen svim tim."

Nekoliko puta je klimnula glavom, više samoj sebi, a onda se naslonila na njega i jedva čujnim glasom rekla: „Hvala vam." Lice joj je bilo kraj njegovog, i dok je gledao njene duge, uvijene trepavice, drhtaj mu se spustio niz kičmu.

Restoran se nalazio u relativno mirnoj ulici, odmah iznad Niši-Azabu petlje. Bio je čuven po toskanskoj kuhinji, ali nisu ga navodili u gradskim vodičima, a menadžment je zapravo obeshrabrivao medijsku promociju. Enterijer je bio besprekoran, posluga odlična, a niko od gostiju nije izgledao kao da je slučajno tu zašao. Svako ko bi prvi put došao ovde iskusio bi ako ne strahopoštovanje, ono barem prijatnu napetost pri pogledu na izuzetne gravure na staklenim stolovima ili na veličanstvene murale, na koje je upravnik bio posebno ponosan - preko celog zida prikazivali su Firencu iz sedamnaestog veka. Mesto nije bilo veliko, a rezervaciju niste mogli da dobijete bez preporuke poznatog gosta. Dok su sedali, oči Jamasaki Asami su svetlucale. Kada ih je konobar upitao da li žele aperitiv, privlačnim detinjim glasom naručila je kampari sa sokom od pomorandže, i pogledala u Aojamu kao da se pita da li je u nečemu pogrešila. Namignuo joj je ohrabrujuće i naručio karpačo, specijalitet kuće, i još jedno predjelo koje se sastojalo od tri vrste paste. Za glavno jelo odabrao je firentinski odrezak i bocu barbareska iz 1989.

Aperitivi su stigli, i Jamasaki Asami je uzela gutljaj svog kamparija.

„Mislim da je to zbog baleta", rekla je. Na trenutak, Aojama nije imao pojma o čemu govori. „Spomenuli ste da uopšte ne izgledam kao

neko ko je uplašen zlostavljanjem. Stvarno mi je bilo drago kada ste to rekli, i mislim da je istina, ali sam se zapitala: zašto ne nosim ožiljke? Razmišljala sam o tome u taksiju, ali nisam došla do pravog odgovora. A onda, kada smo došli na ovo fantastično mesto…"

Napravila je pauzu i nasmešila se. Bio je to savršen osmeh, pomislio je Aojama. Ko ne bi bio opčinjen takvim osmehom?

„Čini se da moja pažnja nije baš neka", rekla je, „ali možda je to jedan od razloga što me mnoge stvari ne tište. Kada smo seli ovde, i kada sam ugledala ovaj stolnjak, i ove svećnjake i ubruse, a pogotovo ove prelepe gravure u staklu - ove grozdove i ptičice i muzičke instrumente, loze… Mislite li da su ručno izrađene? Na svakom stolu su drugačije."

„Baš me zanima. Možda su *stvarno* ručno ugravirane."

„Sigurna sam u to. Tako su tople i lične… U svakom slučaju, dok sam gledala sve te stvari, u potpunosti zaboravljajući na vaše pitanje, odgovor mi se pojavio pred očima: balet."

„Kažete da vam je balet pomogao da zalečite rane?"

„Da. Bila sam u četvrtom razredu, i živeli smo u tom stančiću u Suginamiju. I tu, na kraju ulice, nalazila se mala baletska škola koju su vodile jedna starija žena i njena kćerka. Časovi su bili jeftini, pa mi je majka predložila da pokušam. Navodno sam bila građena baš za balet - barem su mi tako rekli - i nakon godinu dana starija profesorka mi je rekla da bi trebalo da se prebacim u veću školu. Napisala mi je preporuku, i dobila sam stipendiju u *Minami-Aojami*, jednom od najvećih baletskih studija u Japanu."

Pogledala je u stolnjak, a Aojama je čekao da nastavi.

„Ne znam baš kako da opišem ovo", rekla je, „ali kada predano igrate i znojite se, čini se da sve loše stvari, sve loše misli, ističu iz vas. Gotovo da možete da ih vidite kako isparavaju. Znate ona velika ogledala u baletskim salama? Kada sam se, nakon usvajanja novog pasa, novog koraka, posmatrala u ogledalu, osećala sam se pročišćenom. Videvši to, mogla sam donekle da se sjedinim s nečim divnim, s tom prekrasnom slikom koju sam imala u glavi, mogla sam… Ne mogu da vam objasnim. Ali to mi je pomoglo da zaboravim svoje probleme, i mislim da sam na taj način uspela sve da prebolim."

Somelijer je otčepio barbaresko, oslobađajući njegov osoben buke, i sipao malo u Aojaminu čašu. Dok je uzimao gutljaj i mućkao ga u

ustima, morao je da se potrudi kako bi zadržao suze. Klimnuo je glavom i somelijer se povukao. Konobar je doneo karpačo, a kada su ostali sami, sve što je Aojama uspeo da izgovori bilo je: „Tako dakle."

Trenutak kasnije, dodao je: „Vi ste neverovatni."

Kucnuli su se za zdravicu.

„Razumete me, zar ne?", rekla je. „To me čini toliko srećnom. Sve što sam imala ulagala sam u balet, toliko dugo, ali nisam imala nikoga s kim bih mogla da razgovaram. A nakon što sam povredila kuk... Nije da nemam prijatelja, ali nije bilo nikoga ko bi me utešio. Zapravo, vi ste prva osoba s kojom sam ovako razgovarala, o novom mužu moje majke i svemu. Nikada nikome nisam pričala o tome, nikada..."

7

Aojama ju je taksijem ispratio do kuće. Nisu žurili s večerom, vino su zamenili rakijom i odugovlačili s desertom, i sad je već bilo prošlo jedanaest. Bio je siguran da bi pristala ukoliko bi predložio da još negde odu na piće, ali mislio je da je večera dovoljna za to veče. Uzbuđenje koje je osećao poslednjih pet sati umorilo ga je, a osim toga nije želeo da iskušava sreću. Koliko sreće bi, uostalom, bogovi poklonili jednom čoveku?

Raznežen od vina i rakije, u taksiju je poželeo da je uhvati za ruku, ali se nakon malo mentalnog rvanja odupro i tom impulsu. A koliko je smešna misao: četrdesetogodišnjak koji se premišlja da li da je uzme za ruku ili ne.

„Hajde da uskoro ponovo izađemo na večeru", rekao je kad je taksi stao kako bi izašla na stanici Nakameguro.

„Kada?", odmah je upitala, a zatim se postidela jer je dozvolila da pokaže nestrpljenje. Kao dete uhvaćeno u nekom bezazlenom nestašluku. Suptilna igra izraza lica - iznenadno crvenilo od stida, praćeno saginjanjem glave i osmehom koji je odavao radost koja je kiptela u njoj - bila je rečitija od reči, i Aojamu je to opilo.

„Pozvaću vas", rekao je, a ona je tiho odgovorila:

„Čekaću."

„Oprosti što te uznemiravam ovako kasno."

Na putu kući, mobilnim telefonom je pozvao Jošikavu. Jedva da je mogao da poveruje koliko je sastanak dobro prošao. Zadnje sedište u taksiju komotno je moglo da bude i oblak, i osećao je kao da mu se krv u venama pretvorila u med. Uhvativši dašak njenog parfema s naslona za glavu, setio se kako se predomišljao da li da je uhvati za ruku ili ne. Međutim, euforija je na njegovo sećanje bacila romantično svetlo i uverila ga da ljubav može učiniti da se čovek oseća tako, čak i čovek njegovih godina. Uzeo je telefon iz aktovke pomislivši kako bi želeo da ta osećanja podeli sa četrdeset-i-nešto-godišnjacima celog sveta ali, naravno, Jošikava je bio jedini koga je mogao da pozove.

„Spavaš?"

„Šta se dešava? Skoro je ponoć."

Jošikava je zvučao umorno. Ili možda pijano. Aojama je nekoliko puta bio u njegovoj kući, i sad ga je zamislio kako sedi u svojoj uskoj jazbini i ispija svoj konjak nakon što su žena i dete otišli u krevet. Uzeo bi flašu i čašu s police na kojoj stoje i trofeji s golf turnira, u kuhinji narezao malo sira, i seo da provede malo vremena u miru uz časopis ili neki film. *Sirotan*, pomislio je Aojama, *napija se u samoći pre spavanja. Moraću da mu kažem da to što je sredovečan ne znači da su sve prilike prošle, da ne može jednostavno da se preda.*

„Bili smo zajedno večeras." Pokušao je da sakrije ushićenje.

„Jel'? I?"

„Saznao sam sve o njenoj divnoj prošlosti."

„Na primer šta?"

„Ne mogu sad da ti detaljišem - u pitanju su vrlo intimne stvari - ali mogu da ti kažem da je imala neverovatno teško detinjstvo i da je uspela da se uzdigne iznad toga, i to potpuno sama. Naravno, to možda neće značiti ništa ciniku poput tebe..."

Zaćutao je, ali Jošikava ništa nije rekao.

„Halo? Tu si?"

„Tu sam."

Iznerviranost u Jošikavinom glasu nekako je umanjila euforiju. Zašto prokletnik nije u stanju da se malo raduje zbog sreće svog prijatelja? Aojama se setio članka poznate kolumnistkinje u kome je pisala kako naša sposobnost da osećamo i izražavamo osećanja - da krivimo lica od radosti, ili da jecamo i plačemo od tuge, ili da se raspadamo od patnje, ili da se naslađujemo sentimentalnošću - nije neko nepovredivo ljudsko svojstvo već nešto što možemo da izgubimo prosto vodeći dosadan i turoban život. „Bogat emocionalni život", napisala je, „privilegija je rezervisana samo za malobrojne odvažne." Možda Jošikava jednostavno nije bio jedan od njih.

„U svakom slučaju, bio sam stvarno impresioniran."

„To je sjajno", rekao je Jošikava.

S druge strane, možda nije bila u pitanju iznerviranost. Zvučao je gotovo potišteno.

„Jel' kod tebe sve u redu?"

Jošikava nije odgovorio. Aojama se zapitao da li bi trebalo da skrati razgovor.

„Dobro, pozvaću te neki drugi…”

„Ne, ne, sve je u redu. Samo… Nisam želeo da te sneveselim kad si već tako dobro raspoložen. Moja majka - upoznao si je, zar ne?”

„Naravno. Da li joj se nešto desilo?” Mora da je umrla, pomislio je Aojama. Bože dragi. On zove kako bi poslao lepe pozdrave s vrha planine, a njegov prijatelj tone u bezdan. „Nemoj mi reći da je…”

„Ne, nije to. Samo stara priča - postaje pomalo senilna, a sad još i pada niz stepenice. Kažem ti, ima dana kada pomislim da bi nam svima bilo bolje kada bi jednostavno… Izvini. Prilično sumorna priča, znam.”

‚Ja sam taj koji bi trebalo da se izvinjava. Zovem te zbog ovoga, a ono…”

„Hej, hvala ti što mi odvraćaš pažnju. Mada, bilo je prilično deprimirajuće. Mislim, svestan si da demencija potpuno promeni ljude, ali kad je u pitanju rođena majka… Naravno, najviše trpi moja žena. Trebalo je da preselim majku u neki dom čim je počelo. Ali ja sam odugovlačio, i odjednom je prošlo sedam godina. Učinio sam joj užasnu stvar - mojoj ženi, mislim. Ona se više brine zbog stare nego ja. Ponekad brizne u plač govoreći da je za sve ona kriva. Naravno, ona i moja majka su vezane na neki način koji ni ja ne razumem u potpunosti.”

„Inače je dobro, zar ne? Tvoja majka.”

„Da. Samo noga. Žena je trenutno s njom u bolnici. Snimili su joj nogu, slomila je članak. Nije kao kad si mlad pa prelom bude čist. Navodno je doktorov živopisan opis bio da joj kost izgleda kao da je neko čekićem zdrobio ćumur. Pretvorio se u prah, drugim rečima, i nema šanse da ikada ponovo bude cela. Sedim ovde i razmišljam, pa, izgleda da nema druge nego da je stavim u dom, ali onda sam popio nekoliko pića i… Kakav gubitnik, a?”

„Ne pričaj gluposti.”

„Danas postoje sjajna mesta, znaš, s celodnevnom negom.”

„Da. Video sam brošure.”

„Nisu jeftina, ali… Hm. Izvini što sam ovo sručio na tebe.”

„Nema problema.”

„Zavidim ti, Aojama. Vršnjaci smo, a vidi razliku. Viđaš se s dvadesetčetvorogodišnjakinjom.”

Aojama nije odgovorio. Njegov prijatelj, baš onaj koji je stvorio

priliku da upozna Jamasaki Asami, patio je. Želeo je da kaže nešto što bi mu pomoglo, ali još je bio pod uticajem svog euforičnog raspoloženja, i nije mu bilo lako da saoseća s tuđom mukom.

„O, skoro da sam zaboravio", rekao je Jošikava, a zatim zaćutao i uzdahnuo. „Bah, ne mari, nije važno."

„Šta?"

„Ništa. Nema veze."

„Reci sad."

„U pitanju je samo glupa glasina koju sam čuo. Od hostese u baru, ni manje ni više. Nije baš pouzdan izvor."

„Nastavi."

„Radi se o tipu iz one produkcijske kuće, Šibati. Kad smo već kod nogu."

Nogu? Ime Šibata sručilo je Aojamu nazad na zemlju. Producent-ženskaroš koji je s Jamasaki Asami bio u indirektnoj vezi. Ili je možda u njihovoj vezi bilo nečeg više? Sama pomisao na to ispunila ga je mržnjom prema tom čoveku. Šibata je verovatno svako veče izlazio s prelepim ženama. Neko poput njega ne bi se premišljao da li da Jamasaki Asami uzme za ruku. Prvom prilikom bi navalio na nju. Aojama je pomislio kako bi mogao da ubije takvog ljigavca. Na svu sreću, Šibata je već bio mrtav.

„Izgleda da je bio iz ugledne porodice, i stvari su zataškane kako bi se izbegao skandal, ali… Pa, sudeći po glasinama, njegov srčani udar izazvalo je to što je neko pokušao da mu odseče nogu - stopalo, da budem precizan. Drugim rečima, navodno je ubijen, ali to mi je ipak ispričala hostesa u baru. Zvuči kao nešto iz filma *Petak 13*. Verovatno nije vredno provere."

Aojama je osetio olakšanje. Glasina barem nije imala ništa s Jamasaki Asami. A i ako je bila istinita, mislio je, kurvin sin je samo dobio što je zaslužio. Aojamina euforija i ljubomora udružile su snage s alkoholom kako bi mu celu stvar izbile iz glave, i nije više pomislio na to. Niti je, nažalost, s tim događajem povezao mladića u invalidskim kolicima iz hotelskog kafea.

„O, to si ti, ćale. S obzirom na to kako je Gangsta lajao, pomislio sam da

je neki provalnik.”

Aojama je otvorio ulazna vrata i ugledao Šigea u pidžami s borbenim nožem u ruci.

„Gde si, dođavola, nabavio tu stvar?”

Nož je bio velik, sečivo je bilo dugo oko trideset centimetara.

„Ne sećaš se? Ti si ga kupio, ćale, u Singapuru ili Hongkongu ili tako negde.”

„Đavo da me nosi”, rekao je Aojama, prolazeći kroz dnevnu sobu do kuhinje. „U pravu si.”

Pre nekih deset godina putovao je po Jugoistočnoj Aziji. Ako se dobro seća, nož je kupio na pijaci u Manili. Rjoko je konfiskovala oružje, izgrdivši ga zbog toga što je u kuću doneo tako opasnu stvar, i od tada ga više nije video niti je pomislio na njega.

„Gde je bio?” Uzeo je bočicu *evijana* iz frižidera, vratio se u dnevnu sobu, zavalio u sofu, i gucnuo.

„Nedavno sam ga našao”, rekao je Šige, vraćajući nož u plastične korice.

„Gde?”

„U baru.”

„Nikada ga nisam primetio.”

„U donjem delu, gde stoje skupa vina. Ležao je iza boca. To ti je mama.”

Donji deo bara imao je dodatna vratanca i ugrađenu bravu. Tamo je Aojama čuvao *šato d’ikem* i *romane-konti* i ostala čuvena vina koja je donosio sa svojih poslovnih putovanja po Evropi. Imao je kolekciju od četrnaest ili petnaest autentičnih monstruma.

„Kako to misliš?”

„Ona nikada ništa ne baca”, rekao je Šige, držeći se sadašnjeg vremena. „Možda će se naljutiti i reći kako će nešto da baci, ali ne može to da uradi.”

„To je istina”, klimnuo je Aojama, spuštajući pogled i smešeći se. Na trenutak su obojica ćutali. Zamišljao je Rjokino lice i pretpostavljao da i Šige radi isto.

„Nije čak ni zarđao ni ništa”, rekao je Šige. „Savršeno mesto za čuvanje. Nema vlage.”

„Kada si ga našao?”

„Pre otprilike dva meseca. Sećaš li se kada je tu prespavao onaj

moj drugar? Visok, mršav dečko?”

Šige je bio popularan u školi i često su u njihovoj kući noćili njegovi prijatelji. Aojama je u tim prilikama nastojao da ne bude na smetnji, ali je gospođa Rie uvek s uživanjem pripremala mnogo hrane za dečake - kari s pirinčem, ili suši rolnice, ili špagete.

„On baš voli vino.”

„Vino? U prvom srednje?”

„Da. Želi da bude... kako se zovu ti likovi?”

„Somelijer?”

„Tako je. Rekao je da želi da vidi tvoju kolekciju.”

„S petnaest je već odlučio šta želi da bude?”

„Mnogo momaka je već odlučilo šta želi da bude.”

„Da li je to mudro? Ograničiti sebi opcije u tako mladom dobu?”

„Dobro došao u novi svet, ćale. Nije baš kao zlatni dani tvoje mladosti. Svet je otišao dovraga, zar ne? Korupcija i sve.”

„Istina.”

„Svako ko ima mozga zna da postizanje uspeha u ovoj zemlji ne znači ništa. Mislim da je to s vinom dobra ideja, nešto praktično u šta stvarno možeš da se uneseš i što će moći celog da te obuzme. Mnogo mojih vršnjaka već je odlučilo šta žele da rade - programski inženjeri, to je vrlo popularno, grafički dizajneri... Pa, uglavnom sve što je vezano za kompjutere. Ali ako želiš da se specijalizuješ u nečemu, bolje je da počneš što ranije, zar ne?”

„A ti?”

„Ja sam odlučio da još malo sačekam. Volim biologiju i hemiju, ali još nisam imao nikakvu biohemiju ili molekularnu biologiju, tako da...”

Šige je vratio nož u ormarić i ključ ostavio u skrovištu ispod boce armanjaka.

„Da ti nije palo na pamet da tu stvar isprobaš u tuči”, rekao je Aojama. Šige je prevrnuo očima. „Čak ni protiv provalnika. Ponekad oružje može da te dovede u još veću opasnost.”

„Znam to. Ali kad Gangsta počne da laje, a ja sam potpuno sam u kući... Znaš, u poslednje vreme bilo je dosta provala u okolini.”

Aojama je pogledao na sat. Bilo je skoro jedan posle ponoći, i osećao se pomalo krivim što je Šigea ostavio samog dok je on uživao u gradu. Ispio je *evijan* i rekao: „Ubuduće ću pokušati da ne dolazim

ovako kasno."

„Kako je prošlo, kad smo već kod toga?", upitao je Šige, penjući se na sprat.

„Šta?"

„Tvoj sudar."

„O. Bilo je fino. Imala je prilično nesrećno detinjstvo, i večeras sam čuo dosta detalja. Odrasla je u porodici koja ju je zlostavljala, bez ikoga kome bi mogla da se požali. Ipak, uspela je sve da prevaziđe uz pomoć baleta. Većina lepih žena je razmažena, ali ona je morala da nauči da bude jaka i osloni se na sebe."

Šige je zastao na pola stepenica i pogledao ga.

„Šta?", upitao ga je Aojama.

Šige je slegnuo ramenima.

„O baletu ne znam ništa", rekao je, „ali ono što sam čuo jeste da nije baš lako prevazići traume iz detinjstva."

Aojama se po hiljaditi put začudio koliko mu je sin postao zreo. Nasmešio se i poželeo mu laku noć, govoreći sebi da će Šige razumeti kada je upozna.

„Laku noć, ćale", rekao je Šige s vrha stepenica. Glas mu je bio nežan i samouveren poput glasa odraslog čoveka.

Jesen se pretvarala u zimu. Radio emisija *Heroina sutrašnjice* tiho je umirala. Jošikava je rekao da, kada je emisija konačno skinuta s programa, sve što moraju da urade jeste da objave da su, zbog pregovora oko scenarija, sve buduće audicije odložene. Oko toga neće biti problema, rekao je - svake godine otkaže se desetine filmova.

„Uostalom, mi nismo filmski producenti, tako da naša reputacija neće biti narušena. Sačekaj dve nedelje i niko se neće ni sećati cele stvari." Jošikava je tih dana bio bolje raspoložen. Majku je preselio u dom za stare u predgrađu Tokija. „Ipak, tebe čeka mali izazov", rekao je. „Moraćeš lepoj gospođici Jamasaki da kažeš da je film zvanično *kaput*. Još nisi spavao s njom, zar ne? Ne zanima me koliko je dobra, ali spavati s njom pre nego što joj kažeš istinu bilo bi izazivanje sudbine."

Aojama je, još uvek, nije čak ni za ruku držao.

Našli su se još četiri ili pet puta u poslednja dva meseca. I mada ih je nešto više od večere i pića još čekalo, znao je da ona uživa u njegovom društvu. Kad god bi je nazvao glas joj je bio titrav i veseo, a na sastanke je uvek dolazila savršeno obučena i našminkana. On se, sa svoje strane, opijao njome sve više - svaki put kad bi se sreli. Izvodio ju je u najbolje restorane koje je znao i upoznavao je s nizom vrhunskih vina. Provodili bi sate uz svaki obrok, zaokupljeni redovnom porcijom uživanja i desertom sreće. Ona je neumorno pričala o baletu, a on se često poetski sećao Nemačke, pa ipak je razgovor uvek bio iskričav i svež.

Ali kako se bližila poslednja epizoda *Heroine sutrašnjice*, Aojama je počeo da oseća pritisak. Kada će biti zgodno da objavi da je filmski projekat propao? To nije bila jedina stvar o kojoj je morao da porazgovara s njom. Ona i dalje nije znala mnogo o njegovom životu. Moraće nekako da nađe povoljan trenutak da joj otkrije da je pre sedam godina izgubio ženu i da živi sa svojim petnaestogodišnjim sinom. A činilo se da ona pazi da ga ne pita ništa o takvim stvarima.

Bio je kasni oktobar, sedam dana pre poslednje epizode emisije, jedne večeri kada su udari prvih zimskih vetrova počeli da šibaju Tokio, kad je Aojama odlučio da je došlo vreme.

Zamoliće je da se nađu u baru jednog od hotela u zapadnom Šinđuku. Želeo je da joj vest o filmu saopšti pre nego što odu na večeru, a kako bi sredio misli došao je gotovo dvadeset minuta ranije. Bar je bio specijalizovan za šampanjce - služili su ga čak i na čaše - i postao je prilično poznat nakon što je nekoliko pomodnih časopisa pisalo o njemu. Ipak, ovako rano predveče, bio je poluprazan. Konobar je pozdravio Aojamu po imenu i ponudio mu sto, ali je on odabrao da sedne za šank. Nije želeo da gleda Jamasaki Asami u lice dok joj bude saopštavao vesti.

Uklizala je u crnoj haljinici i čizmama i, kao i uvek, glave svih muškaraca u prostoriji okrenule su se za njom.

„Nisam godinama bila u Šinđuku.” Nasmešila se i smestila na stolicu kraj njega.

„Znam jedan odličan restorančić nedaleko odavde”, rekao je, „u

istočnom Nakanu. Vodi ga bivša gejša, i služe originalnu *Edo kuruva* kuhinju. Pomislio sam da bi to bila sjajna promena.

„Kuda god da odemo, hrana je stvarno neodoljiva." Potapšala je svoj veoma uzak struk. „Bojim se da počinjem da se gojim."

Aojama se nasmejao i naručio im *dom perinjon roze*. Nakon ležernog nazdravljanja i gutljaja, ohrabrio se i počeo.

„Bojim se da večeras imam neke loše vesti", rekao je. Spuštala je čašu na šank, ali se na pola puta, vidno ukočenih crta lica, zaustavila.

„O čemu se radi?", prošaputala je.

Planirao je da situaciju objasni ukratko, uz neke poluistine koje je predložio Jošikava. Aojama je pogledao u svoju čašu sa šampanjcem i koncentrisao se na suzbijanje podrhtavanja u svom glasu.

„Radi se o filmu za koji ste se prijavili na audiciju."

Ispustila je vazduh iz pluća uz jedno *fiju*, ispila pola šampanjca iz čaše, i zagledala se u njega. Bio je zbunjen i na momenat se osetio nekako rasterećeno.

„Zašto se smešite?", upitao je.

„Ne smešim se. Nastavite."

„Smešili ste se."

„Jesam?"

„Jeste. Definitivno ste se smešili. Ovo nisu dobre vesti, a ako se budete smejali, biće mi još teže da ih saopštim."

„Ali radi se o filmu."

„Tako je."

„Neko drugi je dobio ulogu?", upitala je. Možda se nije smejala, ali sigurno se nije ni mrštila.

„Ne baš. Imali smo tog scenaristu koji je radio na scenariju, prilično poznat momak, i... Da sad ne ulazim u detalje, finansijeri su odbacili njegov sinopsis, on se naljutio, i pretprošle nedelje napustio projekat."

„O. Znači da bi trebalo da nađete nekog drugog da napiše scenario?"

„Nije baš tako lako. Distributer je pristao na projekat samo ako taj scenarista bude uključen. Tako da je došlo do male razmene svinjarija između finansijera i distributera i... Nisam stručnjak za filmski biznis, ali znam da nema šanse da se film završi bez sponzora i distribucije. Sledeće nedelje objaviće da je produkcija privremeno obustavljena,

ali se bojim da je istina da projekat nikada neće ugledati svetlost dana."

Aojama ju je pogledao. Ponovo se zagledala u njega. A ono što je nakon toga rekla, potpuno ga je iznenadilo.

„Mora da ste užasno razočarani. Ali ja... ovo je sebično, znam, ali nekako mi je drago."

„Drago?"

„Oprostite. Strašno je što to govorim, nakon..."

„Zašto vam je drago?"

„Zar se ne sećate šta sam napisala u onom pismu? Bila sam sto posto sigurna da me nećete izabrati za ulogu. Ali znala sam da ćete, ako je neko drugi dobije, vi i ona mnogo vremena provoditi zajedno, i stvarno nisam uživala u pomisli na to. Pa, iz čisto sebičnog ugla... Zapravo, bojala sam se da su *loše vesti* nešto drugo - da više ne možete da se viđate sa mnom, na primer, ili da nećemo biti u mogućnosti da se viđamo ovoliko često."

Podigla je čašu. Prefinjene ivice čaša zazvonile su kao majušna, savršena zvona, i Aojama je osetio kako napetost niz ramena otiče iz njega.

8

Restoran, u uličici kvarta s barovima i restoranima istočnog Nakana, bio je sve osim vidljiv nenaviklom oku: nije bilo neonske reklame, čak ni table s nazivom koja bi upućivala na njega. On i Rjoko su često dolazili ovamo, i vanjština se nije promenila od tih dana. Strane prostitutke i drečavo našminkane mlade muške kurve mileli su uličicom šikanirajući svakog pijanca na koga bi naleteli. Aojamu nisu čak ni pogledali dok je prolazio s Jamasaki Asami pod rukom. Primetio je da ona proučava nekoliko njih dok su prilazili s glavne ulice, na kojoj ih je taksi ostavio, ali u njenom izrazu nije bilo naznaka ničega nalik preziru ili strahu: gledala je ove ljude kao što bi gledala bilo koga. Dok ju je vodio niz uličicu, probijajući se kroz prostitutke, bio je svestan određenog osećaja nadmoćnosti - ne vezano za njih lično, nego za njihovu sudbinu. Ovo su bili nesrećni muškarci i žene primorani da prodaju svoje telo i svoj ponos. S druge strane, on je bio s prelepom mladom ženom i bio je zaljubljen. Osetio se istinski blagoslovenim.

Na vrhu jelovnika napisanog rukom u stilu japanske kaligrafije, stajale su reči EDO KURUVA RIORI. Mesto je bilo malo - sedam stolica, šank i dva stola. Za jednim od stolova sedeli su jedini gosti: tri sedokosa gospodina koji su mogli biti direktori banaka ili trgovačkih kompanija. Razgovarali su o stvarima poput golfa, berze i zdravstvenog stanja, prefinjeno pijuckajući ledeni sake. Vlasnica Kai je, kao i uvek, bila odevena u kimono. Donela je zagrejane vlažne ubruse i dva koktela u brušenim satsuma čašama.

„Ćao, stranče”, rekla je Aojami.

Jamasaki Asami je probala koktel i uzdahnula.

„Ovo je divno!”, rekla je.

Glas joj je odjeknuo u maloj prostoriji, i sva tri sedokosa gospodina u elegantno skrojenim odelima polako su se okrenula kako bi je pogledala. Svaki od njih bio je dovoljno star da se za života nagledao lepih žena, ali činilo se da su zatečeni nečim u tom njenom neobičnom glasu. Tim mekim ali prodornim glasom koji je milovao uši poput vina

penjući se ka mozgu.

„Drago mi je što vam se dopada”, rekla je Kai uz osmeh dobrodošlice. „Specijalitet kuće - ledeni sake s limunom.”

Kai je nekada bila gejša u Šimbašiju. Barem deset godina starija od Aojame, penzionisala se u tridesetim kako bi se udala za doktora, ali se uskoro razvela i otvorila ovaj restoran. Tokom svoje karijere stekla je neverovatan broj zaštitnika koji su bili važne osobe na poljima od finansija do masmedija. (Jednom ju je upitao koje se mušterije najbolje seća, i bio je blago zapanjen odgovorom: Hruščova.) Aojama je nije poznavao dok je bila gejša, naravno, ali dolazio je ovamo već dvadeset godina. Kai je volela Rjoko, i Aojama nikada nije oklevao da s njom razgovara o svom privatnom životu. Bio je nestrpljiv da je upozna s Jamasaki Asami.

Nakon upoznavanja, Kai se pridružila sedokosoj gospodi. Njena pomoćnica, žena na rubu sredovečnosti koja je neznatno hramala na jednu nogu, donela im je predjelo - meduze u pihtijama. Iako je bio novembar, prostorija je bila dobro zagrejana, i ona je bosa gazila po tatamiju, baš kao i Kai. Bilo je nečega čudnovato privlačnog, mislio je Aojama, u bosonogoj ženi odevenoj u tradicionalni kimono.

„Šta je tačno *kuruva riori*?”, upitala ga je Jamasaki Asami dok je štapićima uzimala parče meduze.

„Najpoznatija teorija”, rekao je, „kaže da termin vodi poreklo od jela koja su služena u bordelima edo perioda, mada neki tvrde da poreklo vuče od krčmi na drumu Tokaido. Bilo kako bilo, to je simbol edo šika, i po mom mišljenju je mnogo primamljivije i lepše od, recimo, *kaiseki*.

Dok je sedela sa sedokosom gospodom, Kai nije mnogo pričala, već se brinula da im čaše budu pune pažljivo slušajući šta imaju da kažu. Kada bi joj postavili pitanje („Ti ne igraš golf, zar ne, Kai?”), odgovarala bi im kratko i srdačno („Ne mogu da podnesem sve to hodanje!”). Pažljivo slušanje bila je podjednako umetnost za ženu njenog statusa, kao što je bila i za barmene ili hostese. A Kai je bila majstor u tome.

„Ja čak i ne znam mnogo o *kaiseki”,* rekla je Jamasaki Asami.

Izgledala je suzdržanija nego što je bila u francuskim ili italijanskim restoranima u koje su odlazili. Verovatno je bila malo zastrašena klaustrofobičnom atmosferom mesta, mislio je Aojama,

sećajući se kako se i Rjoko isprva tako osećala.

„Bilo bi neuobičajeno da u vašim godinama znate nešto više o *kaiseki.”*

„Ali kažu da je veoma ukusno.”

„Meni se nikada nije činilo posebno ukusnim.”

Pomoćnica je donela sašimi od žuteja, lakirane činije pune školjki u supi, i ugrejani *ginđošu* sake iz prefekture Išikava. Gotovo prozirni obrazi Jamasaki Asami, porumeneli su kad je uzela gutljaj iz svoje šolje.

„*Kaiseki*”, rekao je Aojama, bacajući pogled na stariju gospodu i vragolasto spuštajući ton, „u osnovi je kuhinja osmišljena za starije građane.”

Nasmejala se - taj smeh, kao lek za uši - i rekla: „Otkud to?”, dok je umakala parče ribe u vasabi.

Aojama je gledao kako barata štapićima. Njene vitke prste, bledoružičasti lak na noktima, plavičaste vene koje su se nazirale na nadlanici. Koža koja je bila nežna kao da nije prava.

„Zajednička osobina svih *kaiseki* jela”, rekao je, „jeste da su meke konzistencije. Nijedno od njih ne zahteva upotrebu zuba. Nema mesa, a čak su i škampi, na primer, umešeni u knedle. Sve je to veoma prefinjeno, pretpostavljam, ali... Ne znam, može se reći da su *kaiseki* zapravo jela koja je lako sažvakati.”

Pomislio je kako se već navikao da bude s njom, ali je, sedeći ovako pokraj nje dok su im se ramena dodirivala, postajao napet. Grlo mu je bilo suvo, i morao je da suzbije poriv da prebrzo pije. Kada je neko napet, pogotovo u društvu poželjnog pripadnika suprotnog pola, on se ili povlači u sebe ili počinje previše da priča. Aojama je pripadao potonjoj vrsti.

„Ljudi uvek govore o zdravstvenim prednostima japanske kuhinje”, rekao je, „ali mene fasciniraju druge osobine japanskog gastronomskog iskustva. Kao što je, na primer, čitav sistem posluživanja hrane za šankom poput ovog, kad svi gosti gledaju u istom pravcu, umesto jedni u druge. Čudno je to, kad bolje razmisliš. U suši baru, na primer, svi gledaju u *itamaija*, i razgovaraju o onome što jedu - koja je vrsta lignje, gde se love i kakve su ove sezone, i da će biti dobre još samo dve nedelje, i tako dalje. Razgovarati s kuvarom o hrani dok je jedete - jedinstveno je iskustvo.”

„Sigurna sam da jeste. Ne idem često u suši restorane - prilično su skupi - i verovatno na prste mogu da izbrojim kada sam sedela za šankom, ali znam na šta mislite. Postoji nešto oko čitave atmosfere."

„U najgorem slučaju, atmosfera je gotovo zavereničkа."

„Zavereničkа?"

„Svi za šankom postaju članovi grupe. U nekim suši barovima, *svi* gosti su stalni i svi se međusobno poznaju. Kao autsajderu, potrebna ti je hrabrost da uđeš i sedneš na takvo mesto. To je vrlo zatvoreno društvo, i uzajamna harmonija je najvažnija. Niko se nikome lično ne suprotstavlja. Svi razgovori teku preko kuvara, koji figurira kao neka vrsta moderatora i ceremonijal majstora. Na takvom mestu ne možeš, na primer, da provedeš mirne sate s ljubavnikom, jer biste se izolovali od ostalih i svima pokvarili ugođaj."

„Sigurna sam da je tako."

„I reći ću vam još nešto: suši i *kaiseki* su dve vrste hrane za kojima nikada nisam posebno žudeo kada sam iscrpljen ili pod stresom."

„Ne?"

„Kad si u inostranstvu, na primer, i fizički si iscrpljen i živci su ti slabi, poslednja stvar koju želiš jesu hladan suši ili suptilni ukusi *kaisekija*. Barem iz mog iskustva, ali mislim da je ono prilično rašireno. Različiti ljudi žude za različitim stvarima, naravno, ali ako sam iscrpljen, radije se opredeljujem za začinjenu hranu poput korejske ili sičuan kineske. Začini stimulišu apetit."

„Volim začinjenu hranu. Indijsku, na primer."

„Indijska hrana je sjajna, zar ne? Većina začinjene hrane potiče iz toplih krajeva - Kambodža, Tajland, Vijetnam, sve tropska mesta - ali Koreja je relativno hladno mesto. I ranije sam razmišljao o tome zašto je korejska hrana toliko začinjena. Koreja je kulturno vrlo bogata zemlja, ali je istorija bila okrutna prema tom narodu. Korejci su neverovatno propatili, u vrlo elementarnom, konkretnom smislu - stranci su ih napali i okupirali ih, gledali su kako im na oči ubijaju članove porodice, i takve stvari. Većini nas je teško čak i da zamislimo kroz šta su prošli. Ali ma u kako teškoj situaciji bio, moraš da jedeš. A začinjena hrana je moćan saveznik kada su ti rezerve hrabrosti i energije na niskom nivou, jer začinjena hrana stimuliše apetit. Suši i *kaiseki* nemaju tu moć. Zalogaji su hladni, sveži, mali i lako klize, ali to nije hrana koja ti daje snagu, kada ti je ta snaga potrebna. Moja teorija

je da su suši i *kaiseki* jela koja su se razvila u mirna, prosperitetna vremena, kada je kvalitetna ishrana bila uobičajena stvar. Mi u ovoj zemlji imamo iluziju o toploj, voljenoj zajednici kojoj pripadamo, ali druga strana medalje je neka vrsta isključivosti i ksenofobije, i naša hrana to odražava. Japanska kuhinja uopšte nije otvorena - zapravo je ekstremno negostoljubiva prema strancima, prema ljudima koji se ne uklapaju u zajednicu."

Dok je govorio, Aojama je ispraznio pet malih *mikavačijaki* šoljica toplog *ginđošua*. Previše pričam, pomislio je, i podsetio se da će biti bolje da malo uspori - ili će, nesmotreno, pijan početi da priča o svom privatnom životu. Jamasaki Asami je odložila svoje štapiće i zagledala se u njega. Kakvo divno lice, pomislio je, i kakvo zagonetno lice. Činilo se drugačijim iz svakog ugla.

„Da li uvek razmišljate o takvim stvarima?", upitala je.

„Kakvim stvarima?"

„O stvarima o kojima ste maločas pričali."

„Ne, ne uvek. Mislim da je to stvar iskustva - misli se gomilaju, pogotovo one beskorisne."

Uzela je poslednji zalogaj sašimija.

„Mislim da imate najoriginalnije ideje", rekla je. „Satima bih mogla da vas slušam."

Aojama se nadao da nije pocrveneo. Bosonoga pomoćnica donela je još jednu malu bocu ugrejanog sakea, i još predjela - grilovanu jegulju, barene *kjoimo* rotkve, i *šimeji* pečurke u sosu od crnog bibera.

„Vi ste možda prvi čovek s kojim sam izašla", rekla je Jamasaki Asami, „koji sa mnom razgovara kao da imam mozga."

Tri stara gospodina završila su desert od sušenog persimona, i Kai im je sad pomagala da obuku kapute. Njihov ljubazan razgovor se nastavio dok su se spremali za odlazak. „Hoćemo li stati u Ginzi?" „Ja ne mogu, sutra ujutro letim za Sijetl." „Kažu da su ti dugi letovi loši za imunitet, a da ne govorimo o krstima." Prolazeći kraj njih na putu do izlaza, gospoda su promrljala: „Izvinite" i „Laku noć", potvrđujući ono što je Aojama već znao - da su stvarno moćni ljudi uvek uljudni.

„Većina muškaraca", nastavila je Jamasaki Asami, „mlade devojke poput mene ne uzima za ozbiljno."

„Bojim se da sam previše brbljao."

„Mislim da je to što ste govorili veoma pronicljivo. I zanimljivo."

Srknuo je sake i posramljeno se osmehnuo.

„Samo sam lupetao, stvarno”, rekao je. „istina je da baš *volim* suši.”

Jamasaki Asami se nasmejala. Kai je ispraćala gospodu, a pomoćnica je bila negde pozadi, tako da su na trenutak ostali sami. Aojama se takođe smejao, ne zato što je ono što je rekao bilo smešno, nego jer je napetost konačno isparila. Bilo je vreme da se povede rasprava o temi koja ga je najviše zaokupljala. Kai se vratila ali je sela u udaljeni ugao prostorije i zapalila cigaretu. Pušila je *pis* bez filtera.

„Želeo sam da večeras porazgovaramo o nečemu mnogo ozbiljnijem”, počeo je Aojama.

Jamasaki Asami ga je pogledala i, osetivši njegovu nervozu, odmah odložila štapiće. Obrazi su joj bili blago rumeni. Prekrstila je ruke u krilu i spustila pogled. Slušala je.

„Nisam vam ništa pričao o svom privatnom životu”, nastavio je. „Moja žena... Pre sedam godina umrla je od raka.”

Na reč „žena”, Jamasaki Asami se vidno uznemirila. Na reč „umrla”, pogledala ga je.

„Od njene smrti nisam imao ozbiljnu vezu. Što ne znači da hoću da kažem kako sam nekakav uzor moralnosti. Ali nakon njene smrti, jednostavno sam se zaokupio poslom. Pričao sam vam o nemačkoj orguljašici. Taj projekat sam započeo odmah nakon njene smrti. Mnogo puta sam s njom dolazio u ovaj restoran - ali molim vas da to ne shvatite pogrešno. Ne tražim zamenu za svoju ženu, niti me na nju podsećate, niti bilo šta slično. Vi ste drugačija osoba, naravno, potpuno drugačija - zapravo, smatram vas sasvim jedinstvenom. Zbog čega sam, dok sam vas upoznavao tokom ova dva poslednja meseca... Pa, počeo da razmišljam o novom braku.”

Nije mogao a da ne primeti kako Jamasaki Asami ovo nije dobro podnela. Ružičasto rumenilo joj je nestalo iz obraza, a sada su joj se i ramena ispod sjajne crne haljine tresla.

„Oprostite ako vas dovodim u nezgodan položaj”, rekao je. „Znam da je ovo lakrdija ukoliko i vi ne osećate isto, ali odlučio sam da ću vas ipak pitati. Ja sam udovac, i umoran sam od samoće. Želeo bih da nastavimo da se viđamo, s namerom da se na kraju venčamo.”

Pogledala ga je, a zatim odmah spustila pogled. Pokušala je da usne iskrivi u osmeh, ali uskoro je odustala i odmahnula glavom.

„Ja nisam takva osoba.”

U njenom glasu je bilo nečeg uznemirujućeg dok je izgovarala te reči. Aojama se osećao kao da ga šiba hladan vetar. *Nisam takva osoba.* Šta to znači? Da nema nameru da se veže? Ili da, jednostavno, njihovu vezu ne doživljava tako ozbiljno kao on.

„Žao mi je", rekla je, i ustala. Kai je bacila pogled na njih.

Njegov najveći strah postajao je stvarnost. Znao je da mora da reaguje, ali nije mogao da se seti ničega što bi uradio ili rekao. Sedeo je paralisan dok je Jamasaki Asami uzimala svoju kožnu jaknu s čiviluka.

„Oprostite mi", rekla je. „Sada bih želela da pođem kući."

Izraz njenog lica bio je čudno prazan i hladan, i Aojama nije znao kako da reaguje. Sve što je mogao da uradi bilo je da kao omamljen gleda kako u tišini zatvara vrata za sobom. Kai je ugasila cigaretu i rekla: „Šta čekaš? Idi za njom."

S kožnom jaknom u ruci, Jamasaki Asami je gotovo trčala probijajući se kroz prolaznike. Aojama je morao da potrči kako bi je stigao pre nego što izađe na glavnu ulicu.

„Asami!"

Pozvao ju je, ali grlo mu je bilo toliko suvo da je njegov uzvik više ličio na cviljenje. Uličica s prolaznicima sada mu se činila nestvarnom. Činilo se da lica žena u napadnoj odeći, mladići pod debelom šminkom, bizarne perike skaču na njega u nizu krupnih kadrova. Osećao se kao da je gurnut u Felinijev film, ili u noćnu moru. Haos boja bleskao mu je pred očima - zelena „košnica" frizura, metalik-srebrni lak na nožnim prstima stopala u ljubičastim cipelama s visokom potpeticom, grimizni karmin muške kurve, drečave metalik-ružičaste helanke. Bio je dezorijentisan i nije imao pojma šta radi, niti šta namerava da joj kaže. Činilo se da je hladan noćni vazduh koji je osećao na licu jedina stvar koja ga povezuje sa stvarnošću.

„Asami!"

Kada je po treći put procvileo njeno ime, okrenula se i stala kako bi ga sačekala. Prišao joj je dovoljno blizu da bi pod prigušenim svetlom video kako su joj obrve podignute u izraz netrpeljivosti.

„Oprostite što sam se odjednom izlanuo o takvoj stvari. To je bilo glupo. Dozvolite mi barem da vam pozovem taksi. Neki drugi put možete da odgovorite na moje reči, ili preko telefona, ako vam je zgodnije. Ili možda to uopšte nije stvar o kojoj biste razmišljali, ali i to

je u redu. Prosto, morao sam da kažem to što sam rekao."

Odmahnula je glavom istim netrpeljivim gestom i nešto promrljala. Mogao je da vidi njen dah u noćnom vazduhu, ali nije čuo šta je rekla. Čudan osećaj da se nalazi u filmu nije ga napuštao. Samo se bela para njegovog daha činila nedvosmisleno stvarnom.

Zagledala se u njega kao da će nešto da progovori ali se onda okrenula i, skroz pognute glave, nastavila sporo da hoda ka ulici. Toliko sporo da je bilo teško ne prestići je. Aojama je zastajao na svakih nekoliko koraka i bledo gledao ka udaljenim neboderima koji su se pomaljali iza zgrada. Na njihovim vrhovima bleskala su crvena svetla, svako svojim ritmom, kao da registruju različite otkucaje srca. Kada su došli do ulice, okrenuli su se jedno ka drugom. Niko nije pokušao da dozove taksi. Još je u ruci držala svoju jaknu. Nežno je uzeo jaknu iz njene ruke i prebacio joj je preko ramena, i dok je to radio zateturala se ka njemu i zagrlila ga, sakrivši svoje lice u njegov vrat. Ramena su joj se divlje tresla, a zagrljaj je bio izrazito čudan.

Aojama je bio previše zapanjen da bi znao šta da radi. Držao ju je kao da je pridržava da ne padne, hladna koža njene jakne klizila mu je pod prstima. A onda ga je ona pustila i odmakla se.

„Ne igrate se sa mnom, zar ne?" Glas joj je bio njemu nepoznat, ledeni šapat, i dok je govorila lice joj je prolazilo iznenadnu i potresnu promenu. Izgledalo je kao da odbacuje nekakvu opnu s njega. Aojama se sav naježio.

„Naravno da se ne šalim", rekao je promuklim glasom. „Nikada nisam bio ozbiljniji."

Gledao je kako joj lice ponovo poprima poznat izraz. Kao da joj se ta prozirna opna ponovo lepila za kožu. Nije izgledalo da to radi svesno - da stavlja masku kako bi sakrila svoje pravo ja, na primer, ili da se zaštiti od pogleda stranaca - već kao prirodan proces, fizička reakcija. Prirodno poput smeha kada je nešto smešno ili ljutnje zbog uvrede.

„Hvala vam", rekla je, povrativši glas koji je tako dobro poznavao. Taksi je stao uz ivičnjak, i ona je ušla. „I hvala vam na ovoj večeri." Aojama se sagnuo i poljubio je u obraz, a ona se okrenula i pogledala ga u oči. „Volim vas", prošaputala je i usne prislonila na njegove.

„I ja osećam isto", rekao je Aojama nekoliko trenutaka kasnije.

Mahala mu je sa zadnjeg sedišta taksija sve dok se nije stopio sa

saobraćajem i nestao.

„Gde si je upoznao?”

Kada se vratio u restoran, Kai ga je čekala s novom bocom ugrejanog sakea i svojom aritajaki šoljom kako bi mu pomogla da je popije. Ispričao joj je o audiciji i o Jamasaki Asami i iskreno je, mada nekako mehanički, odgovarao na njena pitanja. Sam sebi je zvučao kao dete u šoku. Još se nije oporavio od poljupca. Usne Jamasaki Asami bile su hladne, meke i slatke, a u trenutku kada se poljubac završio iskusio je bizaran osećaj krivice ili stida koji je pratio oduševljenje. Nije ličilo ni na šta što mu je bilo poznato odranije - obuzeo ga je osećaj da je uradio nešto što nikada neće moći da se izbriše, ili da mu se na tome oprosti. Bio je to gorak, gotovo bolan osećaj, ali je istovremeno bio i opijajući. Samo da ponovo dodirnem te usne, mislio je Aojama…

Verovatno bih se odrekao svega što imam.

Kai je sela iza šanka nasuprot njemu, pušila je još jedan *pis,* i oboma im nasula po sake. Kai je bila klasična lepotica, ali je Aojama sad primetio bore na njenom licu.

„Pa, šta misliš?”, upitao ju je, ali ne kao da zapravo traži njeno mišljenje. To je bio više pokušaj da potvrdi ono što je već znao: *Ona je zbilja nešto posebno, zar ne? Takve devojke više ne postoje. Vidiš to, zar ne?*

„Čudna devojka”, rekla je Kai ispuštajući dim cigarete.

„Čudna?”

„Nikada nisam srela takvu devojku.”

„Pa, to je potpuno nova generacija, Kai.”

„Istina, ali neke stvari se nikada ne menjaju. Pitanje je samo šta je nekoj osobi najvažnije. Tako je oduvek, i tako će uvek i biti. Kada nekoga upoznam, obično nakon minut ili dva mogu da kažem šta je to što najviše cene. Današnja omladina - i muškarci i žene, i amateri i profesionalci - generalno spadaju u jednu od dve kategorije: ili ne znaju šta je to što im je najvažnije, ili znaju ali nemaju snage da se oko toga potrude. Ali ova devojka je drugačija. Ona zna šta joj je najvažnije i zna kako to da dostigne, ali ne otkriva o čemu se radi. Sigurna sam

da nije u pitanju novac, ili normalan srećan život, ili čvrst čovek, ili neka uvrnuta sekta, ali to je otprilike sve što mogu da ti kažem. Ona je poput dima: čini ti se da je sad vidiš jasno, ali kada posegneš za njom, tamo nema ničega. To je neka vrsta snage, pretpostavljam. Ali to je čini teškom za odgonetanje."

„Ali draga je, zar ne?", upitao je Aojama.

Činilo se da je ovo zapanjilo Kai. Odmahnula je glavom i ugasila cigaretu.

„Da li stvarno to misliš?", upitala je.

Jednostavno pitanje, ali koje ga je ipak uzdrmalo. Vrlo dobro je znao da Jamasaki Asami nije prosto draga devojka, a ipak je izabrao da tako misli o njoj. Kai je prstom pokazala na tu neprikrivenu samoobmanu, a on je imao čudan osećaj da želi da se iznenadi ali da ne može.

„U svakom slučaju", rekao je, „siguran sam da nije loša osoba. Prilično sam ozbiljan u vezi s njom."

Kai se namrštila i ponovo odmahnula glavom.

„Draga osoba, loša osoba - to nisu kategorije kojima bi se mogla opisati ta devojka. Vidim da si lud za njom i da verovatno nećeš moći da čuješ ovo, Aoja, ali mislim da je bolje da se kloniš nekoga poput nje. Ne mogu u potpunosti da je pročitam, ali mogu da ti kažem da je ili svetica ili čudovište. Možda oboje istovremeno, ali ništa između."

9

Sledećeg jutra oko pola deset, Jamasaki Asami ga je pozvala telefonom u kancelariju. Otkad su se upoznali, bio je to prvi put da ga je pozvala.

„Gospodine Aojama, gospođica Jamasaki je na liniji četiri."

Takamacu, mlada saradnica, primila je poziv. Kancelarija je bila jedna velika prostorija, i Aojama nije imao svoj privatni prostor. Zaposleni su ga jednostavno zvali „gospodine Aojama" - osim Tanake, pedesetogodišnjeg računovođe, koji ga je zvao „šefe". Takamacu bi prirodno upitala zbog čega zove. Šta li je bio njen odgovor?

„Ja sam", rekla je kad je podigao slušalicu. „Izvini što te uznemiravam na poslu."

Saradnici će čuti njegove reči - pa šta, mislio je. Naposletku će ionako morati da ih obavesti o svemu. Ženidba s devojkom gotovo dvadeset godina mlađom od njega i lepšom od prosečne filmske zvezde verovatno će mu doneti nešto zadirkivanja, ali bio je siguran da će svi biti srećni zbog njega.

„Da li je nezgodan trenutak?"

„Nikako", rekao je. „Ionako sam hteo da te pozovem."

„Nisam mogla duže da čekam na tvoj glas."

„Znam. Isto i ja."

Takamacu je bacila pogled na njega ne prestajući da kuca po tastaturi. Takamacu je imala dvadeset pet godina. Nakon što je diplomirala provela je godinu dana u Londonu, a po povratku u Japan radila je za malu TV stanicu u rodnom gradu. Ali zbog svoje žarke želje da radi na pravim dokumentarcima, prijavila se na oglas Aojamine kompanije. Na razgovoru se pokazala prilično drskom, i stariji saradnici su bili protiv toga da je zaposle, ali Aojama je bio impresioniran njenim engleskim i njenim žarom. Postavio ju je na čelo sektora za strane dokumentarce i međunarodne koprodukcije. Za razliku od većine mladih ljudi, uspela je da bude i predana i odmerena u radu na projektima, i nije dozvoljavala da joj lični ukus zamagli procenu. Njen dečko je bio stranac.

„Izvini zbog svega od sinoć”, rekla je Jamasaki Asami. „Izgleda da sam pukla.”

„Nemaš zašto da se izvinjavaš. Ja sam kriv što sam tako iznenada započeo takvu temu.”

„Da li ti je jasno zbog čega zovem?”

„Mislim da jeste. I ja sam želeo da ti čujem glas.”

Postojala je suptilna razlika u načinu na koji je sad razgovarala s njim. Ljubazna i prefinjena kao i uvek, ali koristila je unekoliko manje formalan jezik, a glas joj je zvučao nekako intimnije, ulivao je više poverenja. To je, shvatio je Aojama, bilo direktna posledica sinoćneg poljupca, i činjenice da sad dele neke tajne. Naravno, Aojami se ta promena svidela, i činilo mu se da joj je glas sad još više očaravajući. Morao je da se usredsredi na to da ne prasne u budalast smeh.

„Još mi nije sve sasvim jasno”, rekla je. „Ili, tačnije, još ne mogu u potpunosti da poverujem.”

„U ono što sam sinoć rekao?”

„Naravno. U šta drugo?”

„Bilo je naglo, znam.”

„Ali je iskreno… zar ne?”

„Iskreno je. Sve što sam sinoć rekao je iskreno.”

Još nije uspeo da joj kaže za Šigea, ali to nije bila laž. Čuvši njen glas, poželeo je da je vidi, da bude s njom. I kada se ta misao pojavila, svaki nerv u telu zaškripao mu je od želje.

„Možemo li uskoro da se vidimo?”, upitala je.

„Naravno. Voleo bih kada bismo mogli odmah da se vidimo.”

Rekao joj je da će je pozvati kasnije kako bi se dogovorili.

Takamacu ga je posmatrala i nasmešila se kad je završio razgovor. Pitao se da li da joj se poveri, da li da je upita za savet. Nije znao šta dalje da radi s Jamasaki Asami. Na primer, iskrslo je pitanje seksa. Pošto su uzajamna osećanja potvrdili poljupcem, zar ne bi ipak trebalo da sačekaju da se venčaju pre nego što počnu da vode ljubav? Sinoć je to pitanje natuknuo i Kai.

„Da li da spavaš s njom?”, upitala je Kai. „Baš si me našao. Današnje devojke su u tome potpuno drugačije. Neke se uvrede ako muškarci pokušaju da ih navedu na seks, a neke se uvrede ako ne pokušaju. Tako da ne znam, posebno kad se radi o devojci koju je teško pročitati. Ali ono što sa sigurnošću mogu da kažem jeste da ćeš što

budeš intimniji s njom biti sve više opsednut. Utuvi sebi u glavu, Aoja, da zapravo ne znaš ništa o toj devojci. A čini mi se da nemaš neki nepogrešiv metod dolaska do istine. Znaš, na neki način, kod ove cure ima nečega od starog kova. U davna vremena, u svetu gejši, s vremena na vreme si mogao da naletiš na devojku poput ove. Veličanstveno lepa, veoma popularna kod mušterija, zaštićena od vrhunskih patrona, ali u osnovi nedokučiva. Takve devojke poseduju gotovo neprirodnu vrstu lepote, lepotu koja te tera da se zapitaš da li su je negovali sva patnja i nesreća ovog sveta. Lepotom koja može da uništi čoveka. I naravno, taj osećaj opasnosti koji, čini se, tera muškarce da podivljaju. Stara *femme fatale* priča.

Aojama je pozvao Takamacu na ručak. Iz kancelarije je preko telefona rezervisao sto u, kako je rekla, njoj najomiljenijem mestu u Tokiju - indijskom restoranu u Đingu-mae. U restoranu je bilo samo osam stolova, i ljudi bez rezervacije čekali su u redu. Takamacu je, izgleda, bila redovna gošća: glavni konobar ju je poznavao i smestio ih je kraj prozora s pogledom na šume Đingua.

„Hoćemo li da popijemo po pivo?", predložila je.

Aojama je naručio dve boce indijskog piva. Takamacu je svoje pila direktno iz flaše na čijoj su se etiketi nalazila tri ružičasta flaminga. Sačekao je tandori piletinu i škampe pre nego što joj je ispričao sve, od prvog sastanka s Jamasaki Asami do sinoćnjeg poljupca.

Kada je završio, Takamacu je rekla: „Dragi bože. Kad ste to postali tako romantični?"

„Ja?"

„Aha."

„Ja sam postao romantičan?"

„Ima li tipičnijeg slučaja? Gospodine Aojama, uvek sam smatrala da ste jedan od svega nekoliko ljudi u Japanu koji su sposobni da naprave pristojan dokumentarac."

„Kakve to veze ima?"

„Vi ste taj koji me je naučio da u dokumentarcima nema mesta romantici - barem ne u smislu pokretačke sile. Da je ona suviše bezobrična i neodređena, i krajnje podmukla."

„Ja sam to rekao?"

„Možda ne baš tim rečima, ali to je jedna od stvari koje sam od vas naučila. Prirodno, posao i privatni život su dve različite stvari - u

osnovi, i ja sam romantična, rekla bih - ali nikad nije dobro dopustiti da vam romantika zamagli istinu, zar ne?”

Iza prozora, senke platana njihale su se na vetru. Posluženo im je jelo od patlidžana i seckanog mesa, i Aojama je proučavao Takamacino lice kad je počela da jede. Pomislio je kako je konačno shvatio šta mu je Kai sinoć rekla. Takamacu je imala prosečno lice. Bila je dovoljno privlačna - prepuna samopouzdanja i ambicije, prirodno obdarena dobrim ukusom u šminkanju i odevanju. Sasvim seksi, stvarno, ali ipak prosečna. S druge strane, lice i telo Jamasaki Asami evocirale su neku vrstu opasne krhkosti zbog koje ste imali utisak da su stvari na ivici raspada, kao da centar više ne može da izdrži i da je osovina već počela da se naginje. Kada je bio s njom, bio je neprekidno blago uznemiren. Puls bi mu se ubrzao, i zapravo nikada nije bio spokojan.

„Znači da nešto propuštam?”

„Da-a!”

„Ali potpuno sam svestan da sam lud za njom. Zar to nije nimalo važno?”

„Da li želite seks sa njom?”

Oklevao je da odgovori. Da je odgovorio iskreno - *naravno, ali imam osećaj da će nestati nakon prvog dodira* - Takamacu bi se sigurno nasmejala. Odjednom je pomislio da razume šta znači biti „romantičan”.

„Naravno da želim.”

„Zašto onda niste pokušali?”

Klimnuo je glavom ali nije rekao ništa, i nastavio je da bulji u svoju kašiku punu svinjskog karija.

„Bojite se, je li?” Takamacu se zamišljeno namrštila, ali kada je Aojama odgovorio odrično, nasmejala se. I on se nasmejao. „Blagi bože!”, rekla je.

„Nije u pitanju strah da seks neće biti dobar”, požurio je da objasni.

„Nadajmo se da nije. Svaki muškarac preko četrdeset koji je loš u krevetu može slobodno prestati da diše.”

„Dakle, čega se *ja* bojim? Da će nešto poći naopako i da će prestati da me voli.”

„To vas muči, a?”

„Da. Izgleda da sam toliko lud za njom da… Ne znam. Nije da

postoji nešto određeno zbog čega bih bio uplašen. Ipak, prosto se bojim."

„To je romantika."

„Da, pa, šta god da je, samopovlađujuće je i kontraproduktivno. A nije u pitanju ni to da ne znam replike koje muškarci koriste kako bi zaveli žene. Zašto ne izabrati jednu, pa ako me odbije, odbila me je - sačekaćemo da se venčamo. Prosto ko pasulj, zar ne?"

Uživali su u desertu napravljenom od šargarepe i mleka kada je Takamacu rekla: „Gde biste išli da vodite ljubav? U hotel? Ili u vašu kuću u Suginamiju?"

„Možda ću je za vikend odvesti nekud."

Klimnula je. „Dobra ideja."

„Tako je. Instaliramo novi kompjuterski sistem, pa ću na dva dana zatvoriti firmu. U svakom slučaju, u Izuu postoji jedan sjajan hotel, odlična hrana, topli izvori, teretane. Pomislio sam da bi bilo lepo otići i na miru popričati o svemu. Da li si zainteresovana?"

Nakon povratka s ručka, Aojama je izašao do telefonske govornice. Odgovor Jamasaki Asami bio je brz i pun oduševljenja. „Kako da ne!", rekla je svojim najživljim glasom. Aojama je bio napet od samog izgovaranja reči poput „hotel" i „topli izvori". To je bilo, mislio je, gotovo kao da je govorio: „Hajde da ne čekamo brak da bismo imali seks." Ne postoje neka uputstva za zavođenje žena, ili za analiziranje njihovih odgovora, ali u nekom momentu, kao muškarac, morate da napravite prvi korak.

„Kakvu odeću da ponesem?"

„Odeću?"

„Pretpostavljam da se na takvim mestima ljudi oblače prilično formalno."

„Nikako. To je odmaralište, dakle ležerno."

Pre nego što je prekinuo, dogovorili su se oko vremena i mesta sastanka, ali nije postavio pitanje da li da rezerviše jednu ili dve sobe. Zapravo, još pre nego što ju je pozvao, već je rezervisao sobu: dvokrevetni apartman. Poći će u subotu, za tri dana.

Naravno, o ovome je morao da obavesti Šigea, što je učinio to veče

za večerom. Šige nije imao ništa protiv, ali je priznao da bi želeo prvo da je upozna.

„Samo na jednu noć?", upitao je.

„Da. Biću kod kuće u nedelju uveče."

„Ne bežiš da se tajno oženiš, nadam se."

„Veoma smešno. Samo želim da neko vreme provedem nasamo s njom, da se, pre nego što vas upoznam, uverim u njena osećanja. Bilo bi prilično neprijatno da vas upoznam, a onda shvatim da zapravo neće da se uda za mene."

„Nemoj ovo pogrešno da shvatiš, ćale, ali..."

„Šta?"

„Da li si joj rekao da joj život neće biti baš raskošan? Da ne postoji neko porodično bogatstvo? Da ova kuća nije tvoja, na primer, i da je tvoj auto proizveden u Japanu i da nije neki mercedes ili tako nešto?"

„Ne baš tim rečima, ne. Šta - misliš da je sa mnom zbog novca?"

„Ne. Mislim da bi čak i ti provalio nekoga ko je toliko plitak. Ali moguće je da ona ima tu neodređenu ideju da si bogat, zar ne? Oko takvih stvari važno je znati na čemu si."

„U pravu si. Pobrinuću se da popričamo o tome na putu ka hotelu."

„Mislim da bi trebalo, ćale. Ponekad nastojiš da se činiš bogatim."

Šige je rekao da je pozvao prijatelja da prespava kod njega u subotu i da će on sve objasniti gospođi Rie.

„Kladim se da će se iznenaditi", rekao je.

Hotel se nalazio uz profesionalni teren za golf, na oko sat vožnje od grada Itoa. Svakog proleća se tamo održavao veliki turnir, a tokom leta i jeseni hotel je uvek bio pun. Zimi je, s druge strane, bilo lako dobiti rezervacije.

Nisu mnogo razgovarali tokom vožnje. Ipak, iščekivanje je visilo u klimatizovanom vazduhu automobila. Dok su klizili autoputem očiju skrivenih iza sunčanih naočara, s torbama u tami prtljažnika, činilo se da je napetost želje opipljiva sila u uskom prostoru između njih. Aojama jedva da je primećivao pejzaž. Jamasaki Asami je ponela pun termos kafe, i usput, između kratkih navala ćaskanja, popila je tri šolje. On je odlučio da se suzdrži od ozbiljnih razgovora dok ne budu

sami u sobi. To će biti prvi put da provedu toliko vremena zajedno i, najzad, pred njima je čitava zajednička noć.

Hotel je stajao na vrhu rta poluostrva Izu. Kad su se spustili iz krivine, iznenada se pojavio njegov narandžasti krov, a zatim i cela zgrada, koja ni u južnoj Francuskoj ne bi bila neuobičajena. Dug, krivudav prilazni drum, besprekoran pejzaž i cvetne leje, ljubazan nastup vratara i nosača i prostranost i toplina hola, ispunjenog ogromnim kožnim sofama, sve je to, činilo se, ostavilo priličan utisak na Jamasaki Asami. „Ovo je fantastično", promrljala je dok su hodali ka recepciji. Kad je bolje razmislio, otkad su se upoznali izvodio ju je samo u najbolje restorane i barove. A sad i ovo. *Moguće je da ona ima tu neodređenu ideju da si bogat, zar ne?*, rekao je Šige. Dobro opažanje za jednog srednjoškolca, pomislio je Aojama. Ili je možda to opazio *baš* zato jer je srednjoškolac?

Stajala je tik uz njega i, dok je on popunjavao prijavu, gledala je u visoke tavanice i ogromne lustere od kovanog gvožđa izrađene u španskom stilu. Dok je upisivao njeno ime kao „Aojama Asami", pitao se da li je uzbuđenje koje oseća na neki način u suprotnosti sa snom o novom životu, novoj maloj porodici.

S malog balkona njihove sobe pružao se pogled na teren za golf i more.

„Pa", rekao je Aojama dok je tonuo u sofu, „šta ćemo da radimo do večere?"

Bilo je mnogo toga o čemu su morali da razgovaraju - najhitnije o Šigeu. Ipak, mislio je da bi o tim stvarima bilo jednako dobro pričati opušteno uz večeru. Sada je već bilo prošlo tri popodne. Sunce će zaći za sat i nešto. Nije nedostajalo aktivnosti, ali je za neke bilo prerano a za neke prekasno. Sela je kraj njega. Kožne crvene salonke, bež pantalone, crveni džemper, bež šal, kosa nehajno povezana pozadi. Dodirivala ga je kolenom. Stavila je sunčane naočare na oči, a zatim ih skinula i zagledala se u njega.

„Ovde postoji mali muzej", rekao je, „na oko dvadeset ili trideset minuta odavde. Uglavnom japansko slikarstvo, ali imaju i pristojnu kolekciju impresionista. Ako pođemo odmah, mislim da možemo da stignemo pre zatvaranja. Ili, da vidimo... Niz put se nalazi ribarska luka, iza hotela, to je na neki način zanimljivo. Mala luka s nekoliko oronulih starih ribarskih brodića i kafeom koji gleda na dokove.

Poslužuju neverovatno ukusnu kafu…”

Spustila je sunčane naočare na stočić i raspustila kosu. Pala joj je na ramena kao na usporenom snimku, i Aojama je postao svestan nekog neodređenog mirisa. Šampon, ili možda neki drugi preparat za kosu. Ili parfem. Ili možda, pomislio je, uopšte nije bio miris u pitanju, nego neka druga sila koja mu je natapala čula i širila se zatamnjenom sobom. Nešto bujno i moćno i jezivo.

„Vlasnik tog kafea je zanimljiv čovek. Nekada je bio bokser, i voli filmove i književnost, tako da je mesto puno knjiga i filmskih časopisa. Ništa nije kao ribarska luka u sumrak.”

Nije ga slušala. Skinula je šal, uredno ga složila, i spustila na naslon sofe. Grejanje je bilo uključeno, i Aojama je osetio kako ispod džempera počinje da se znoji. Ustala je i otišla do ulaza gde je isključila sva svetla u sobi. Večernje senke ispunile su prostoriju, i on je osetio kako miris, ili šta god da je to bilo, postaje gušći i teži, kao kad vino fermentira. Nije znao šta da radi. Osetio se potpuno prepušten njoj i nije bio u stanju čak ni da je upita zašto je isključila svetla. Bilo mu je sve teže da diše, ali je nastavio da blebeće.

„Znam! Hajdemo u kupatila. Imaju te ogromne bazene s toplom vodom. Do njih se stiže kroz golferske svlačionice, ali svi gosti imaju pristup, ne samo golferi. I ako se dobro sećam, imaju i saunu - ili je u pitanju džakuzi? Svejedno, možemo neko vreme da se kiselimo u bazenima, a nakon toga da odigramo koju partiju bilijara. Ili stonog tenisa, i to imaju. Ili možemo da odemo do bara na koktel…”

Poslednji zrak sunca polako je tamneo na podu kraj njegovih stopala, i ona je sad stajala u pomrčini između kreveta i svlačila se. Lice joj je bilo u senci, ali dok je skidala odeću, polako otkrivajući leđa i ramena, vrat i ruke, butine i kolena, činilo se da se ili smeje ili mršti. Kada je iskoračila iz gaćica i uvukla se u krevet, Aojama se rasprsnuo i prestao da baljezga.

„Molim te”, rekla je. „Dođi.” U načinu na koji je to rekla nije bilo ničega nežnog ili pokornog. Glas joj je bio pun hitnosti i žestine, gotovo kao poziv u pomoć.

„Nemoj još da se svučeš. Prvo dođi. Požuri.”

Aojama je ustao i zanjihao se ka krevetu. Činilo mu se kao da je sav kiseonik isisan iz sobe, ili kao da su mu jezik i grlo obloženi nekom neprobojnom opnom. Kada je stigao do ivice kreveta, podigla je

pokrivače otkrivajući sve.

„Vidi", rekla je tužno ga gledajući. „Vidiš ove ožiljke od opekotina? To je uradio muž moje majke kako bi me kaznio."

Pokazala je dve male, gotovo paralelne linije koje su joj naborale kožu leve butine. Aojama je ostao bez daha. Video je dva ožiljka, ali osim njih, nije bilo drugih tragova. Pred očima mu je bilo njeno lice i vrat, njene grudi i bradavice, njen struk, njen pupak, njene stidne dlačice, i profinjene linije njenih golih nogu. Telo joj je bilo poput idealizirane apstrakcije, porcelanske figure.

„Vidiš li?", upitala je.

Aojama je mehanički klimnuo.

„Sve?"

Ponovo je klimnuo. Bio je oduzet naizmeničnim, protivrečnim impulsima. Jedan je bio da pobegne iz sobe, a drugi da se sagne i poljubi te savršene grudi koje su se meko uzdizale i uzmicale od disanja.

„Lezi kraj mene. Ne, nemoj još da skineš odeću. Lezi kraj mene obučen."

Aojama ju je poslušao. Legao je pored nje u džemperu i pantalonama, s cipelama na nogama. Okrenula se ka njemu. Pod glavu je podmetnula njegovu levu ruku, stegla ga i jednu nogu prebacila preko njega.

„Sve si video, zar ne?", prošaputala mu je u uvo. „Zapazio si mi stopala?"

Aha.

Priljubila je grudi uz njegova prsa, i svaki tup otkucaj njegovog srca izazivao je da se čujno zatresu.

„Video si ih? Kako ti izgledaju?"

Nokti su izlomljeni.

„To je od baleta."

Mislio sam.

„Ja sam jedina, zar ne?"

Naravno.

„Da li razumeš? Moraš voleti samo mene."

Znam.

„Svi to kažu, ali ne misle izistinski tako. Ti si, ipak, drugačiji od svih ostalih, nisi li? Samo mene. Sve ću ti dati, ali moram biti jedina koju

voliš. Da li razumeš?”

Samo mene, nastavila je da ponavlja, počevši da mu skida odeću.

10

Povukla mu je džemper nagore i otkopčala košulju tim veštim, tankim prstima. Nemo je gledao kako se dugme za dugmetom oslobađa. Soba se brzo zamračivala, i bled, zimski zalazak sunca ogledao se u njenom ružičastom laku za nokte. U jednom momentu, oboje su sedeli u krevetu, mada se on ne seća kada se to desilo. Njeno, nadole nagnuto lice nalazilo mu se tik pred očima. Nešto u vezi s njenim profilom u njemu je prizvalo uspomenu, ali to je bila uspomena koja se nikada nije sasvim materijalizovala. Obrazi su joj porumeneli. Kad je sela, grudi su joj se isprsile, a njihova veličina i oblik, u srazmeri s uskim strukom, činili su se previše savršenim da bi bili stvarni. Izgledalo je, pomislio je, kao da je vajar s nekog drugog sveta pronašao način da svoj rad prožme mekoćom i vlagom i toplinom, i da ga oživi.

Činilo se da vreme prolazi mnogo brže nego obično, a ponekad je izgledalo kao da je u potpunosti stalo. Rukama je skliznula pod njegovu košulju i drhtavim prstima milovala kožu njegovog poprsja, poput slepe osobe koja čita dugo očekivano pismo. Dodir joj je bio poput sjajnog skalpela koji mu je sekao grudi, a zatim poput čudesnog, nežnog, dodira iscelitelja. Nije mogao da odredi granicu između svog tela i spoljnog sveta i bio je svestan samo tačaka na koži koje su dodirivali vrhovi njenih prstiju, i dotad nezamislivih osećaja koji su dolazili iz tih tačaka. Vrhovi njenih prstiju bili su poput leda, a zatim vreli kao lava. Odjednom se našao kako stoji između dva kreveta s džemperom u rukama, ali nije se sećao kad je ustao ni kada je džemper skinuo. Potpuno raskopčana košulja otkrivala mu je grudi i trbuh. Jamasaki Asami mu je otkopčala kaiš, nežno uzela patent zatvarač i polako ga povukla nadole, poput hirurga koji pravi rez. Sedela je, spojenih kolena, na ivici kreveta. Vrtelo mu se u glavi od iluzije da se zeleni pokrivač, osvetljen porcelanskom lampom njenog nagog tela, uzdigao u nameri da pokrije celu sobu. Kada mu je skroz otvorila patent zatvarač, pogledala ga je, i on je osetio kako mu puls udara u slepoočnicama. Zagledala mu se ravno u oči i nasmešila se. Zatim je ispružila ruku, zabila ružičaste nokte u njegove grudi i

povukla ih polako nadole grebući ga poput mačke. Morao je da priguši jauk. Sramotni zvuci - jecaj, jauk, uzdisaj - zaglavili su mu se u grlu zapretivši da će mu se preliti preko usana. Zašto, pitao se, ne preuzima kontrolu? Zašto je ne gurne na krevet i ne legne na nju? Samo je stajao beskorisno obešenih ruku, nesvesno se trzajući pod njenim dodirom bojana. Gde je naučila tu tehniku? Da li su ovakvi pokreti na repertoaru svih današnjih devojaka? Ili je to samo zbog njene zadivljujuće lepote, i zbog siline njegove želje, pa se njen dodir činio toliko bolno putenim? Kada mu je svukla pantalone i bokserice, učinilo se da joj se pogled zamutio a usne su joj se otvorile kako bi joj otkrile vrh jezika. Izgledalo je kao da je ružičasti trn nicao iz njenog lica. Taj nežni, vlažni trn ucrtao je liniju od njegovog pupka do butine, a zatim nazad do njegovih grudi. Klekla je na krevet i pogledala ka njegovom licu. Sagnuo se kako bi uzeo taj jezik u svoja usta. Gladno ga je poljubila, zgrabivši njegovu levu ruku i pritisnuvši je na svoju dojku. Sklopio je oči kako bi uživao u dodiru njenog tela - ipak nije bila od porcelana, već neverovatno meka i ljudska i topla i ženstvena. Pružio je ruku nadole kako bi u dlan uzeo breg njenih stidnih dlačica. Bila je vlažna, i vrela, i prostenjala je glasom kakav u životu nije čuo - teškim, dubokim, metalnim glasom, kao kad se pokreću zarđali zupčanici.

Aojama je spavao, i u snu su ga mučile nepoznate osobe. Nakon kratkog trenutka zastrašujuće tišine i tame, užareni žarač mu se stvorio pred licem. Vrisnuo je, od straha širom otvorivši oči, ali je svetlost bila toliko jaka da ih je odmah ponovo zatvorio. Bio je potpuno dezorijentisan. Pomerio je usne, pokušavajući da upita šta se dešava, ali mu je sluzokoža grla bila kao paučina, suva i lepljiva, i nikakav zvuk se nije pojavio. Unutrašnjost kapaka svetlela je narandžastom svetlošću i njegovi očni nervi grčili su se od bola. Bio je potpuno lišen snage. Glava mu je bila utrnula, pogotovo slepoočnice, i činilo se da su mu sva čula pod anestezijom. Šta se za ime boga dešava? I gde se nalazi? Ležao je na nepoznatom krevetu, otkriven i, izgleda, nag. Desna ruka mu se nalazila uz kuk, a leva na stomaku.

Čiji je ovo krevet?

Luster koji je primetio na tavanici iznad sebe bio mu je nepoznat.

Možda, pomislio je na trenutak, još uvek sanja. Ali utrnulost slepoočnica i bol iza očiju govorili su ne, nije ovo san. Onda se setio. Nalazio se u hotelskoj sobi u koju je došao s *njom*. Pružio je levu ruku preko kreveta, ali tamo nije bilo nikoga. Škrgućući zubima, ponovo je otvorio oči, ali kad je svetlost nagrnula refleksno je zažmurio. Morao je postepeno da ih otvori. Kroz jedva otvorene kapke pogledao je preko uzdrhtalih i suznih trepavica koje su mu maglile pogled. Puls mu je bio nepostojan i slab, ali je počeo da ubrzava kad je postepeno otvorio oči i kad mu je jedna činjenica postala jasna.

Otišla je.

Soba je bila osvetljena poput benzinske pumpe ali potpuno tiha, bez znaka ičijeg prisustva. Aojama je bio nag, njegov smežuran penis mlitavo je visio ulepljen pramenovima spermom umazanih stidnih dlaka. Pažljivo je osluškivao da li je neko u kupatilu ili pod tušem, ali ništa nije čuo. Možda je, videvši kako čvrsto spava, odlučila da ga pusti da se odmori i sama ode do bara ili sale za večeravanje… Ali ne. Njena putna torba više nije bila u sobi. Jamasaki Asami je nestala.

Osećao je kako mu je telo neverovatno teško i tromo, kao da mu venama teče živa. Desnom rukom napipao je nešto tvrdo - svoj ručni časovnik, izgubljen u naborima pokrivača. Iskopao ga je i podigao do očiju. Bilo je malo posle tri, i datum je napredovao za dan. Duga crna kosa bila je umršena u metalni kaiš. Njena kosa.

Bila je ovde, s njim u sobi. U to nije moglo biti nikakve sumnje.

Aojama je umotao kosu oko prsta. Bio je svestan samo dva traga sećanja. Jedan je bio u obliku živopisnih slika: njeno lice, okupano znojem. Njen ružičasti jezik. Zamršena, od znoja mokra kosa zalepljena na njeno čelo i obraze. Njene nabrekle bradavice. I njena vlažna, glatka pukotina iz koje curi mlečnobeli sekret dok se otvara kako bi primila njegov ud. Uz slike su išli i zvukovi: uzdasi i jecaji, jauci i šaputanja…

Drugi trag sećanja postepeno i nesigurno se odmotavao. Bilo je i razgovora. Rekao joj je za Šigea. Ali da li je to bilo pre ili posle seksa? Pre njenog prvog orgazma, ili nakon što je nekoliko puta kriknula i sklupčala se uz njega? Nije bio siguran, ali je znao da joj je u nekom trenutku rekao za Šigea. Kako je reagovala? Nije mogao da se seti.

Šta se za ime boga ovde desilo? Nije se sećao ni da je ejakulirao. Spustio je ruku i opipao penis. Njegova sperma i njene tečnosti osušile

su se u skorene zakrpe na koži. Sećao se kako ga uzima za nabrekli ud i miluje. I kako govori nešto pre nego što će ga uzeti u usta. Držala ga je u desnoj ruci, milovala ga noktima leve, a onda je nešto rekla i počela da ga miluje jezikom i usnama. Da li je to bilo pre ili nakon što joj je rekao za Šigea?

Okrenuo se na stranu, desnim dlanom odupro o krevet i pokušao da ustane. Bol mu je sevnuo kroz slepoočnice i grudi, pa je odustao uz bolnu grimasu stropoštavši se na krevet. Teško je disao, srce mu je divljalo, a telo mu je bilo tako teško i toliko oduzeto da mu se činilo da je od kamena. Mora da mu je nešto uradila.

Ta pomisao ga je šokirala, iako ni približno toliko kao činjenica da je nema. Neodređen miris visio je iznad kreveta - isti onaj koji je primetio kada je raspustila kosu. Zelena posteljina upila je mirise njenog parfema i šminke i znoja i izlučevina, ali samo taj miris lebdeo je nad njegovim utrnulim čulima. Slike burnog seksa nastavile su da trepere u njegovoj glavi, i sa svakom je sve više klizio u strahovanje da ju je zauvek izgubio. Intervali između slika postepeno su se smanjivali, i dve slike postale su dominantne: njeno lice i njena vagina. Svaki put kada bi svoj ud gurnuo duboko u nju, njeno lice bi se izobličilo. Ali čak i kada su joj se obrve mrštile praveći gomilu bora, ili dok su joj oči bile širom otvorene i zamućene, ili dok joj je iz otvorenih usta visio jezik, njeno lice nikada nije izgubilo lepotu. I ništa na ovom svetu neće biti lascivnije od te njene vagine, svaki nabor i krivina vlažni od sokova koji su neprekidno nadirali, cureći niz butine i kapajući na plišani pokrivač. S vremena na vreme, kada su njeni uzdasi prerastali u orgazmičku vrisku, Aojama je izlazio iz nje kako bi je preneo na sledeći nivo iščekivanja i zadovoljstva. Svaki put kada bi to uradio, vriska bi se pretvorila u neku vrstu jecaja. Rupica u ružičastom koja je virila između usmina njene vagine u tim prilikama ostala bi otvorena, bela, mlečna tečnost curila bi poput nekog primitivnog, puzajućeg organizma. Ali čak i onda, njeno lice bi zadržavalo tu nespornu lepotu, a jaz između tog lica i njene požudne pičke samo bi ga još više uzbudio. Taj tamnoružičasti prorez, okružen belinom njenih butina, bio je kapija njenog unutrašnjeg hrama, i napad na nju pružao je Aojami tračak grubog i beskrajno pohotnog zadovoljstva. Nije imao predstavu koliko dugo je trajao seks, ali sećao se osećaja kao da možda nikada neće prestati; erekcija mu je trajala dok nije postala

bolna, koža na penisu se toliko zategla da se činilo da je na ivici pucanja. Sada, dok su mu čula bila utrnula, a u mozgu titrale slike njenog lica i vagine, pomisao da je možda zauvek izgubio takva zadovoljstva bila je više nego što je mogao da podnese. *Otišla.* Prošla ga je jeza, i zagrcnuo se, kao da mu se u grlu nešto zaglavilo. Nije želeo da plače - nekako je osećao da bi suze značile kraj - i potiskivao je nagon, grizući usnu, kada je zazvonio telefon. Nesvesno se trgnuo, a zatim preko kreveta otpuzao do telefona.

„Gospodine Aojama?" Bio je to muški glas. Razočaranje mu je ispraznilo svu snagu koju je skupio. Nadao se da će čuti *njen* glas: *Ja sam. Hvala bogu da si još uvek tamo! Bojala sam se da si možda otišao...*

„Recepcija ovde. Da li je to gospodin Aojama?"

„Da", uspeo je da odgovori bednim graktajem. „Da, ovde Aojama."

„Oprostite ako vas budim, gospodine. Zvali smo već nekoliko puta, ali nije bilo odgovora, pa smo odlučili da nastavimo bez obzira na doba dana. Kada je gospođa Aojama otišla, mislili smo..."

„U koliko sati?"

„Sad je oko pola četiri ujutro."

„Ne. Kada je otišla?"

„Molim, gospodine?"

Objasnio je da je uzeo neke lekove za prehladu i zaspao.

„Sama je večerala, gospodine, a zatim je, oko osam sati, pozvala auto rekavši da u Tokiju ima neka neodložna posla."

Boreći se s nepravilnim otkucajima srca i rastućom mučninom, Aojama je rekao da, tako je, nešto je iskrslo.

„Hoćete li da pošaljem hotelskog doktora da vas pregleda?"

„Ne, biću dobro."

„Molim vas da budete slobodni da nas obavestite ako vam bilo šta zatreba, gospodine. I... ako mogu da pitam, da li još uvek planirate da se sutra odjavite? Moramo to da potvrdimo."

„Biće mi dobro kad se naspavam."

„U redu, gospodine. Strašno mi je žao što sam vas uznemiravao. Laku noć."

Aojama je spustio slušalicu i ostao da leži na ivici kreveta. Uopšte nije bio dobro. Hladan znoj slivao mu se niz slepoočnice i bradu i kapao po pokrivaču, ali nije mu izgledalo kao da je u pitanju njegov znoj, pa je pogledao ka tavanici da proveri da li prokišnjava.

Nadlanicom je obrisao slepoočnice i proverio puls. Ponovo mu je bio slab, spor i nepostojan. Nešto gorko mu se pelo iz stomaka, pa je teško progutao, pokušavajući da ga zadrži dole. *Tablete za spavanje*, odjednom je pomislio. Velika količina. Bio je uspavan, a zatim su ga probudili sopstveni uznemireni živci. Razmišljao je da li da pokuša da povrati, ali shvatio je da nema svrhe - prošlo je previše vremena. Tablete su dosad već bile svarene i doprle su do najudaljenijih kapilara u njegovom telu.

Dala mu je tablete za spavanje, bio je siguran u to.

Nekoliko puta tokom večeri, sećao se, iščupala bi se iz njegovog zagrljaja i odlazila u kupatilo. Tada na to nije obraćao pažnju. Znao je da duža stimulacija klitorisa može kod žena da izazove pojačanu potrebu za mokrenjem, a oboje su iz mini bara žedno ispijali pića - pivo, koka-kolu, viski. On je još pio i direktno iz njenih usta. Opkoračivši ga, jašući ga i njišući kukovima, uzela bi puna usta viskija ili piva a zatim mu poljupcima isporučila sadržaj. Sećao se kako steže njene savršene bele guzove dok su se ljubili: ne bi primetio ni da mu je na taj način usula sonu kiselinu, a kamoli rastvorljive tablete za spavanje.

Oslonio se na lakat i pogledao u telefon. Kraj telefona se nalazio blok za poruke, i na prvom listiću, gotovo dečjim rukopisom, nešto je bilo napisano.

Za laži nema oproštaja
- Žena Koja Je Izgubila Ime

Laži? Aojama je bio zbunjen, a zatim je usledilo olakšanje - očigledno je pogrešno razumela nešto što je rekao. Podigao je slušalicu i okrenuo njen broj. Niko nije odgovorio. Pokušao je još nekoliko puta pre nego što je odustao, ali se nakon toga osećao mnogo bolje.

Ona je bila iskrena i neiskvarena, ali istovremeno temperamentna devojka. Nešto je pogrešno razumela, naljutila se i otišla. Želela je da izbegne svađu, pa mu je dala nešto svojih tableta za spavanje kako bi mogla bez objašnjenja da ode. Tablete je verovatno ponela jer je bila nervozna i uzbuđena zbog njihovog prvog zajedničkog izleta, pa se bojala da neće moći da zaspi.

Pozvaće je sutra popodne i sve će biti rešeno; verovatno će se sve završiti njenim izvinjavanjem.

Zasad bi bilo najbolje da se naspava. Namestio je alarm da ga probudi malo pre vremena za odjavu, isključio sva svetla, a zatim se uvukao pod pokrivače. Snažna struja odmah je počela da ga vuče nadole, i san ga je preplavio poput talasa. Tik pre nego što će se predati, dok je još bio na ivici svesti, usnuo je veoma čudan san.

U maloj, bednoj sobi, pedesetogodišnjak sedi na otrcanoj tatami prostirci. Na sebi ima dugačke gaće. Pije. Na kolenu drži veliku bocu jeftinog viskija i sipa ga u čašu koja je masna od otisaka prstiju. Čovek polako ispija viski i uvlači duge dimove cigarete. Nema stopala. Patrljci njegovih nogu vire iz dugačkih gaća poput krajeva ogromnih kobasica. Jedina stvar koja se vidi kroz mali prozor u sobi jeste zid susedne zgrade. Komarci lete oko neonke koja visi iznad stola, a jedan od njih je pao u čovekovu čašu. Besan zbog toga što ne može da ustane i otera komarce, ispušta pijani urlik.

Odvojena poderanim papirnim zidom, kraj ove sobe nalazi se još jedna manja soba bez ijednog prozora. U njoj, u senci, devojčica obuva baletanke. Baletanke su iznošene, izubijane i pocepane i više nisu ružičaste nego boje prljavog mesa. Kada ih obuje, ustaje. Leto je, i ona malo odškrine papirnata vrata kako bi u prostoriju pustila svež vazduh. Kapljice znoja istačkale su joj čelo. S povetarcem u prostoriju ulazi zadah viskija i dim cigarete - njegov zadah - pomešan s mirisom trulog povrća.

Dok ona namešta vrata, čovekov izraz se menja. Samo trenutak ranije oči su mu bile divlje od besa dok je gunđao i vikao na komarce, ali sad se čini očajnim i uplašenim, kao osuđeni zločinac koji moli za život. Spušta čašu i nervozno gleda oko sebe, a zatim pokušava da proviri kroz poluotvorena vrata. Devojčicina silueta promiče iza otvora dok hoda kroz malu tamnu sobu. Njene male, tanke ruke; njene nerazvijene grudi i kukovi; njene vitke noge sjajne su od znoja.

Devojčica zna da je čovek gleda i pazi da mu ne pruži ništa više od kratkih naznaka kroz poluotvorena vrata. Na trenutak, on zuri u svoje patrljke, a zatim desnu ruku gura u gaće. Ona proba nekoliko jednostavnih koraka koje je naučila, glava joj se naginje u ugao koji na najbolji način ističe lepotu njenog lica, kao što su je naučili u baletskoj školi. Ona zna šta čovek radi svojom desnom rukom, i videla je stvar

koju drži. On to radi skoro svake noći u poslednjih nekoliko nedelja, kad god ona vežba. Više ne viče na nju kada pleše, i ne naziva je pogrdnim imenima. Umesto toga, napija se i gleda je krajičkom oka, petljajući po gaćama i čineći se kao da će svaki čas briznuti u plač. Kada oseti kako pokreće svoju ruku i kako mu se lice menja, moleći za milost, nešto isparava iz njenog tela, i nešto drugo ga naseljava - nešto mračno i neizbrisivo...

„Ne znam šta da radim. Ne mogu da je dobijem na telefon, i sad mi je jasno da ne znam čak ni njenu adresu."

Prošle su dve nedelje od izleta u Izu. Aojama je nekako uspeo da se vrati poslu i da provodi vreme sa Šigeom, ali Jošikava je bio jedini čovek s kojim je mogao o ovome da razgovara. Pozvao ga je iz javne govornice.

„Ne diže slušalicu?"

„Gore od toga. Dobijam poruku da broj više nije u funkciji. To je počelo nekoliko dana od povratka iz Izua."

„Šta se tamo tačno desilo?"

„Samo ono što sam ti ispričao."

„Ali zbog čega bi odjednom nestala?"

„Ne znam. Mora da je pogrešno razumela nešto što sam rekao ili uradio. Siguran sam da bismo to razjasnili za dva minuta, ali ne mogu da dođem do nje."

Jošikava je na trenutak zaćutao. A onda je, tihim glasom, rekao: „Trebalo bi da zaboraviš na sve."

Aojama je poželeo da slušalicom razbije stakleni zid govornice. Bukvalno se tresao od besa i ogorčenja. Otkad je Jamasaki Asami nestala, nije bio u stanju ni da jede kako treba, a živci su mu bili poput žica koje varniče.

„Znam da nećeš poslušati ništa što ti kažem", rekao je Jošikava, „ali delom sam i sâm odgovoran, i moram da ti kažem ovo: mislim da bi trebalo da je zaboraviš."

„Ne shvataš, Jošikava. U pitanju je mali nesporazum, dovraga. Moram da je pronađem, i samo te molim da mi pomogneš ako ti nešto pada na pamet. Rekla je da živi u Nakamegurou, pa sam pomislio da

možda znaš adresu.”

„Vidi, jedina adresa koju sam ikada video bila je ona na biografiji, ona u Suginamiju, a sada tamo živi neko drugi. Već sam ti pričao o tome, zar ne? O Nakamegurou ne znam ništa. Uostalom, sve biografije smo već bacili… halo? Tu si?”

„Da. U redu. Čujemo se”, rekao je Aojama i spustio slušalicu.

11

Stigla je Nova godina, a od nje nije bilo ni glasa. Aojama je svakog dana odlazio na posao, i vredno se trudio da se sa Šigeom ponaša normalno, uprkos emotivnim mukama kroz koje je prolazio. Ipak, fizičke posledice koje su te muke prouzrokovale nije mogao da sakrije.

Tokom dva meseca od izleta u Izu, izgubio je šest kilograma. Čak ni kad je Rjoko umrla nije bio u takvom stanju da ne može da se natera da jede. Rjokina smrt, premda razarajuća, bila je postepena. Gledati je kako iz dana u dan slabi bilo je bolno, ali je imao vremena da se navikne i da obradi ono što se dešavalo. Do današnjeg dana sa zahvalnošću se sećao hrabrosti koju je tih poslednjih dana pokazala. Njeno postepeno prepuštanje, dok je bila suočena s takvim bolom i strahom, bio je divan oproštajni poklon za sve koji su je voleli.

Ali Jamasaki Asami je nestala iznenada. Bez upozorenja ili bilo kakvog nagoveštaja - nisu se čak ni posvađali niti su razmenili teške reči - nestala je iz hotelske sobe a naizgled i s lica zemlje. Sve je bila neka vrsta nesporazuma; još je verovao u to, i ta vera je bila jedna od stvari koje su ometale njegov oporavak. U poslednja dva meseca nekoliko puta je posetio Nakameguro. Besciljno je lutao od velike raskrsnice na kojoj je nekoliko puta izašla iz taksija kroz lavirint poprečnih ulica. Bio je potpuno svestan koliko je to jadno i zapravo nije očekivao da će je tamo pronaći, ali to je bilo jedino što je mogao da smisli. Nakameguro je bio jedina nit za koju je mogao da se uhvati.

Za laži nema oproštaja.

Još uvek nije znao šta je time želela da kaže. Sve njegove uspomene na nju bile su u jednakoj meri i božanstvene i otrovne. S brutalnom jasnoćom sećao se svakog detalja svakog sastanka, a posebno tih poslednjih ekstatičnih časova u Izuu. A divne uspomene, shvatio je, bile su maljevi očaja.

Na desetine puta je telefonom razgovarao s Jošikavom, a nekoliko puta su se sreli na večeri ili na piću. Čak je i s Takamacu i ostalim saradnicima razgovarao o svojoj situaciji. Ali razgovori su uglavnom

bili više o ogoljavanju njegove duše i oplakivanju njegovog gubitka nego traženje utehe ili saveta, pa se konačno čak i Jošikava umorio od njih.

Koliko je to ludo, Jošikava? Nisam ništa uradio! Barem ne nešto čega sam svestan, a sve do tada je išlo sjajno! Smešno bi bilo da se ovako završi...

Šige je s druge strane bio stena. Aojama se pitao kako je moguće da dečko njegovih godina toliko čvrsto vlada ovakvom situacijom. Činilo se da Šige shvata da je poseban tretman najgora stvar koju možete da uradite nekome ko prolazi kroz psihološke teškoće. Prema svom ocu se ponašao uobičajeno i nijednom nije spomenuo Jamasaki Asami. A kada se gospođa Rie preterano zabrinula za Aojamino zdravlje, Šige je stao u njegovu odbranu i rekao: „Ponekad čoveku prosto nije do jela." Kada mu je umrla majka, naučio je šta je gubitak, i znao je nešto što je, činilo se, Aojama počeo da zaboravlja: da patnja za nekim u najboljem slučaju pruža samo privremeno olakšanje, da se od patnje nakon nekog vremena mora odustati i nekako vratiti svakodnevnim poslovima dok se polako ne nađe način da se na gubitak privikne.

Prilično impresivno za šesnaestogodišnjaka, mislio je Aojama. Sedeo je na kauču u dnevnoj sobi, nogu podignutih na stočić, i jeo jogurt. Bila je poslednja nedelja u januaru. Tog jutra Šige je otišao ranije na skijanje s prijateljem, rekavši mu da će verovatno doći kasno i da ga ne čeka. Gangsta je bio napolju i lajao je kao i obično. Rođen za lov, taj bigl je bio grlat. Zavijao je uz sirene ambulantnih kola, lajao za vrapcima i vranama, a ponekad je cvileo na insekte koji su puzali po zemlji.

Nešto ranije, Aojama je odšetao do prodavnice i kupio jogurt, ikru lososa u soja sosu, prženi tofu i rolnice od kupusa. Još nije imao apetit, i hrana mu se u ustima pretvarala u pepeo, ali znao je da, makar zbog Šigea, mora naći volju da ostane na nogama. Verovao je da su za održavanje volje neophodne dve stvari: posao koji će ga motivisati i pravilna ishrana. Nije mogao ostatak života da provede pokazujući Šigeu koliko je slab i jadan.

Pomešao je malo meda s jogurtom i seo na kauč prisiljavajući se da jede. Čak i nešto tako meko i blago poput jogurta bilo mu je teško za gutanje. Nije se radilo o tome da mu organizam odbija hranu, nego

su mu živci bili prezauzeti potragom za uspomenama na Jamasaki Asami da bi poslali signale koji su zahtevali hranu. Samo jednom je s njom vodio ljubav, a ipak su mu slike njenih golih grudi i seksa, njenih kukova i jagodica na prstima neprekidno strujale mozgom. Pogledao bi u neku duplericu u časopisu, i ceo nervni sistem bi insistirao da je poređenje nemoguće. Kao droga, mislio je, i to ne samo metaforički. Njen glas i miris i dodir pružili su mu tačno takav osećaj, kao što neke droge pružaju, i receptori u njegovom mozgu zahtevali su još. Za njegov nervni sistem nije postojalo ništa što bi moglo da je zameni. Nervi su bili iskreni i ponašali su se strogo fiziološki. Razum za njih nije imao nikakvog značaja.

Dok je jeo jogurt slušao je muziku. S toliko oštećenim živcima, bilo mu je bolno jasno koliko televizijski program može biti iritantan. *Možda se osećate kao govno, vrišti televizor na vas, ali ostatak sveta gura sasvim dobro!* Počeo je da sluša dosta klasične muzike - od Baha do Debisija, od sumornih molskih simfonija do vedrih klavirskih kompozicija. Na primer, jedan Mocartov koncert za klavir traje oko trideset minuta, i slušanje svih od 20. do 27. pojelo bi čitava četiri sata. Naravno, čak ni magični Barenbojmov klavir nije mogao da izbriše nepodnošljivo snažnu sliku Jamasaki Asami, a čak ni Mocart nije mogao da ublaži patnju. Ipak, lepota melodija i aranžmana umirivala je nerve, i ako bi samo seo i upijao tu lepotu, sekundara na njegovom časovniku nastavila bi lenjo da otkucava, i konačno, došla bi noć. Tada bi mogao da pređe na konjak ili viski.

Tokom dana je zabranjivao sebi žestoka alkoholna pića. Nakon dve nedelje od nestanka Jamasaki Asami shvatio je da alkohol nije način da se bori s agonijom. Tokom nekoliko teških mamurluka, i nakon premalo sna, Aojama je iskusio gotovo iznurujući osećaj samoprezira, videvši sebe kao potpuni promašaj. Duboka tuga bila je poput fizičke rane, i previše alkohola samo je slabilo mogućnost isceljenja.

Ono o čemu je razmišljao dok je te nedelje u dva popodne jeo jogurt bila je šolja čaja od jabuke. Muzika je bila kolekcija Verdijevih uvertira. Trenutno je išla *La Forza del Destino*, koju je dirigovao Fon Karajan. Kolekcija je trajala oko četrdeset minuta, a nakon nje će slušati malo Vagnera. Nakon toga Mocartove pozne violinske sonate, a kada se one završe, već će biti kasno veče. Dugo će se kupati, a zatim

otvoriti pivo i pojesti prženi tofu i rolnice od kupusa. Posle večere će slušati Bramsov *Mađarski ples* i Štrausovu *Metamorfozu*, a onda, dva sata pre počinka, dozvoliće sebi malo konjaka i pustiće Šopenov *Nokturno*. Imao je nekoliko izvedbi - Aškenazija, Rubinštajna, Polinija, Horovica - i svako veče pre spavanja poslušao bi po jednu. Činilo se da mu klavir uvek govori: *Pa, pregurali smo još jedan dan. Vreme je da razmislimo o spavanju.*

Imao je Mikelanđelijevu izvedbu koju još nije slušao, i baš kad je razmišljao o tome kako će je večeras poslušati, primetio je nešto drugačije u atmosferi dnevne sobe. Bio je to nejasan osećaj, kao da je uhvatio slab dašak jednog nezaboravnog mirisa, ili čuo kratku, jedva čujnu zvonjavu u ušima, ili video kako neko promiče rubom vidokruga, ili sve to zajedno, i pridigao se u sofi i pogledao po sobi. „Gospođo Rie?", rekao je. Taj dan je bila slobodna, ali možda je odlučila da svrati i spremi večeru. Ona je bila iskreno zabrinuta za njega, i ne bi bilo čudno da je odlučila da uradi tako nešto.

„Gospođo Rie?"

Nije bilo odgovora. Omirisao je vazduh i pogledao ka kuhinji. Možda nešto gori. Kada je pre nekog vremena išao do toaleta, da li je možda uključio šporet kako bi ugrejao rolnice od kupusa? U poslednje vreme je bio toliko rasejan i odsutan da ne bi bilo čudno da je zaboravio tako nešto. Nagnuvši se još malo unapred, mogao je da vidi šporet. Nijedan gorionik nije bio uključen. Pa šta se onda upravo desilo? Ponovo je seo i dohvatio daljinski upravljač kako bi stišao *Sicilijansku večernju*. U jedno je bio siguran: Gangsta više nije lajao niti je pravio bilo kakvu buku. Osim kada je spavao, Gangsta je uvek ili lajao ili grebuckao okolo i, na ovaj ili onaj način, njegovo prisustvo moglo je uvek da se čuje - ili mu je lanac strugao o ćošak kućice, ili je repom lupao o zid, ili je zadnjom nogom tapkao po zemlji dok se češao, ili su mu se čuli koraci dok tumara tamo-amo - ali sad je bilo potpuno tiho.

Kada je pokušao da ga pozove, ustanovio je da njegove glasne žice odbijaju da vibriraju i da proizvedu bilo kakav zvuk, i da, zapravo, ima problema s disanjem. To otkriće uzrokovalo je iznenadni napad panike. Dohvatio je čaj od jabuke i srknuo, ali ništa nije osetio. Da li nešto nije u redu i s njegovim čulom ukusa? Ili mu je neko zamenio šolju? Možda se Šige vratio ranije, tiho ušunjao u kuću i odlučio da se

našali sa svojim ocem, pomislio je Aojama kad je čudan, jeziv zvuk prekinuo tišinu. Bio je to zvuk škripe zarđalih šarki, ali nije mogao da odredi da li dolazi iz kuće ili iz njegove glave. Na trenutak, sve je utonulo u tamu i učinilo mu se da se kauč odvojio od zemlje a zatim uz tresak vratio na pod. A onda se, iz ugla dnevne sobe, začuo jasan, odsečan glas.

„Ne možeš da se pomeriš, zar ne?"

Kada su se zavese razmakle i kada se iza njih ukazala Jamasaki Asami, zapitao se da li halucinira. *Gde si bila dosad?*, pokušao je da kaže, ali unutrašnjost usta mu je bila utrnula i nije se začula nijedna reč.

Došla je do njega i uzela ga za lice, stežući mu obraze palcem i kažiprstom leve ruke. Na rukama je imala hirurške rukavice. Od njenog stiska su mu se usta otvorila, ali nije osetio nikakav bol. Sva snaga mu je iščezla iz tela i činilo se da je njen jednoruki zahvat bio jedina stvar koja ga je sprečavala da ne sklizne s kauča. Niz bradu mu je curila pljuvačka. U desnoj ruci je držala veoma uzak plastičan špric. Pokazala mu ga je.

„Spavaj malo. Javiću ti kada budemo spremni da počnemo. Telo će ti biti poput leša, ali ću se pobrinuti da ti nervi budu budni. Tako će bol biti sto puta gori. Naspavaj se dok još možeš."

Zabola mu je iglu u koren jezika.

Činilo se da tečnost iz šprica u trenu preplavljuje njegovo telo. Zaspao je, ali je izgledalo da je taj san trajao samo trenutak. Probudio ga je nepodnošljiv bol u očima - kao da su mu dugim iglama bile probušene otpozadi skroz kroz zenice. Suze su mu imale blag medicinski miris. Nije mogao da se pomeri, čak ni prst da pomakne, ali određeni osećaji bili su neverovatno živi. Mogao je neznatno da pomera vilicu, jezik mu je oživeo, a vratilo mu se i čulo mirisa. Suze su mu maglile pogled, mada je i ta magla imala određen sjaj, kristalnu jasnoću. Poput pogleda kroz objektiv *riblje oko*. Svaki put kada bi trepnuo video je nešto što je ličilo na sliku mrtvog drveta - verovatno sićušne kapilare na samoj mrežnjači - i čuo nešto poput zatvaranja blende na fotoaparatu. Svaki zvuk je bio pojačan, i kada mu se Jamasaki Asami zagledala lice i rekla: „Ćao, gde si", glas joj je odzvanjao poput crkvenih zvona. Njegova prva reakcija nakon što je shvatio da će ga ubiti nije bila, što je čudno, strah, nego izvesna vrsta

zadovoljstva zbog okončanja koje bi osetio čovek koji dovrši slagalicu. Ipak se nije radilo o nesporazumu. Radilo se o Šigeu. Nije bila u stanju da prihvati niti da mu oprosti što je imao sina kojeg je obožavao.

Niti je Jamasaki Asami ikada prebolela, kako je Aojama verovao, traumu očuha koji ju je tukao, zlostavljao i ugnjetavao. Još je nosila tu traumu, još je živela s njom svaki dan. Svaki čovek koji bi je izdao ili koji bi je slagao bio je isti kao njen očuh; stoga, po njenom shvatanju, takvom čoveku treba odseći stopala kako bi što više ličio na njenog očuha. Kada nije bila na svom honorarnom poslu koji joj je pokrivao troškove, sve vreme je provodila spremajući se za sledeću operaciju. Postala bi bliska s muškarcem istovremeno planirajući da mu odseče stopala ako se pokaže da je on kao njen očuh. Kao tinejdžerka, samo je sanjala o tim planovima a nikada ih nije sprovela u delo. Nije imala odgovarajući alat. Žičanu testeru otkrila je gledajući na televiziji emisiju o kuvanju. Tanka nazubljena čelična sajla sa po jednim prstenom na svakom kraju. Kuvar ju je koristio kako bi bez muke presekao svinjski but, i govorio da jednostavno ne postoji bolji alat za takav zadatak. Uz žičanu testeru sve je bilo moguće. Informisala se o medikamentima i pronašla način da se domogne bilo kog preparata. Torazin, bensedin, valijum, medazepam, librijum, amfetamini, LSD. Proučila je Aojaminu kuću već nekoliko puta, a i ulazila u nju. Osmatrajući čitavo jutro, shvatila je da kućna pomoćnica nije došla i videla je da Šige odlazi noseći skije. Kada je Aojama otišao do prodavnice, uvukla se u kuću. Kada se vratio otišao je u kupatilo, što je ona iskoristila da u mešavinu meda i jogurta doda sedativ. Da on nije toliko olakšao celu stvar, bila je spremna da mu jednostavno priđe, kaže „ćao", i poprska ga suzavcem; ali onda bi on pao na pod, a njoj je bilo draže da bude ovako ispružen na kauču. To će joj olakšati posao i stvoriti mnogo interesantniju sliku.

Izašla je napolje i vratila se s Gangstom u naručju. Bacila je psa na stočić, između Aojaminih raširenih nogu, i tada ga je obuzeo strah. Gangstini udovi bili su mlitavi kao u plišane igračke, ali je to barem značilo da je još uvek živ. Skidajući pseću dlaku s crnog džempera, Jamasaki Asami je otišla do ulaza, gde joj se nalazila fotografska torba. Izvadila je četvrtastu kožnu kutiju, otvorila je pritisnuvši ivice i izvadila nešto što je ličilo na set malih slušalica - tanku, srebrnu, metalnu sajlu smotanu u krug, na čijim se krajevima nalazio po

metalni prsten veličine novčića. Provukla je kažiprst kroz jedan od prstenova i pustila da se sajla odmota. Sjajna žičana testera odmotala se uz zvuk ukrštanja mačeva. Obmotala je sajlu oko članka zadnje noge psa, čvrsto uhvatila oba prstena i pogledala u Aojamu. *Sigurno nemaš ništa protiv? Tako mi je drago. Nikada nisam imala nikoga s kim bih mogla da razgovaram o svojim problemima. Stvarno mogu da računam na tebe da ćeš se javiti?* Ništa u njenom izrazu nije se razlikovalo od Jamasaki Asami koja je nekada govorila takve stvari. U njenim očima nije bilo psihotičnog sjaja, kosa joj nije bila raščupana, usta joj nisu bila izvrnuta u manijakalni kez.

Povukla je prstenove u suprotnim pravcima, kao da razvlači feder za oblikovanje grudnih mišića. Začulo se pucanje ligamenata i grozni zvuk pucanja kostiju, i Gangstina noga se odvojila od njega. Belo krzno na njegovom stomaku odmah je postalo crveno od krvi. Jamasaki Asami je tiho sklonila testeru i obmotala je oko druge Gangstine noge. Aojama je pokušao da joj kaže da prestane, ali nije imao glasa. Verdijeve uvertire još uvek su svirale, tiho. *Aida.*

Prestani. Izgovorio je bez glasa.

„Molim?", rekla je. „Rekao si nešto?"

Ne psa, pokušao je da izgovori. *Seci mene, ne psa.* I dok je pokušavao da pomeri usne, na pamet mu je pao Šige. Ako se krvarenje ne zaustavi, Aojama je znao da pas može da ugine od posledica amputacije. A tada bi Šige ostao potpuno sam. Šige je bio dobro dete. Pomisao na to da bi mogao još više da pati, ili da podnese još više bola, bila je nepodnošljiva.

Morao je nekako da se odbrani.

„Prvo pas, pa onda ti", rekla je. „Zar ne želiš da gledaš kako ostaje bez glave?"

Kada je obmotala sajlu oko druge Gangstine noge, povukla je krajeve. Isti odvratni zvuk. Ovog puta, krv je još više prskala, i malo je palo i na Aojaminu nadlanicu. Da li je postojao način da se ovo zaustavi? Samo kada bi neko došao. Ne trgovački putnik ili dostavljač, koji bi jednostavno otišli kada niko ne bi otvorio vrata, nego neko ko bi primetio da nešto nije u redu i istražio stvar. Kada bi mu samo pošlo za rukom da jednu Gangstinu odsečenu nogu baci u dvorište, možda bi je prolaznik primetio i… Ne. Dve krznom prekrivene stvari bila su i njemu jedva prepoznatljive. Neko ko nikada nije video odsečenu

pseću nogu mogao je da pomisli da je u pitanju polomljeni kišobran ili neka čudna torbica.

Možda bi mogao da podmetne požar. Ako se kuća zapali, došli bi vatrogasci. Ali da li bi ga na vreme pronašli i spasli? Nije mogao da hoda, ali možda bi uspeo da se dovuče do poda, otvori klizna vrata i pobegne u dvorište. Pri ruci nije imao nikakvih šibica ni upaljača, a ionako ne bi bio u stanju da ih koristi. *Aida* se bližila kraju. Sledeća kompozicija bila je *Bal pod maskama* a zatim *Aroldo.* Šta ako pojača zvuk? Jednim čudnim trzajem dohvatio je daljinski upravljač koji se nalazio na kauču iza njegovih leđa. Jamasaki Asami, koja je obmotavala sajlu oko Gangstinog vrata, pogledala ga je. Utrnulim prstima pritisnuo je dugme +, i kada je ton dostignuo maksimum, pritisnuo je LOCK. A onda je, izvrćući se ulevo, uspeo da daljinski upravljač gurne između naslona i opruga. Punom snagom, *bouz* zvučnici bukvalno su tresli prozore a zavese su se njihale. Jamasaki Asami je smireno prišla kauču i pokušala da pronađe daljinski upravljač, ali on je bio skriven među oprugama i nije mogla da ga dohvati ni kad je sklonila jastuke. Aojama se setio da je jednom prilikom, kad je Šige odvrnuo CD *Mr Children*, komšija pozvonio kako bi se požalio. Šige je rekao da je u pitanju bila „neka matora torokuša" koja je zapretila da će pozvati policiju ako ne stiša muziku. Kada bi samo ponovo pozvonila i, nakon što joj niko ne otvori, pozvala policiju! Jamasaki Asami je odustala od potrage za daljinskim upravljačem i otišla do audio uređaja koji su se nalazili kraj ormara s pićem. Činilo se kao da ga psuje, ali nije mogao da je čuje od buke Berlinske filharmonije. Pokušala je da stiša ton na pojačalu, a zatim je pritisnula taster STOP/OPEN na CD plejeru, ali sve dok je daljinski upravljač bio pod LOCK režimom nijedna od funkcija nije mogla ručno da se aktivira. Utičnica se nalazila iza ogromnog ormara s pićem, i nije bilo načina da izvuče utikač. Glasna muzika samo je pojačala bizarnost cele scene. Bigl s dve odsečene noge ležao je u lokvi krvi na stočiću između raširenih nogu paralizovanog sredovečnog muškarca, dok se lepa devojka u crnom džemperu, farmerkama i patikama mirno šetkala u pozadini.

Kada je Gangsta otvorio oči, Aojama je vrisnuo - ili pokušao da vrisne. Njegove ukočene glasne žice proizvele su samo slab vrisak koji ni sâm nije mogao da čuje od grmljavine muzike. Pas, da li od bola ili

od droge kojom je bio omamljen, nije mogao ni da laje ni da se pomera, ali njegove oči su govorile sve. Bile su to oči stvorenja koje gleda u sopstvenu smrt, stvorenja lišenog poslednjih ostataka hrabrosti i dostojanstva, i to je Aojamu ispunilo užasom. Nikada dotad nije ni u čijim očima, životinjskim ili ljudskim, ugledao takav izraz potpunog očajanja.

Jamasaki Asami je otišla do ulaza i uključila svetla. Zatim je otvorila svoju torbu s opremom i izvadila nož.

12

To nije bilo oružje, već samo mali perorez kakav bi neko koristio za čišćenje noktiju. Drška je bila ružičasta, a vrh sečiva zaobljen. U pokretima Jamasaki Asami nije bilo ničega mahnitog niti užurbanog, a lice joj je još uvek bilo mirno, kao što je bilo i tokom odstranjivanja Gangstinih nogu.

Tražila je mesto na kojem će da preseče električni kabl. Pojačalo, CD plejer i kasetofon bili su ugrađeni u za to posebno izrađenu policu, i nisu mogli da se pomaknu a da se ne rastavi čitav audio-sistem. Polica za audio-sistem bila je u istoj ravni s velikim ormarom za piće, i oba komada nameštaja bila su pričvršćena za zid kako bi se, u slučaju zemljotresa, sprečilo njihovo prevrtanje. Dohvatila je viljušku sa stočića i pokušala da dohvati kabl ispod pojačala. Ako bi uspela da ga dohvati, izvuče i preseče nožićem, muzika bi stala i njegova slabašna pobuna bila bi ugušena. Umreće usred ovog haosa i ludila. Bilo je previše naglo, prerano, ali možda je to uvek slučaj sa smrću. Možda će biti najbolje da se preda, i da se s krajem suoči s određenom dozom hladnokrvnosti. Jamasaki Asami je još uvek pokušavala da dohvati kabl. Čak i pod punim osvetljenjem, uzak prostor ispod pojačala bio je u potpunom mraku, i morala je da radi naslepo.

Aojama je izbegavao da pogleda u Gangstu otkad ga je video kako otvara oči, ali je sada s uzdahom shvatio da je pas mrtav. Svetlost i sjaj brzo su nestajali iz tih neutešnih očiju, i zaprepašćujuće dug sivi jezik visio je iz njegovih otvorenih usta. Izgledalo je kao da neki ogromni parazit koji je živeo u telu psa sada traži drugog domaćina. Aojama se pitao da li će se i njemu desiti isto. Setio se da je negde pročitao da se prilikom pogubljenja osuđenika na smrt njegova creva i bešika isprazne, a jezik ostane da visi dug i rastegnut. Zamišljao je ljude kako gledaju njegov leš, odsečenih stopala, s jezikom koji mu dodiruje grudi, uprljanih pantalona, i bez svetla u očima. To je bila zaprepašćujuće jasna vizija, kao da je zapravo prisustvovao sceni koja se dešavala negde izvan njega: soba koja vrvi od policajaca, istražitelj u belom kombinezonu koji mu pregleda oči pokušavajući da na

osnovu ostatka vlage u njima odredi vreme smrti. Oči koje su izgubile životni sjaj, poput staklenih očiju prepariranih tigrova ili medveda. Gospođa Rie koja plače i briše se keceljom. Šige koji stoji ukočen od šoka.

Odakle su dolazile ove strašne i žive slike? Mislio je da to mora da je od sedativa kad je osetio da mu je u dnu stomaka nešto eksplodiralo. To nije bio poznat osećaj poput mučnine ili vrtoglavice ili gorušice, nego surova, divlja erupcija. Šta god da je bilo u pitanju, učinilo je da mu krv ponovo procirkuliše, iako tek delimično, i noge su počele da mu se tresu. Kao da se nešto u njemu bunilo protiv komande mozga da se preda smrti, odbijajući da se povinuje.

Nije mu bilo spasa. Pokušao je da napregne mišiće nogu, ali oni kao da nisu bili povezani s mozgom. Ipak, povratio je nešto od osećaja u rukama, pa je počeo da steže i otpušta pesnice. Postepeno, vratio mu se osećaj u prste. Takođe, mogao je da pomera i glavu. Nagnuo se i levom rukom uhvatio desnu, zatim je podigao i pomerio glavu unapred kako bi se ujeo za dlan. Osetio je ugriz, ali jedva. Jamasaki Asami se okrenula kako bi ga pogledala, i on je znao da je konačno upecala kabl. Očajnički je grizao ruku, ritmično se ujedajući, i malo od osećaja počelo je da mu se vraća u levu ruku. Baš kad je nameravao da pređe na desnu, začuo se glasan *bup*, muzika je prestala usred tona, i sva svetla su se poisključivala. Izgleda da je, sekući kabl, Jamasaki Asami izazvala kratak spoj, i sklopka je prekinula strujno kolo.

Napolju je bilo već prilično mračno, a unutra još mračnije. Jamasaki Asami se istopila u senke, ali se njen glas pojavio tik do njega.

„Gde je sklopka? Do sada ti se verovatno vratila moć govora. Gde je?”

Iako je bila dovoljno blizu da je mogao da je dodirne, bilo je previše mračno da bi video nešto više od siluete njenog lica. Ipak, to je bez sumnje bilo lice koje je nedavno ljubio i milovao, i o kojem je neprestano sanjario. Izgledalo je kao da će svakog časa sklopiti oči i svojim usnama potražiti njegove. Koliko stotina - ne, *hiljada* - puta je zamislio crte tog lica, toliko lepe, čak i kada su bile iskrivljene grčevima strasti? Na trenutak, gotovo da je zaboravio na sve - na svoje muke, na rešenost da se izbavi - ali taj trenutak se završio teškim udarcem u obraz. Udarac, koji je bio iznenađujuće snažan, zadala je

pesnica koja je još uvek držala viljušku. Nije se činilo kao da ga je odapela impulsivno, gonjena nekom ekstremnom emocijom. Više je to bio miran, metodičan zahvat koji je imao da pokaže ko je tu glavni. Zupci viljuške dohvatile su ugao njegovih usana, i učinilo mu se da mu bol buši lobanju. Aojama se nagnuo napred i obema rukama pokrio glavu.

„Sklopka", ponovila je, bez ikakve promene ili afekta u glasu. Bilo je očigledno da ne oseća ni najmanju grižu savesti u vezi s nanošenjem povreda i bola.

„Kuhinja", izgovorio je Aojama glasom koji je bio jedva jači od šapata. Sklopka je zapravo bila ugrađena u zid ostave koja se nalazila pokraj kuhinje. U mraku, trebaće joj vremena da pronađe vrata i da locira kutiju iznad mašine za pranje veša. Dovoljno vremena, možda, da bi on otpuzao na drugi sprat, na kom su bile spavaće sobe. Šigeova soba mogla je da se zaključa iznutra i u njoj se nalazio telefon s posebnom linijom.

Jamasaki Asami mu je prinela viljušku do lica, a zatim zamahnula ka stočiću. Aojama se ukočio, ali nije ciljala u njegovu nogu; viljuška je probila kožu Gangstinog vrata uz jedno odvratno *gnjec*. Koža oko vrata mrtvog psa bila je debela i opuštena, i viljuška nije duboko doprla, već se izvalila i pala na sto čim ju je Jamasaki pustila.

Čim je otišla u kuhinju, bol u levoj strani Aojaminog lica se vratio. Bolelo ga je kao da mu je neko bez anestezije izvadio zub. Krv iz usne curila mu je u usta, a njen topao, lepljiv ukus oslabio mu je volju za borbom. Čuo ju je kako se kreće po kuhinji, škripu gumenih đonova njenih patika. Okrenuo se kako bi pogledao preko ramena i ugledao je samo njenu siluetu, kako ispruženih ruku napipava put. Kretala se oprezno, kao da pazi da ne obori neko posuđe ili staklariju.

Uz pomoć ruku savio je noge, jednu po jednu, i privukao ih na kauč. Zatim se pružio, oba dlana stavio na pod, i skliznuo na debeo tepih. Sve to je uspeo da uradi ne proizvevši nikakav jači zvuk. Koristeći se rukama i laktovima, počeo je da puzi ka stepeništu, i za nekoliko trenutaka ostao je bez daha. Sad kada su grejanje i sistem ventilacije bili isključeni, soba je bila neobično tiha. Zaustavio se i pokušao da se uzdrži od dahtanja udišući sporo i duboko kroz nos. Malopre je uspeo da izgovori reč „kuhinja"; možda bi trebalo da pokuša da vikne u pomoć. Iz susednih kuća dopirali su slabi zvuci -

zvuk televizora, s jedne, i neko ko svira klavir s druge strane. Čak i da svom snagom jednom ili dvaput vikne, verovatno ne bi nikoga dozvao - osim Jamasaki Asami, naravno, koja bi se pobrinula da za to skupo plati.

Nastavio je da se vuče napred. Sunce je već potpuno zašlo, i bilo je previše mračno da bi video stepenice, ali znao je gde se nalaze. Čelo i potpazušja bili su mu mokri od znoja, iako se soba brzo hladila. Nešto osećaja počelo je da mu se vraća u nožne prste, pa ih je zabio u tepih kako bi se pogurao.

Taman kad je stigao do stepeništa, začuo je zvuk, okrenuo se i ugledao kuhinju osvetljenu plavičastim sjajem. *Našla je sklopku*, pomislio je, i činilo se kao da mu se znoj na čelu smrzao. Ali svetlo je, uskoro je shvatio, dolazilo s plinskog šporeta. Uključila ga je kako bi bolje videla. Sada će zasigurno pronaći vrata ostave.

Počeo je da se penje. Gazišta su bila od debelih drvenih daski koje su s jedne strane bile ugrađene u zid, a s druge pričvršćene na široku čeličnu cev koja se pružala od plafona do poda. Prvobitno nije bilo ograde, ali su je, na Rjokino insistiranje, ugradili čim je Šige propuzao. Kroz kratke stubiće bio je provučen debeo vinilni konopac koji je služio kao rukohvat. Aojama se okrenuo i desnom rukom dograbio prvi stubić, a levom vinilni konopac. Odgurnuvši se nožnim prstima, podizao se sve dok nije uspeo da sedne na prvi stepenik, a zatim je zastao kako bi povratio dah. I za sledeći stepenik je ponovio proces, i za onaj nakon njega. Ukupno je bilo dvanaest stepenika, a nasuprot odmorištu na vrhu nalazila su se vrata Šigeove sobe. Vrata su bila izrađena od čvrstog drveta. Nijedna žena ne bi bila u stanju da ih razvali osim možda sekirom ili maljem. Aojama je stigao do petog stepenika pokušavajući da priguši teško disanje kada je čuo kako se otvaraju vrata ostave.

Ne paniči, rekao je sebi. Ostava je bila pretrpana i mračna, a sklopka se nalazila visoko. Verovatno neće moći da je dohvati pa će morati da potraži nešto na šta će da se popne. Aojama je jako udario cevanicu o ivicu sedmog stepenika, ali je jedva primetio bol - više zbog sopstvenog adrenalina nego zbog sedativa. Dlanovi su mu se znojili, što mu je otežavalo da čvrsto uhvati vinilni konopac, pa ih je stalno brisao o majicu i pantalone. Od svakog slabog zvuka iz ostave skrotum mu se grčio. Kakvo je to ljudsko biće, pitao se. Koje ga ubada iglom u

koren jezika, koje testerom psu odseca noge, koje perorezom preseca električni kabl, koje viljuškom odalamljuje njega a onda je zabada psu u vrat, sve sa istim izrazom lica koji je imala dok je s džempera skidala pseću dlaku. Ne udarate nekoga osim ako niste obuzeti nekom snažnom emocijom. To je nasilje: emocija koja se preliva iz svesti u stvarni svet, sjedinjujući se s mišićima ruku, ramena i dijafragme i, neizbežno, lica. Prigušite emocije tokom čina nasilja i lice će postati bezizražajna, zagonetna maska.

Dok se podizao sa sedmog na osmi stepenik, setio se šta mu je Jamasaki Asami jednom prilikom rekla.

Kada je moj pravi otac umro, novi muž moje majke je na pogreb došao u invalidskim kolicima. Mislim da mi je bilo pet godina, išla sam u zabavište. U tom dobu još ti nije jasno šta je smrt - barem meni nije bilo. Gledala sam sveštenika, koji je pevao crkvene pesme, a osa je doletela i zujala mu je oko glave. Sveštenik je šištanjem pokušao da otera osu ne prekidajući pesmu, što je meni bilo toliko zabavno da sam počela da se smejem. Nisam mogla da prestanem. Pognula sam glavu i nastavila da se kikoćem, i mislim da su svi pomislili kako imam neki napad. Ali novi muž moje majke je sve posmatrao. Nedugo nakon tog dana udario me je prvi put. Sećam se da je vikao da svako ko je u stanju da se na pogrebu sopstvenog oca smeje nije ljudsko biće. Stalno je to ponavljao, da nisam ljudsko biće, i nastavljao da me udara i udara...

Aojama je dohvatio deseti stubić i povukao se nagore, kolenima i nožnim prstima se odgurujući o stepenike. Još dva stepenika i biće na odmorištu. Ruke i ramena bile su mu malaksali, ali vraćao mu se osećaj u noge, krv je počinjala da cirkuliše kroz njih. Desnom rukom se uhvatio za jedanaesti stubić, a levom je zgrabio konopac. Vrata Šigeove sobe, obojena u bež boju, meko su sjala u tami iznad njega. Već neko vreme iz kuhinje nisu dopirali nikakvi zvukovi. *Možda ću i uspeti*, pomislio je. I taman kad je to pomislio, začuo je smeh Jamasaki Asami. Stajala je u podnožju stepeništa.

„Znači, tu si!", rekla je. „Odmah se vraćam. Nemoj da pobegneš!"

Aojama je počeo da paniči. Do odmorišta je ostalo još dva stepenika, ali je zbog slabih kolena i znojavih i golih stopala imao problema da ih prevali. U pokušaju da dohvati poslednji deo konopca, ruka mu se okliznula i skoro da se skotrljao niz stepenište. Ispunili su ga strah i šok, izbivši mu sve misli iz glave. Kao da je bio bačen usred

dobro poznate noćne more: neko ga je jurio a on se jedva kretao. Ruke i noge su samo delom bile pod njegovom kontrolom, a put preko stepenica izgledao je kao čupanje iz živog peska.

Svetla su se ponovo uključila.

„Dobro, onda ću ti stopala odseći tamo gore", rekla je dok je sa stola uzimala žičanu testeru. Došetala je do stepenica i polako počela da se penje.

Ne! Pokušao je da krikne. *Ne! Ne! Ne! Ne!* Nije mogao da odredi da li mu se glas uopšte čuo. Balon straha je još snažnije počeo da mu pritišće unutrašnjost slepoočnica, a kada mu je dodirnula noge, balon je pukao i noćna mora pretvorila se u stvarnost.

„Okreni se malo. Želiš da vidiš kako ti odsecam noge, zar ne?"

Obmotala mu je srebrnastu sajlu oko levog članka, zagledala mu se u oči i povukla prstenove. Sajla je potonula u meso i nestala, i začuo se glasan *pop* kada je Ahilova tetiva popustila. I sledećeg trenutka, kao da je u pitanju mađioničarski trik, njegovo stopalo, od članka nadole, odvojilo se od noge i palo na stepenik ispod. Na trenutak, zasjala je belina kosti u delu koji je nekada bio članak, ali krv je jurnula i preplavila je.

„Gledaj", rekla je, pokazujući amputiranu nogu i tresući drugu. „Kao velika crvena morska sasa, zar ne?"

Krv mu je tekla iz rane na levoj cevanici. Proizvodila je žuboreći zvuk dok je curila preko stepeništa i natapala tepih. Aojama je sve to nemo posmatrao kada je, sa zakašnjenjem i odjednom, bol zatražio svu njegovu pažnju. Bol ga je preplavio, kao da se zagnjurio u njega. A onda se desilo nešto zagonetno. Divlje je odmahivao glavom pokušavajući da ostane pri svesti, kada je čudna tišina ispunila univerzum i kada mu je stigla poruka:

Šutni je.

Čučala je na stepeniku ispod njega obmotavajući žičanu testeru oko njegovog desnog članka. Aojama je svu svoju težinu preneo na desnu nogu i napeo stomačne mišiće kako bi podigao levu. Pogledala ga je, a on je zaroktao udarivši je u lice krvavim patrljkom. Bio je to jadan, slabašan udarac, ali pogodio ju je ravno u oko, što je bilo dovoljno da izgubi ravnotežu. Pustila je žičanu testeru i pokušala da dohvati konopac, ali ju je on još jednom pogodio patrljkom u lice, ovoga puta mnogo snažnije, uz mučan pljeskajući zvuk. Jedno oko joj

je postalo crveno, i nagnula se unazad okrećući se dok je padala. Začuo se tup udarac kada joj je glava nestala, a noge joj se vinule u vazduh, i još jedan kada se drugi put prevrnula preko glave u podnožju stepeništa. Taj drugi salto ju je lansirao preko tepiha i zakucao leđima za zid. Sedela je mlitavo i mirno poput odbačene krpene lutke. Kraj nje je ležalo Aojamino levo stopalo, koje se za njom otkotrljalo niz stepenice.

Nije znao koliko ozbiljno je povređena, ali morao je da se posveti drugim stvarima. Brzo je gubio krv i klizio sve dublje u šok. Njeno levo rame se trznulo i pokušala je da podigne glavu ali ju je ponovo obesila. Aojama se laktom zakačio za konopac. Sedeo je na devetoj stepenici i tresao tako žestoko da su zubi počeli da mu cvokoću. Izmigoljio se iz košulje i potkošuljom pritisnuo krvavi patrljak. Odmah se natopila krvlju, pa je i košulju obmotao oko nje, osiguravši je zavezavši rukave. Dok se saginjao da odmota žičanu testeru sa svoje desne noge, video je kako je Jamasaki Asami spustila obe ruke na pod, pokušavajući da se uspravi na kolena. Testera je bila mnogo teža nego što je izgledala i neobjašnjivo čista, bez tragova krvi ili hrskavice. Stavio ju je kraj sebe, a zatim skinuo kaiš i obmotao ga oko noge, tik ispod kolena, kako bi napravio podvesku. Bio je preslab da bi ga čvrsto zategao, pa ga je zakopčao i kopču uvrnuo sve dok se koža nije usekla duboko u meso.

Dok je Jamasaki Asami pokušavala da se pridigne, desna podlaktica joj se savila na čudan način, pa se zaustavila i zagledala u njega. Lice joj je bilo umrljano njegovom krvlju, a verovatno je i sama krvarila. Ramenom je udarila u ivicu jednog stepenika, a u ivicu drugog udarila je temenom. Uspela je da sedne, dok joj se slomljena desna ruka njihala. Podigla je levu ruku kako bi rukavom džempera obrisala lice, a zatim oprezno dotakla mesto udarca na glavi. Aojama se borio protiv nesvestice ujedajući se za usnu što je snažnije mogao i koncentrisao se da je ne izgubi iz fokusa. Nije bilo dileme oko toga da li da pokuša da se uspuže na sledeći stepenik. Ponovo ga je pogledala i promrmljala nešto što nije razumeo.

Zvono na vratima je zazvonilo. Žacnula se i pogledala ka ulazu, usput iz džepa farmerki vadeći mali sprej. *Suzavac,* pomislio je Aojama, kada su se otvorila vrata.

To je bio Šige. Jamasaki Asami se teturajući uspravila i krenula ka

njemu, ispred sebe držeći sprej, ali se saplela o sopstvenu torbu.

„Beži, Šige!”, Aojamin pokušaj da vikne pretvorio se u zagrcnuto grgljanje. Šige se ukočio, držeći skije i zbunjeno gledajući oko sebe: u svog ranjenog oca; nepoznatu krvavu ženu koja se tetura ka njemu; ostatke Gangste na stolu.

„Beži!”, ponovo je progrgljao Aojama i Šige je gurnuo skije ka Jamasaki Asami. Zateturala se unapred i ulevo, izbegavajući skije, a Šige se okrenuo i našao iza nje. Aojama se nadao da će ona nastaviti prema otvorenim vratima i pobeći, ali nije. Okrenula se ka Šigeu i promrmljala nešto što Aojama nije razumeo. Šige je bacio skije i otrčao u dnevnu sobu. Pogledao je u Gangstin leš i u svog oca, a zatim se prodrao ka ženi: „Ko si ti, dođavola?”

Gegala se za njim, dok joj je desna ruka visila uz telo.

„Ubij je!”, prosiktao je Aojama, na sopstveno čuđenje. „Ubij je, Šige! Ubij je!”

Jamasaki Asami je ličila na mesečara, ili zombija, dok se nesigurno teturala ka Šigeu s jednom rukom podignutom ispred sebe. Pritisnula je sprej, ali je gas izašao ukoso i ostao da visi u vazduhu dnevne sobe, dok se njegov opor miris širio čak do vrha stepeništa gde je Aojama šćućuren ležao. Još je mumlala sebi u bradu. Šige je čučnuo i pružio se ka stočiću kako bi izbegao sprej. Sa stola je zgrabio staklenu flašu od jogurta, koraknuo ka ženi, i bacio joj je u lice. Razbila joj se o nos, po licu joj rasprsnuvši ostatke jogurta, i ostavljajući joj posekotinu između obrva. Krv je jurnula iz rane i pomešala se s jogurtom, i ona se zaustavila u mestu još uvek nešto mumlajući. Činilo se da je žestina tog postupka na trenutak ukočila i samog Šigea. Jamasaki Asami je rukavom obrisala lice, a zatim podigla levu ruku i ponovo pritisnula kapicu spreja. Šige je odskočio udesno unazad, ali mu je mala količina suzavca dohvatila levu stranu lica. „Uf! Sranje!”, jauknuo je, rukama prekrivši lice i uputivši se ka ormaru za piće.

Jamasaki Asami je krenula za njim, ali je odjednom stala. Usne joj se više nisu micale, a oči su joj izgubile fokus. Dok je tako pogrbljena stajala i oklevala, stavila je ruku na glavu. Za to vreme, Šige je otvarao donju fioku ormara. Gurnuo je ruku iza vinskih flaša i dohvatio borbeni nož. Izvadio ga je iz plastičnih korica i, sa sečivom nadole, čvrsto stegnuvši dršku, krenuo ka njoj. Ona je još stajala pogrbljena, držala se za glavu, kada joj je zario nož u vrat. Kolena su joj zaklecala,

i srušila se na tepih. Šige je potrčao ka stepeništu.

„Ko je to?”, upitao je.

„Zovi policiju. I hitnu pomoć.”

„Dobro.” Okrenuo se i potrčao ka telefonu.

„Šige. Čekaj.”

„Da?”

„Šta je govorila?”

„*Lažljivče, lažljivče* - samo tu reč, iznova i iznova.” Dlanom je pritisnuo levo oko i škiljio ka ocu: „Šta se ovde desilo?”

Aojama je slabašno odmahnuo glavom.

„Ne znam”, odgovorio je. „Zapravo ništa.”